

Ροντέλ ν' αποτραβήχτη στο διπλανό δωμάτιο.

— Ο Μορνέ κοινοστάθηκε.
— Νά μία ευκαιρία, είπε. Θά ήθελα να πω κάτι στο γιατρό.

— Τον γνωρίζεις; ρώτησε ο Ζορέν.
— Τον έβλεπα άλλοτε στη λέσχη της δσού Βιβών, απάντησε ο Μορνέ. Νομίζω, μάλιστα, ότι μου όφειλει δέκα φράγκα...
— Άλλά δεν πρόκειται γι' αυτό...

— Η κυρία Ζορέν είχε άνοιξει, στο μεταξύ, την πόρτα και ώδηγησε το γιατρό στην τραπέζια.

— Ο Μορνέ προχώρησε προς το μέρος του με τεντωμένο το χέρι.

— Τι εύτυχης σύμπτωσης! είπε. Πώς είσαστε, αγαπητέ μου γιατρέ;... Πώς;... Θά έλεγε κανείς από το ύφος σας ότι δεν με άναγνωρίζετε... Είμαι ο έκδοτης Μορνέ, διευθυντής της «Γαλατικής Μούσης»...

— Ο Ρεναντιέρ του έδωσε το χέρι.

— Η μνήμη μου δεν με βοηθεί τον τελευταίο καιρό, απάντησε χαμογελώντας. Πώς είσαστε, κύριε Μορνέ;

— Χαιρέτησα ύστερα τον Ζορέν και κάθησε σ' ένα κάθισμα.

— Ο Μορνέ στεκόταν πάντοτε δρθός.

— Προτού σας άφήσω για ν' άσχοληθήτε με τις υποθέσεις σας, είπε, θά ήθελα να προτείνω κάτι στον κύριο Ρεναντιέρ. 'Αγαπητέ μου γιατρέ, συνέχισε, κανείς δεν λησθήκε περισσότερο από μένα για την ταλαιπωρία σας εξ άφορης του έγκληματος της Μαιζόν - Φαίν... Δεν θά είνε υπερβολή, νομίζω, αν πω πως γλυτώσατε ως έκ θαύματος τον κεφάλι σας. Σας προτείνω λοιπόν, να γράψετε τις ταλαιπωρίες και το μαρτύριό σας στο διάστημα που μέναιε στη φυλακή...

— Νά ένας θαυμασμός τίτλος για το βιβλίο σας: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο» ή κάτι παρόμοιο. Σας υπόσχομαι πως αυτό το βιβλίο θά σας κάνει πλούσιο. Όσο για την έκδοσή του, μην ανησυχήτε. Την αναλαμβάνω. Όποιοιδήποτε κι' αν είνε οι όροι σας, τους δέχομαι προκαταβολικά.

— Το βλέμμα του γιατρού έγινε βλοσυρό.

— Είσαστε τρελλός, κύριε Μορνέ, είπε.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

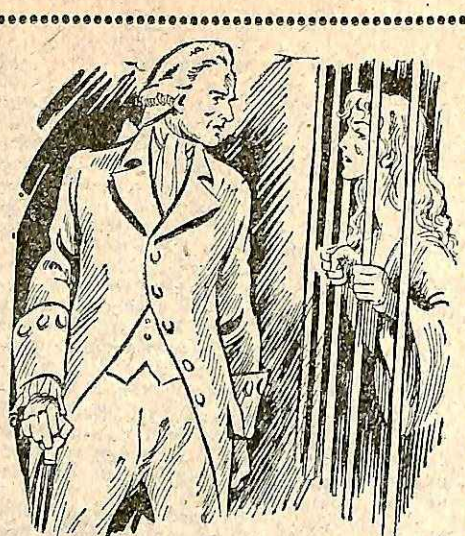
— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Τρελλός όχι, απάντησε ο έκδοτης χωρίς να ταραχθή. Είνε κάτι που δεν τό επιθυμώ ως σήμερα και πρέπει να ξέρετε πως δεν γίνεται κανείς ποτέ εκείνο που δεν επιθυμεί. Είμαι μόνο πρακτικός άνθρωπος και σας προτείνω μια επιχείρησι επικερδή και για τους δύο μας.

— Παρόμοια βιβλία βγαίνουν ένα στα δέκα χρόνια και να είστε βέβαιος πως το κοινό που άρέσκεται σε τέτοιου είδους απομνημονεύματα, θά το ρουφήξει άπληστα το βιβλίο σας. Θάκαι ένας πρωτοφανής έκδοτικός θρίαμβος.

— Για σκεφθήτε το καλά. Και μόνο ο τίτλος που σας προτείνω: «Ο άνθρωπος που γλύτωσε από τη λαιμητόμο», είνε αρκετός για να τραβήξει το ενδιαφέρον του άναγνώστη. Δεχόσαστε ναί ή όχι;

ΟΙ ΔΥΟ ΓΑΜΟΙ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΠΟΖΕΛΤΣΚΙ

Μιά τραγωδία στην αυτοκρατορική Βιέννη

Στις άρχες, του 1776, ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας, 'Ιωσήφ ο Β', που φημιόταν για την καλωσύνη και την αγαθότητά του, αποφάσισε να επισκεφθή τα νοσοκομεία της πρωτεύουσας, για ν' αντιληφθή με τα ίδια του τα μάτια, πως λειτουργούσαν. 'Ανάμεσα σε πολλά άλλα επισκέφθηκε, λοιπόν, και το φρενοκομείο της 'Αγίας 'Αννης, κοντά στο Σαρλό-τενμποουργκ.

— Ο 'Ιωσήφ Β' μπήκε σ' όλα τα κελλιά των δυστυχισμένων πλάσμιων, που νοσηλεύονταν εκεί κι' έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τις συνθήκες της διαβίωσής τους.

— Σ' ένα απ' αυτά βρισκόταν μια γυναίκα με νεανικό ακόμη πρόσωπο, που φαινόταν, όμως, πρόωρα γερασμένο.

— Ο αυτοκράτωρ την κύταξε με συμπάθεια και τη ρώτησε αν ήταν ευχαριστημένη από τη ζωή της στο άσυλο. Σ' αυτή την επίσκεψη, ο 'Ιωσήφ παρουσιάζονταν στους άσθενείς σαν επισκέπτης, που ήταν σταλμένος τάχα από την Κυβέρνησι, για να κοιμή έλεγχο στα διάφορα ιδρύματα.

— Άλλά η πρόφιμος αυτού του κελλιού τον άναγνώρισε και έπεσε άμέσως στα πόδια του.

— Μεγαλειότατε, του είπε, δεν είνε δυνατόν, βέβαια, να μ' άναγνωρίσετε στην κατάσταση που βρίσκομαι σήμερα. Κι' όμως δεν είνε πολλά χρόνια, που ο πατέρας μου μ' ώδηγησε στην Αδελή σας και με παρουσιάζει στη Μεγαλειότητά σας.

— Δεν είμαι τρελλή, συνέχισε, και αν έχετε την καλωσύνη να μου αφιερώσετε λίγα λεπτά θά μάθετε την τραγική ιστορία μου. Σε σας θά τα πω όλα.

— Ο αυτοκράτωρ 'Ιωσήφ φάνηκε πρόθυμος να την άκουση και να τί του άφηγήθηκε η άγνωστη.

— Ήταν κόρη, του είπε, του βαρώνου 'Εστεμπάν Γκιούρκι κι' ο πατέρας της, όταν συμπλήρωσε στα δεκαοχτώ χρόνια της, την ώδηγησε στα άνάκτορα και την παρουσίασε στη Μεγαλειότητά του, τον 'Ιωσήφ τον Β'. Λίγο καιρό αργότερα, έγιναν οι γάμοι της με τον κόμητα Λαδίσλαο Ποζέλτσκι.

— Είσατε κόρη του 'Εστεμπάν Γκιούρκι; ρώτησε με συγκίνησι ο αυτοκράτωρ.

— Ο βαρώνος 'Εστεμπάν ήταν από τους πιο αγαπημένους αλικούς του πατέρα του κι' όταν ο ίδιος ανέθηκε στο θρόνο, τον διατήρησε στα άξιώματά του και έπεκύρωσε όλα τα προνομιά του. Ο αυτοκράτωρ θυμόταν πως είχε ληψηθή πολύ όταν έμαθε το θάνατό του πριν από αρκετά χρόνια. Άλλά πως γινόταν να βρί-

σκεται η κόρη του σ' ένα άσυλο για τρελούς;

— Μετά το θάνατο του πατέρα της, του εξήγησε η κόμηση Ποζέλτσκι, ο άντρας της την παρουσίασε για τρελή και, χωρίς στα μέσα που διέθετε, κατώρθωσε να την κλείση σ' αυτό το άσυλο, όπου βρισκόταν εδώ και ένδεκα χρόνια.

— Του κάκου φώναζε σ' όλους πως δεν είμαι τρελή, είπε η δυστυχισμένη στον αυτοκράτορα. Κανείς δεν θέλησε να με πιστέψη. Κάθε φορά που φώναζα μου περνούσαν το ζουρλομανδύα και με τσάκιζαν στο ξύλο. Στο τέλος, πήρα την απόφασι να μην διαμαρτύρωμαι πια για να μ' αφήσουν τουλάχιστον ήσυχη. Δεν ήμουν και δεν είμαι τρελή, Μεγαλειότατε. Άλλά αν μ' άφήσετε εδώ μέσα, θά τρελλαθώ άργά ή γρήγορα. Σεις μόνο μπορείτε να μάθετε την αλήθεια, γιατί έχετε όλα τα μέσα γι' αυτό.

— Μιά έρώτησις ανέθηκε τότε στα χείλη του αυτοκράτορος:

— Γιατί ο κόμης Ποζέλτσκι το έκανε αυτό; είπε.

— Ο άντρας μου δεν μ' αγαπούσε, απάντησε η κόμηση. Με είχε παντρευτή μόνο και μόνο για τη μεγάλη προίκα που μου έδωσε ο πατέρας μου. 'Εγώ, ώστόσο, τον έλατρευσα από την πρώτη στιγμή. Δεν άργησα να μάθω, όμως, πως και μετά το γάμο μας, εξακολουθούσε να έχη σχέσεις με μια παλιά του φίλη, τη Βίλμα Στρογκένσκι. Αυτά είνε όλα όσα ξέρω, Μεγαλειότατε.

— Ο αυτοκράτωρ της υπόσχεθηκε ότι θά έκανε ό,τι μπορούσε για να διαλευκάνη αυτή την υπόθεσι.

— Οι έρευνες που διέταξε απέδειξαν ότι ο Ποζέλτσκι είχε εξαφανισθή πριν από έντεκα χρόνια από τη Βιέννη, άφου πρό- τύτερα είχε πουλήσει όλη του την περιουσία. Την ίδια εποχή είχε εξαφανιστή και η Βίλμα. Κανείς από τότε δεν είχε μάθει τίποτε ούτε για τον ένα, ούτε για τον άλλον.

— Άλλά ο 'Ιωσήφ ο Β', δεν έμεινε ικανοποιημένος απ' αυτά τα συμπεράσματα και διέταξε τη συνέχισι των έρευνών για να εξακριβωθή αν ο Ποζέλτσκι είχε φύγει στο έξωτερικό ή βρισκόταν ακόμη στην Αυστρία.

— Η αλήθεια φανερώθηκε σε λίγο. Ο Ποζέλτσκι βρέθηκε στη Στουρία με το όνομα Πέτρος Γκόρυ. Είχε αγοράσει εκεί ένα μεγάλο χτήμα κι' είχε παντρευτή τη Βίλμα, την παλιά φίλη του. Τους έπιασαν τότε και τους δύο και τους ώδηγησαν στη Βιέννη, όπου έγινε έπειτα από λίγο καιρό η δική τους.

— Το δικαστήριο δείχθηκε εξαιρετικά αστηρό απέναντι του Ποζέλτσκι και τον κατέδικασε στην ποινή του άποκεφαλισμού. Ο δήμιος του έσπασε πρώτα μ' ένα ρόπαλο τις αρθρώσεις των χεριών και των ποδιών και, σ' αυτή την κατάσταση, τον έδεσαν σ' έναν πασσαλό και τον άφησαν σε κοινή θέα από το πρωί ως το απόγευμα. Ο άποκεφαλισμός του έγινε λίγη ώρα πριν από τη δύσι του ήλιου. Στη Βίλμα Στρογκένσκι το δικαστήριο έπέβαλε την ποινή της ισόβιου έγκαθειρώσεως.

— Στο μεταξύ, η κόμηση Ποζέλτσκι είχε ξαναβρή την έλευθερία της. Άλλά η ζωή δεν είχε κανένα έλγυτρο γι' αυτήν. Και λίγο καιρό μετά τη θανάτωσι του συζύγου της, πήγε να κλείσι σ' ένα μοναστήρι, όπου έζησε μερικά χρόνια μέσα τη θλίψη και την κατήφεια. Ο θάνατός της βρήκε το 1781, σε ηλικία τριάντα έφτα χρόνων.

Διαφανής έμπρέλλα

— Ένας 'Αμερικανός έφευρέτης παρουσίασε τελευταίως μια διαφανή έμπρέλλα από πλαστική ούσι, που προορίζεται για τα μικρά παιδιά, άλλα που δεν θά είνε λιγώτερο χρήσιμη και στους μεγάλους. Αυτή την έμπρέλλα μπορεί κανείς να την κατεβάση όσο θέλει χαμηλά πάνω στο κεφάλι του, γιατί θά βλέπη από το πανί της και δεν θά διατρέχη τον κίνδυνο να πεση πάνω στους άλλους διαβάτες.

Ο 'Ανέστης Κωνσταντινίδης ΚΑΙ ΤΑ ... ΜΑΝΤΟΛΑΤΑ

Αυτό το πανάρχακι και πολυδίπλο κτίριο τής Πλατείας του Συντάγματος — του οποίου το ισόγειο είνε σήμερα το ζαχαροπλαστείο Ζαβορίτη — έχει συνδεθή όχι μόνο με την ιστορία της Παλιάς 'Αθήνας, άλλα και με την ιστορία των ελληνικών γραμμάτων και κυρίως του ελληνικού βιβλίου.

— Στο κτίριο αυτό, πρώτα - πρώτα, στα χρόνια τα παλιά, στεγάστηκε ο έκδοτικός οίκος του 'Ανδρέα Κορομηλά, που τον διήθυσαν αργότερα, τα δύο παιδιά του, ο Δημήτριος κι' έπειτα ο Λάμπρος.

— Ο πρώτος που έγινε αργότερα, δημοφιλής θεατρικός συγγραφέας, έσπούδασε στα πρώτα νεύατά του φιλολογία στη Λειψία κι' όταν γύρισε στην 'Αθήνα, ανέλαβε τη διεύθυνσι του έκδοτικού οίκου του πατέρα του.

— Άλλά χωρίς - χωρίς, τον Δημήτρη Κορομηλά τον τραβήξε το θέατρο με τις ιστορικές θεατρικές συγγραφικές του επιτυχίες («Τύχη της Μαρούλας», «Αγαπητικός της Βοσκοπούλας» κλπ.) και γι' αυτό ως επιχειρηματίας έκδοτης δεν εργάστηκε παρά μόνο ως τ' 1878, όποτε και τον διαδέχθηκε ο κατά τέσσερα χρόνια μικρότερος αδελφός του Λάμπρος — που διέπρεψε αργότερα και ως διπλωμάτης και ως ύπουργός της κυβερνήσεως (1912) Βενιζέλου.

— Στον καιρό που διήθυσαν ο Λάμπρος Κορομηλάς τον έκδοτικό οίκο του πατέρα του τυπώθηκαν πολλά, παραπολλά έργα λογιών και ποιητών της Παλιάς 'Αθήνας, με το ιδιαίτερο καλλιτεχνικό γούστο που τον διέκρινε απ' την εποχή που ξαναγύρισε σπουδασμένος απ' την Εύρωπη. Ή δέ επίλογό του ήταν σπουδαία.

— Ηθέλησε, μάλιστα, ο Λάμπρος Κορομηλάς, και με την έκδοσι της «Εφημερίδος» και με την έκδοσις της «Εφημερίδας» και με την έκδοσις της Παριζιάνικης εφημερίδας (τύπου «Φιγκαρό»), 'Αλλά το αναγνωστικό κοινό της εποχής εκείνης ήταν ακόμα πολύ πίσω και ήθελε χτυπητά κι' έντυπωσιακά πράγματα και... άχαλίνωτη φαντασία.

— Δεν τη σήκωνε, λοιπόν, ο τόπος, τότε, τέτοιου είδους σοβαρή εφημερίδα και μία μέρα ο διαχειριστής του, του είπε:

— 'Ας βάλουμε και λίγο... μαϊνάνο κύρ-Λάμπρο, στο φύλλο, γιατί 'Ανέστης Κωνσταντινίδης

κατά που πάμε, θά το διαδίδουμε μεταξύ μας!

— Επειδή όμως, ο Κορομηλάς δεν ήταν άνθρωπος του «μαϊνάνου» και δεν έβυσιαζε τις άρχες του και την άνωτερη μόρφωσι του στις απαιτήσεις της «πιάτσας», δεν άργησε να παρατήρησι και εφημερίδα και έκδοτικό οίκο κι' άφοσιώθηκε στη διπλωματία και στην πολιτική.

— Καί τη μέν «Εφημερίδα» την άγόρασε ο 'Ιωάννης Καμπούρογλου και την μετωνόμασε «Νέα 'Εφημερίδα». Τά δέ έκδοτικά κατστήματα Κορομηλά, τ' άγόρασε, τότε ο 'Ανέστης Κωνσταντινίδης, δαιμόνιος επιχειρηματίας της Παλιάς 'Αθήνας που καταγόταν απ' την Κύπρο.

— Παλαιός δικός μου 'Αθηναίος έκδοτής που ήταν, τότε, μικρός υπάλληλος του 'Ανέστη Κωνσταντινίδη μου διηγείται ότι ήταν πρωτοφανής ο συναγερμός, τότε, στα έκδοτικά κατστήματα της Πλατείας του Συντάγματος.

— Μεταξύ, λοιπόν, των επιδρομών (άρρηναν και θηλέων) που έπέπεσαν στον έκδοτικό οίκο του 'Ανέστη Κωνσταντινίδη για να πάρουν σειρά στην έκδοσι του φηνου λαϊκού βιβλίου, παρουσιάστηκε και μια γεροντοκόρη γνωστοτάτης 'Αθηναίης οικογενείας της Πλάκας, η οποία μάλιστα, προσπάθησε με στρατηγικά σχέδια να εξασφαλίση την έκδοτική εύνοια του κύρ - 'Ανέστη.

— Κάθε Σάββατο βραδάκι, πριν να κλείση το έκδοτικό κατστήμα, έφθανε στο γραφείο του κύρ - 'Ανέστη ένα ώραίο κουτί γεμάτο Ζακυνθινά μαντολάτα, μ' ένα σημειωματάκι σε μώδ χαρτί που έγραφε:

— «Μια ταπεινή θαυμαστρία του έργου σας που σας εύχεται με όλη της την καρδιά μεγάλες επιτυχίες και σας ύποσχεται ότι θά βοηθήση και αυτή τον θρίαμβον του λαϊκού βιβλίου!».

— Αν και το άρεσαν πολύ του κύρ - 'Ανέστη τα Ζακυνθινά μαντολάτα, εν τούτοις μυστήθηκε εγκαίρως πως κάποιο λάκκο είχε ή φάβα και κράτησε τα κουτιά χωρίς να τ' ανοίξη και περίμενε το μοiraion έπακούλου.

— Είχε λάβει και τέταρτο κουτί όταν ένα πρωινό, κατέπλευσε στο γραφείο του μια... έξηνηταπεντάρα γεροντοκόρη, με άρχοντικό παρουσιαστικό και με μια θεώρατη καπελαδούρα επί της οποίας άναψαύοντο πλείστα όσα πτηνά και άνθη.

— Θ' άνυπομονούσατε, του είπε υπερήφανα, να μάθετε ποία είνε η θαυμαστρία του έργου σας!

— 'Ω... ναί! έκαμε ο πονηρός Κύπριος έκδοτης. Δεν έβλεπα την ώρα.

— 'Ιδού, λοιπόν, αγαπητέ μου, ότι ληγει τό... μαρτύριόν σας!

— Και ταυτοχρόνως ξετυλίγει ένα δέμα και παρουσιάζει δύο όκάδες χειρόγραφα με τον τίτλον: «'Αστατος καρδιά άπίστος».

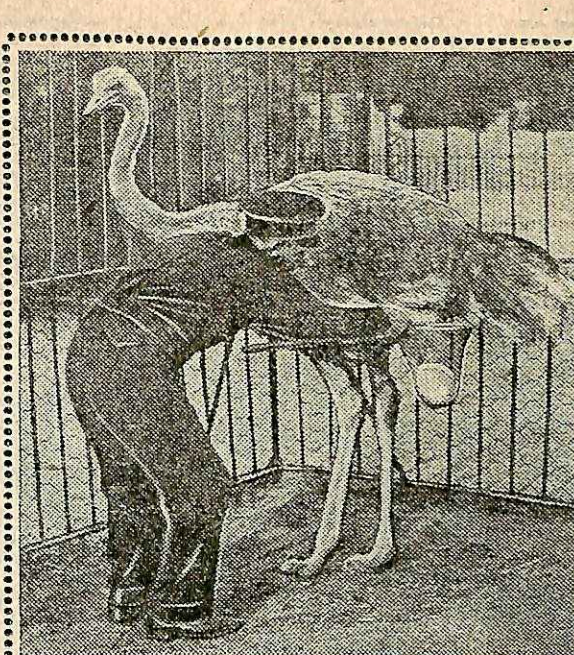
— Μια ματιά στα χειρόγραφα ο Κωνσταντινίδης και κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο, ενώ η γεροντοκόρη έλεγε:

— Μου τό εξήτησαν πολλοί διά να τό έκδώσουν, άλλα μόνον σε σας έχω έμπιστοσύνη!

— 'Επειδή, λοιπόν, ο κύρ - 'Ανέστης δεν είχε ώρα για χάσιμο, πήρε τη συνηθισμένη βαθεία αναπνοή του και της είπε:

— Κυρά μου, δυστυχώς, μου πουν τα δόντια! Ούτε μαντολάτα τρώω, άλλ' ούτε και αυτό τό... γλυκύτατον έργον σας. Διότι κι' αν έγω τό φάω, δεν θά το χωνέψουν οι άναγνώστες μας!...

— 'Ας βάλουμε και λίγο... μαϊνάνο κύρ-Λάμπρο, στο φύλλο, γιατί 'Ανέστης Κωνσταντινίδης

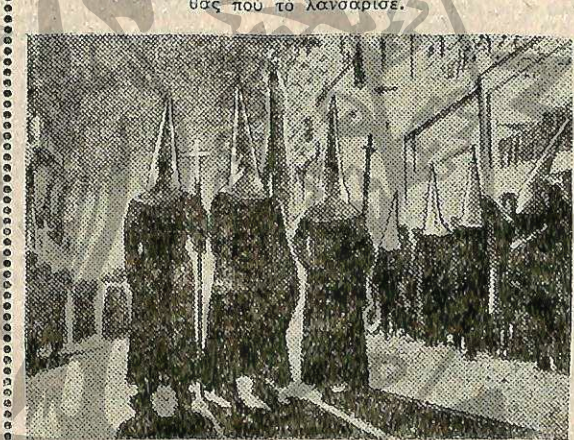
ΤΟ ΑΥΓΟ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΗ

— Ο φύλακας του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου Τζόρτζ Χάιντ βρήκε κυριολεκτικά το μπελά του με την στρουθοκάμηλο 'Ολιβία, που δεν άνοιεί να γενήση ούτε ένα αυγό γερό! Θέλοντας να διασώση με την ευκαιρία του Πάσχα, ένα τουλάχιστον αυγό, άναγκάστηκε δόλκληρη μέρα να παρακολουθή την 'Ολιβία μ' ένα δίχτυ για πεταλούδες στο χέρι. Οι κουραστικές του προσπάθειες έστέφθησαν υπό διπλής έπιτυχίας: Πρώτον κατώρθωσε να διασώση τ' αυγό και δεύτερον έγινε ο στόχος ενός φωτορέπορτερ που του πήρε μια σειρά φωτογραφιών με τις όποιες έκανε να γελάση δόλκληρη την 'Αγγλία.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ

— Το καπέλλακι αυτό από ψάδα και δαντέλλα με τά πλάταϊά που στολίζουν άραιότατα τεχνίτη λουλούδια είνε μια άντιπροσωπευτική δημιουργία της εποχής. Δικαίως, λοιπόν, βαφτίστηκε «'Ανοιξιάς» από τον οίκο Μάρθας που το λανσάρισε.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

— Στη φωτογραφία μας βλέπετε τα μέλη της «'Αδελφότητας της Σιωπής» που παρελεύονταν στους δρόμους της Μαδρίτης φορώντας όπως οι Κορ-Κλουέ-Κλάν, κούκους στο κεφάλι τους. Ο μόνος όθρυβος που άκουγόταν στην περίεργη αυτή, ήταν απ' τα 6.000 ζευγάρια πουούταια των σιωπηλών αυτών ανθρώπων.

Η ζωή των Αμερικανών φοιτητών

Ερωτες, απαγωγές και αυτοκτονίες

Οι φοιτητές σ' όλα τα μέρη του κόσμου αποτελούν μια ιδιαίτερη κατηγορία ανθρώπων. Άλλα πούθενά άλλο δεν είναι αυτό τόσο σωστό, όσο στην Αμερική. Πραγματικά, οι Αμερικανοί φοιτητές είναι κάτι το ξεχωριστό, το ιδιότυπο μέσα στη μονότονη και ομοιομορφή σχεδόν αμερικανική ζωή.

Τα Αμερικανικά Πανεπιστήμια δνομάζονται συνήθως κολλέγια. Και υπάρχουν όχι λιγώτερα από 850. Το μικρότερο απ' αυτά, είναι το Βέμπο Κόλλετζ, στο Λονγκ Κόουβ και αριθμεί μόλις 49 φοιτητές. Και το μεγαλύτερο, το Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας, έχει 49.000 φοιτητές και 3.400 καθηγητές!

Τα 95% των ανωτέρων αυτών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων είναι ανοιχτά και για τα δύο φύλα. Μερικά καθολικά πανεπιστήμια, όμως καθώς και μερικά άλλα που μένουν προσκολλημένα στις παλιές παραδόσεις, όπως το Χάρβαρντ, το Γέιλ, το Πρίνστον, κτλ. δεν δέχονται κορίτσια.

Το Γέιλ και το Χάρβαρντ έχουν, ωστόσο, μερικές παραχωρήσεις και δέχτηκαν κορίτσια σε ώριμα τεχνικά τμήματα. Άλλα το Πρίνστον έχει παντοτε κλεισμένες τις πόρτες του στο ωραίο φύλο. Ο κανονισμός απαγορεύει, μάλιστα, στους φοιτητές να παντρεύονται προτού πάρουν το διπλώμα τους. Άλλα το πανεπιστήμιο δίνει κάθε χρόνο έξη «μεγάλα ούγκ - έντ». Οι φοιτητές έχουν τότε το δικαίωμα να προσκαλέσουν τις φίλες τους κι ένας Θεός μόνο ξέρει τι γίνεται κατά τη διάρκεια αυτών των συγκεντρώσεων. Χιλιάδες κορίτσια κατακλύζουν τότε τη μικρή πόλη και για σαράντα οκτώ ώρες της δίνουν την εμφάνισή μεγαλουπόλεως.

Την επομένη αυτών των συγκεντρώσεων, μερικοί από τους φοιτητές — ελάχιστοι ευτυχώς — προτιμούν, αντί να ξαναγυρίσουν στο πανεπιστήμιο, ν' ακολουθήσουν τις αγαπημένες τους. Κι' οι συνάδελφοί τους μαθαίνουν σε λίγο ότι παντρεύτηκαν.

Σε μερικές περιπτώσεις πρόκειται για αληθινές απαγωγές. Αυτό έγινε π. χ. στην περίπτωση ενός φοιτητού του πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, που, έπειτα από ένα πανεπιστημιακό «ούγκ - έντ», ζήτησε την άλλη μέρα μέσα σ' ένα δωμάτιο, που του ήταν ολόκληρο άγνωστο κι' είδε πλάι του, στο κρεβάτι, μια γοητευτική ξανθή με ένα ωραίο «ντεζαμπιγιέ».

Σε μερικές περιπτώσεις πρόκειται για αληθινές απαγωγές. Αυτό έγινε π. χ. στην περίπτωση ενός φοιτητού του πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, που, έπειτα από ένα πανεπιστημιακό «ούγκ - έντ», ζήτησε την άλλη μέρα μέσα σ' ένα δωμάτιο, που του ήταν ολόκληρο άγνωστο κι' είδε πλάι του, στο κρεβάτι, μια γοητευτική ξανθή με ένα ωραίο «ντεζαμπιγιέ».

EFFIE JEAN
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
"Ελνέτζα"
ΤΡΩΤΕ ΚΙ' ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ
Επίσης Ιατρικά Λοιπά
Συνήθικα Μασάζ
Φωτολουρά, Μυχαν
Γυμναστική, Αντιρρυτιδική
Μόν μηχανήματα, Καμιά
Μασημνου 17
ΤΗΛ. 81245 ΟΡΑΙ: 9-2 μμ.

Ο φοιτητής ρώτησε κατάπληκτος:

—Πού βρίσκομαι;
—Στο σπίτι του πατέρα, άπάντησε η θελκτική συντοφισσά του.

—Τίνος πατέρα;
—Τού... πατέρα μας.

Και τού έξηγηση ότι είχαν παντρευτεί το προηγούμενο βράδυ — ο φοιτητής ήταν τύφαλο στο μεθύσι — και ύστερα έκαναν μια διαδρομή υπερεκατό μιλίων με το αεροπλάνο, για να πάνε στο σπίτι του πατέρα της νέας, που, φυσικά, είχε γίνει και πατέρας του γαμπρού.

Παρόμοιοι γάμοι φοιτητών σε κατάστασι τελείας μέθης είναι πολύ συνηθισμένοι. Οι νέες που είναι ξετρελλαμένες μαζί τους, μη έχοντας την υπομονή να περιμένουν το τέλος των σπουδών τους, καταφεύγουν σ' αυτό το μέσο για να παντρευτούν μαζί τους.

Στα περισσότερα από τ' αμερικανικά πανεπιστήμια, όπου γίνονται δεκτές γυναίκες, οι φοιτητρίες αξίωσαν και επέτυχαν την εγκατάστασι συσκευών για τη διαγνώσι του ψεύδους. Και ξέρετε για ποιο λόγο; Για να μπορούν να ξεκαρίθωνουν την ειλικρίνεια των φίλων τους. Οι άντρες υποβάλλονται πρόθυμα σ' αυτή τη δοκιμασία. Άλλα δεν απαιτούν και από τις φίλες τους να κάνουν το ίδιο.

Τα περισσότερα από τ' αμερικανικά πανεπιστήμια έχουν κολλοσιαιες περιουσίες. Το πλουσιότερο από όλα είναι το Χάρβαρντ. Έχει 165 ακίνητα στη Βοστώνη και δύο μεγάλα δάση στη Μασαχουσέτη. Η συνολική περιουσία του υπολογίζεται σε 173 εκατομμύρια δολάρια.

Εξαιρετικά πλούσιο είναι επίσης το πανεπιστήμιο της Κολούμπια, στο κέντρο της Νέας Υόρκης. Η περιουσία του ανέρχεται σε 120 εκατομμύρια δολάρια.

Το πανεπιστήμιο του Σικάγου, αντίθετα, μ' όλη την περιουσί του που ανέρχεται σε 50 εκατομμύρια δολάρια, βρέθηκε τελευταία σε πολύ δύσκολη θέση και λίγο έλειψε να χρεωκοπήσει εξ' αφορμής των υπερκόπων λογαριασμών νερού που έπρεπε να πληρώνη. (Το εν λόγω πανεπιστήμιο έχει έπιδιοθ σε διάφορες ατομικές έρευνες και καταναλίσκει κολλοσιαιές ποσότητες νερού για την ψύξη των μηχανημάτων του). Η πολιτεία του Ιλλινόις και η πόλις του Σικάγου ανέλαβαν, τελικά, να πληρώσουν αυτούς τους λογαριασμούς και έτσι το πανεπιστήμιο γλύτωσε τη χρεωκοπία.

Τα έξοδα φοιτήσεως στα αμερικανικά πανεπιστήμια είναι αρκετά σημαντικά. Ένας φοιτητής καταβάλει πολύ δύσκολα να περάσει το ευνεαμνο περίπου της φοιτήσεως με 1.200 δολάρια. Στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, μόνον τα διδάκτρα, ανέρχονται σε 525 δολλ.

Δεν πρέπει, ωστόσο, να νομίστηκε βί σ' αμερικανικά πανεπιστήμια φοιτούν μόνον οι πλούσιοι. Οι περισσότεροι φοιτητές είναι φτωχοί και καλύπτουν ένα μέρος των εξόδων τους με την εργασία τους. Από τους φοιτητές του Χάρβαρντ π. χ. οι μισοί εργάζονται.

Οι φοιτητρίες των αμερικανικών πανεπιστημίων δεν ερωτεύονται μόνο τους συμφοιτητές τους, αλλά και τους καθηγητές τους.

Η παράδοσι απαιτεί να είναι ξετρελλαμένες με τους πιο νέους απ' αυτούς. Και, κάθε χρόνο, άνερχονται σε δεκάδες οι φοιτητρίες που αυτοκτονούν για τα ωραία μάτια των καθηγητών τους. Το πράγμα δεν κάνει σε κανένα εντύπωση. Γιατί όλοι το θεωρούν σαν ένα από τα... ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της πανεπιστημιακής ζωής.

Οι κλοπές αυτοκινήτων στην Αμερική

Οι ιδιοκτήτες είναι... συνεργοί

Οι κλέφτες αυτοκινήτων σημείωσαν πέρυσι ένα άκομη ρεκόρ στις Ηνωμ. Πολιτείες. Έκλεψαν δηλαδή αυτοκίνητα συνολικής αξίας 140.000.000 δολλαρίων. Σ' αυτήν όμως τη... λαμπρά δράσι τους φταίνε αρκετά και τα θύματα, γιατί παραμελούν τα επιβαλλόμενα μέτρα ασφαλείας. Πραγματικά, η στατιστική έχει αποδείξει ότι, στα 90% των περιπτώσεων, οι ιδιοκτήτες των αυτοκινήτων τα είχαν αφήσει άφύλακτα, με τα κλειδιά πάνω στις πόρτες και στη μηχανή. Να γιατί οι αστυνομικοί του Κληέλαντ καθώς και άλλων πόλεων παίρνουν τα κλειδιά που βρίσκουν πάνω στα αυτοκίνητα κι' υποχρεώνουν έπειτα τους ιδιοκτήτες να πληρώσουν πρόστιμο για να τα πάρουν πίσω.

Συχνά επίσης οι αυτοκινητιστάι αφήνουν σε μία θέση του αυτοκινήτου την άδεια κυκλοφορίας. Έτσι, διευκολύνουν τους λωποδύτες να το κλέψουν και να το πουλήσουν. Έπειδή δε δεν έχουν συνήθως φροντίσει να σημειώσουν ιδιαίτερος τους αριθμούς της άδειας, του μοτέρ, κλπ., δεν είναι εφικτό να δώσουν στην αστυνομία στοιχεία που θα την βοηθούσαν για να ανακαλύψη το δράστη και το κλεμμένο αυτοκίνητο. Μ' άλλα λόγια, φέρονται σαν... να θέλουν να κλαπή το αυτοκίνητό τους!

Η αλήθεια είναι ότι, δσες προφυλάξεις κι' αν πάρη ο αυτοκινητιστής, κι' αν ακόμη κλειδώσει το αυτοκίνητό του, ο επαγγελματίας κλέφτης ξέρει να τις υπερνικήσει. Όσοσο οι προφυλάξεις αυτές είναι αρκετές προκειμένου για έρασιτέχνες κλέφτες. Έχει δε αποδειχθεί ότι οι περισσότερες κλοπές αυτοκινήτων γίνονται από έρασιτέχνες, που βιάζονται να πάνε κάπου, ή θέλουν να ξεφύγουν απ' τους αστυνομικούς που τους κυνηγούν, ή... να βγάλουν περίπατο το κορίτσι τους!

Όσο για τον επαγγελματία κλέφτη, μπορεί να μην μέσα σ' ένα κλειδωμένο αυτοκίνητο, παραδίδοντας την πόρτα του μ' ένα σύρμα και μ' ένα εργαλείο που ανοίγει τις υποτίλεις της μύρας! Σ' υποθέστε όμως είνε να φροντίξη από πριν να εφοδιαστεί με αντικλειδιά. Μ' αυτό τον τρόπο μία συμμορία, στη Ν. Υόρκη, είχε κλέψει άμετρητα αυτοκίνητα, με τη συνενοχή των υπαλλήλων διαφόρων κινραζ που της προμήθευαν αποτυπώματα των κλειδιών των αυτοκινήτων. Αρχηγός της συμμορίας αυτής ήταν ένας ανθρωπάκος μεσόκοπος και... θεοφοδουμένος, που δεν έλειπε ούτε μία Κυριακή απ' την εκκλησία κι' ήταν αγαπητότατος στη γειτονιά του!

Δύο άλλοι πάλι κλέφτες διατηρούσαν ένα συνεργείο επίσκευών κι' είχαν ένα καμión με γερανό. Αγοράζαν λοιπόν κατεστραμμένα αυτοκίνητα κι' έπαιρναν τις άδειες κυκλοφορίας και τις πλάκες των αριθμών τους. Έπειτα γυρίζαν τους δρόμους με το καμiónι τους και, όταν εύρισκαν ένα αυτοκίνητο ίδιας μάρκας άφύλαχτο, το γαντζώναν με το γερανό τους και το έπαιρναν μαζί τους. Το πήγαιναν στο συνεργείο τους, το εμαγειρεύαν καταλλήλως, άλλαξαν το χρώμα και τον αριθμό του και το πουλούσαν με τα χαρτιά του κατεστραμμένου σε πελάτες που αμελούσαν να εξελέγξουν τα υπόλοιπα στοιχεία (αριθμό μοτέρ, κλπ.).

Συχνά συνεργάζονται για τις κλοπές διάφορα «ειδικά ταλέντα»: ένας κλέβει τ' αυτοκίνητα, άλλος προμηθεύει τα χαρτιά, άλλος αναλαμβάνει την πώλησι, κλπ.

Αν ωστόσο τα κλεμμένα αυτοκίνητα κρατούν το ρεκόρ αξίας σε δολάρια μεταξύ όλων των ειδών των κλοπιμαίων, είνε επίσης εκείνα που ανευρίσκονται σε μεγαλύτερη αναλογία απ' όλα τ' άλλα. Πράγματι, τα 92% των κλεμμένων αυτοκινήτων αποδίδονται στους ιδιοκτήτες τους, ενώ στα άλλα είδη η αναλογία είναι μόλις 22,5% κατά μέσον όρον. Αυτό οφείλεται στο άλυπτο και άργανομίμο κυνήγι των κλεπτών αυτοκινήτων εκ μέρους της επίσημης αστυνομίας, καθώς και των ντεκτεβί ενός ιδιωτικού αστυνομικού πρακτορείου που έχουν ιδρύσει 196 ασφαλιστικές εταιρείες.

Πρεσβευται της... γαλλικής κουζίνας

Η γαλλική κυβέρνηση αποφάσισε να στείλη στις Ηνωμένες Πολιτείες τους καλύτερους μαγείρους της, για να προσφέρουν ένα γεύμα τελείως γαλλικό στον πρόεδρο Τρούμαν και διαφόρα άλλα επίσημα πρόσωπα της αμερικανικής ζωής. Το γεύμα θα δοθη στο ξενοδοχείο Βάλντορφ — Αστόρια της Νέας Υόρκης και θα διαρκέση από τις οκτώ το βράδυ ως τις τέσσερις το πρωί. Τρία αεροπλάνα της «Αίρ Φρανς» θα μεταφέρουν τους Γάλλους μαγείρους στην Αμερική.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΗΜΑΙΕΣ

Αθάνατοι ήρωες!

ΤΡΙΑ τάγματα ξεκίνησαν ένα πρωί για να καταλάβουν την τελευταία πανύψηλη κορυφή του Γράμμου, που την έμελυναν οι κομμουνιστοσυμμοριτες. Φυσικό όχυρο, ήταν «πιόνι» με γαλές στρατηγικής σημασίας και γι' αυτό είχε παραφορτωθή με ισχυρά πολυβολεία, με ναρκοπέδια και άλλα οχυρωματικά έργα. Φάνταζε σαν ένα πελώριο άγριο θηρίο, που φύλαγε άγριονα τα περάσματα.

Για την κατάκτησι λοιπόν αυτού του άχυρου ξεκίνησαν εκείνο το πρωί τα τρία τάγματα, απ' το βορρά, απ' την ανατολή κι' απ' το νότο.

Η επιχείρησις ήταν δύσκολη και ριψοκίνδυνη. Είχε από μισές τις πιθανότητες να κερδηθή ή να χαθή. Κατά βάθος, άνηκε στις περιπτώσεις εκείνες, που χρειάζονται μιάς στιγμής απόφασι, έναν αέρα, μιά ζητωκραυγή για να τελειώσουν.

Κι' αυτό, τώξερε καλά ο μέραρχος, τώξε κι' άλλες φορές δοκιμάσει, και πριν τα τάγματα ξεκινήσουν για το μ

γάλο τόλμημα, έστειλε ένα σήμα:

«Το τάγμα που θα φθάση πρώτο στην κορυφή θάχη το δικαίωμα να στηση για πάντα τη σημαία του εκεί στο τριγωνομετρικό σημείο!»

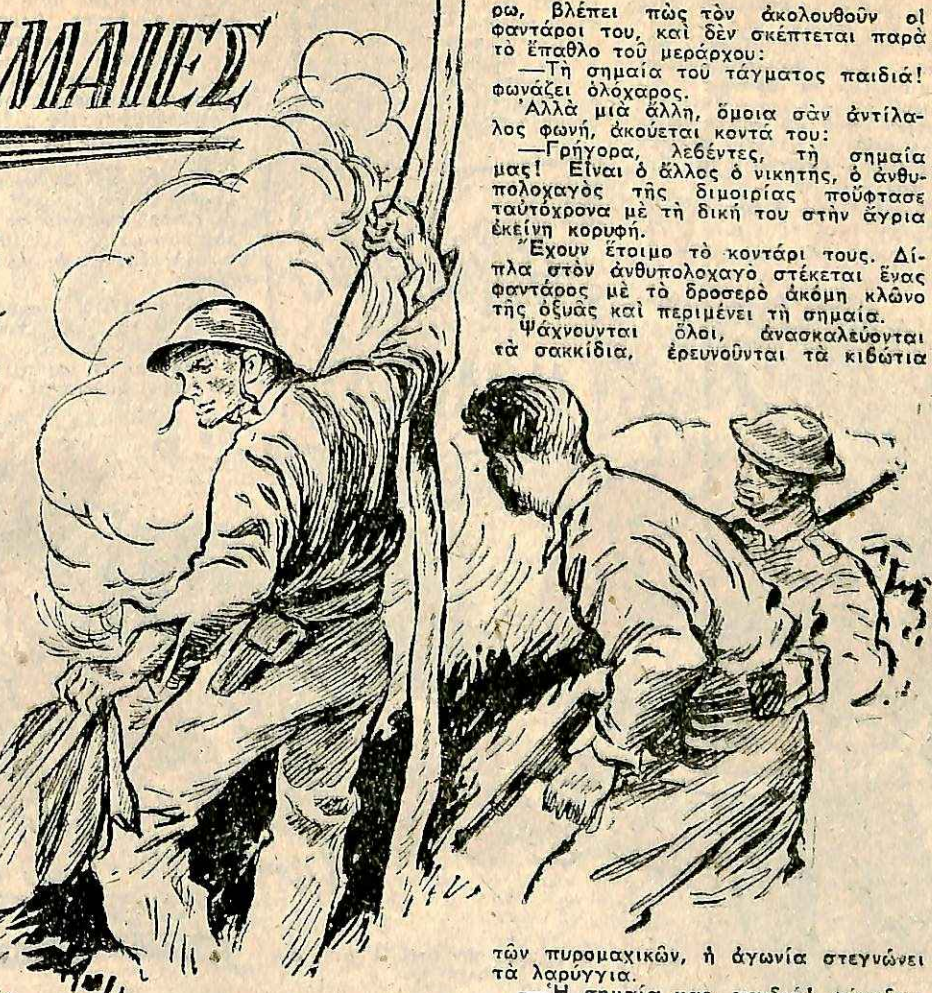
Διαδόσθηκε άμέσως το σήμα, πήραν φωτιά οι λόχοι, ξεβίστηκαν τα πνεύματα, κεντρίστηκε το φιλότιμο, έσδυσαν οι δισταγμοί, ξεμουδιάσαν με μιάς τα κορμιά, και τεζαρίστηκαν τα νεύρα.

Οι διοικητές κάλεσαν άμέσως τους λοχαγούς, οι λοχαγοί τους διμοιρίτες και σε λίγο έτρεξαν οι πιο καλοί και πιο γεροί φαντάροι να πάρουν μέρος στον πρωτότυπο αυτό αγώνα, που μόνον Έλληνες μπορούσαν να τον σκεφθούν και να τον αναλάβουν.

Οι πιο σβέλτοι και πιο άθλητικοί φαντάροι πήραν τις σημαίες, τις διπλώσαν σφιχτά, τις έχωσαν στο ζεστό κόρφο τους και ξεκίνησαν. Φούντωσε ύστερα από λίγο η μηχανή, άγριεψαν οι ψυχές, έγιναν οι φαντάροι σίφουνας που ξερίζωσε δέντρα και γκρέμισε οχυρά...

Συρματοπλέγματα κόβονται και πηδούνται σαν παιχνιδάκια, νάρκες τραβούνται απ' το χώμα και σφενονίζονται στα κοντινά χαρακώματα μαζί με τις χειροβομβίδες και γίνονται πράγματα που ξεπερνούν την φαντασία του ανθρώπου.

Η Δόξα με τα φεγγόβολα φτερά της πετάει πάνω από τους ήρωες...

Κάποιος ανοίγει τα κτήρια του και η σημαία ξεδιπλώνεται βιαστικά...

Ένας φαντάρος, καθώς πηδάει γαντζώνεται στο συρματοπλέγμα, χασμεύει μιά στιγμή, τον βρίσκουν σφαίρες και του πληγώνουν τα πόδια. Κυλιέται κάτω, ξεκουμπώνει τ' άμφεχωνο, τραβάει έξω τη σημαία, φώναζει:

—Αδούθηκα, παιδιά! Πάρτε τη σημαία και τρεχάτε!... Φάσαμε κιόλας!...

Τρεις συνάδελφοι μαζί έτρεξαν κοντά του. Ο πιο γερός την άρπαξε, την έχωσε κι' αυτός στον κόρφο του κι' ώρμησε άσυγκράτητος για την κορυφή...

—Εμπρός, αδελφία! Για μας η Δόξα και η τιμή!...

Ποιο πλάσμα ανθρώπινο, με λογική, με νύρα και άδυναμίες, μπορεί ν' αντισταθή στην όρμη τέτοιων πολεμιστών, που πηδούν πάνω στις νάρκες, που δρσκειλίζουν συρματοπλέγματα που χαρακώματα, που άψηφούν τη ζωή τους για να φτάσουν πρώτοι στην κορυφή και να κερδίσουν, τι; Την τιμή να στησουν τη δική τους τη σημαία στο πιο ψηλό σημείο, στο «τριγωνομετρικό», του αιματοδαμμένου κι' ένδοξου βουνού!

Δύο διμοιρίες, σχεδόν μαζί ανεβαίνουν στην κορυφή. Δεν τους νοιάζει για τις σφαίρες που σφυρίζουν γύρω τους, για το θάνατο που κυκλοφορεί ανάμεσά τους. Βιάζονται να φτάσουν γρήγορα, ενωρίτερα από τους άλλους. Στιγμές μοναδικές, σπάνιες στην ιστορία των στρατών...

Τέτοιο είναι οι αθάνατοι ήρωες που γράφουν την ιστορία της πατρίδας τους.

Ένας κοντός, μαυριδερός, έφεδρος ανθυπολοχαγός, ανεβαίνει πρώτος με το περιστροφικό στο χέρι. Κυττάζει γύ

ρω, βλέπει πως τον ακολουθούν οι φαντάροι του, και δεν σκέπτεται παρά το έπαθλο του μεράρχου:

—Τη σημαία του τάγματος παιδιά! φωνάζει ολόχαρος.

Άλλα, μιά άλλη, όμοια σαν αντίλαλος φωνή, ακούεται κοντά του:

—Γρήγορα, λεβέντες, τη σημαία μας! Είναι ο άλλος ο νικητής, ο ανθυπολοχαγός της διμοιρίας πουφτασε ταυτόχρονα με τη δική του στην άγρια εκείνη κορυφή.

Έχουν έτοιμο το κοντάρι τους. Δίπλα στον ανθυπολοχαγό στέκεται ένας φαντάρος με το δροσερό ακόμη κλώνο της όβρας και περιμένει τη σημαία.

Ψάχνονται όλοι, άνασκαλεύονται τα σακκίδια, έρευνούνται τα κιβώτια

των πυρομαχικών, ή άγωνία στεγνώνει τα λαργύγια.

—Η σημαία μας, παιδιά! φώναξαν. Πού είναι η σημαία μας;...

Δεν βρίσκεται η σημαία! Μετρούνται γρήγορα. Λέπουν πολλοί! Άλλοι κοιτώνται νεκροί, άλλοι φορτωμένοι σε φορεία τραβούν για το πρόχειρο χειρουργείο... Σε τίνος, άσα γε, το ματωμένο κόρφο βρίσκεται η σημαία;

Η διμοιρία του πρώτου ανθυπολοχαγού στέκεται τυχερώτερη. Κάποιος ανοίγει τα ιδρωμένα στήθεά του. Η σημαία μουσκεμένη απ' τον άγιο ιδρώτα του, ξεδιπλώνεται βιαστικά και δένεται στον ίσιο τρυφερό κόρφο του δέντρου, πουχει πελεκηθεί απ' τους φαντάρους.

Βλέπουν οι άλλοι τις προετοιμασίες και δακρύζουν...

«Ετοιμη ήταν η σημαία να στηθή. Μά, τότε, έλαμψε έαφνου και φωτίστηκε το πρόσωπο τ' αληθινού Έλληνα. Ο τυχερός ανθυπολοχαγός τρέχει, παίρνει από κάτω το κοντάρι της άλλης διμοιρίας που είχε χάσει τη σημαία της, ζητάει ένα καλώδιο κ' ένώνει τα δυο κοντάρια! —Η σημαία είναι για όλους! φωνάζει.

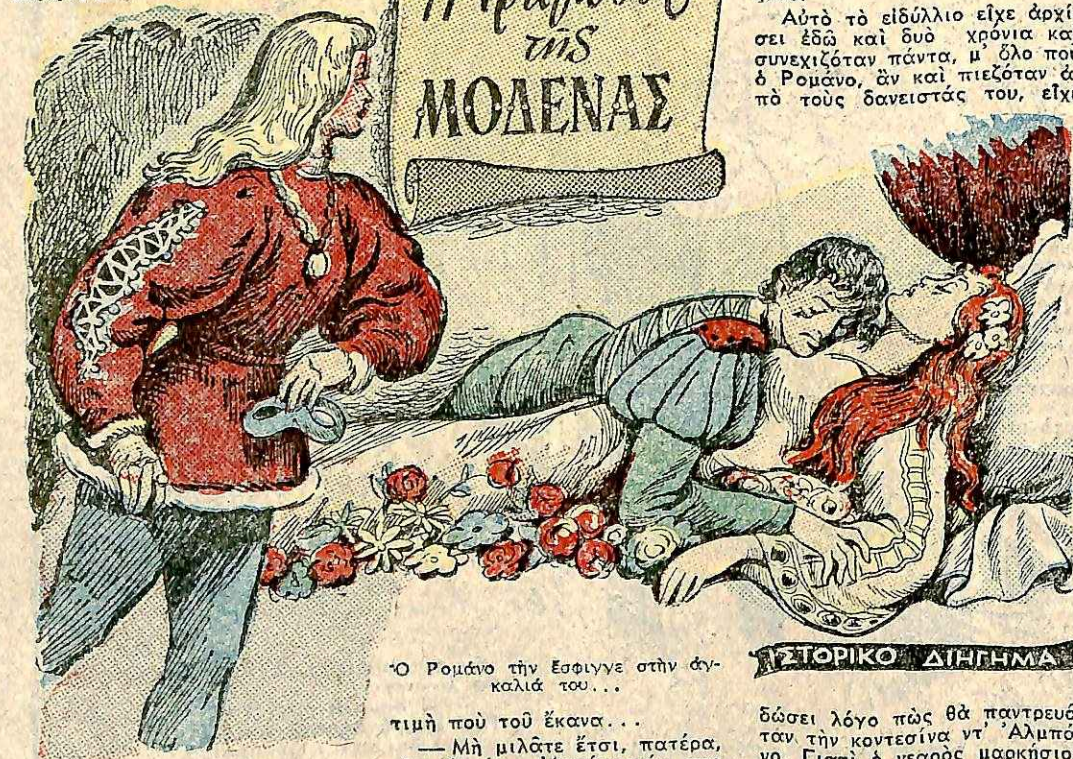
Ξεσπάει τώρα η συγκίνησι που τόση ώρα φώλιαζε στις ψυχές τους. Κλαίει ο άλλος διμοιρίτης, φιλιούνται αγκαλιασμένοι οι δυο αξιωματικοί, ζητωκραυγάζουν οι φαντάροι και δένουν με σχοινί το κοντάρι — στην πυραμίδα του τριγωνομετρικού...

Ο επίλογος γραφτηκε ύστερ' από λίγες ήμέρες. Ο μέραρχος κι' άλλοι πολλοί ανώτεροι αξιωματικοί ανέβηκαν στην πανύψηλη εκείνη κορυφή κι' εκεί διαδόσθηκε μιά συγκινητική διαταγή και μοιράστηκαν σ' όλους παρασημα, κάτω απ' τη δοξασμένη γαλανόλευκη.

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Στο πλούσιο αρχοντικό του κόμητα Τζούλιο ντ' Αμπάνο, όλα ήταν έτοιμα για το γάμο της κόρης του Κιάρας με το νεαρό μαρκήσιο ντ' Αλτεότι. Οι προσκεκλημένοι πλημμύριζαν κι' όλες τις αίθουσες κι' ο καρδινάλιος ντε Μαρτίνο, που θα ιερούργουσε στη γαμήλια τελετή, έλαμπε μέσα στα χρυσοστόλιστα άμφιά του.

Πέντε! Ήταν η ώρα που είχε ορίστη για το γάμο. Αλλά ο γαμπρός δεν είχε φανή ο κόμης...

Ο Ρομάνο την έσφιγγε στην αγκαλιά του...

τιμή που του έκανα...

— Μην μιλάτε έτσι, πατέρα, είπε η νέα. Ακούγοντάς σας κανείς θα νόμιζε πως δεν παίρνετε ένα γαμπρό, αλλά πως τόν αγοράζετε.

— Και μήπως δεν είναι αλήθεια; φώναξε ο κόμης Τζούλιο. Χθες ακόμη προσφέρθηκε να τού δώσω τη μισή από την προίκα που τού υποσχέθηκα. Αλλά δεν δέχτηκε...

— Ο Ρομάνο είναι περήφανος...

— Αλλά δεν είναι τίμιος, παρατήρησε ο πατέρας της. Διαφορετικά, θα ήταν εδώ... Αρκετά, όμως, κράτησε αυτή η κομωδία! Πηγαίνω να διατάξω τους ανθρώπους μου να ψάξουν να τόν βρουν. Και νεκρός ακόμη, θα σε παντρευτή άποψέ!

— Όχι! φώναξε αποφασιστικά η νέα. Δεν θα κάνετε τίποτε, πατέρα! Εκείνη που θίγεται περισσότερο από την περιφρόνησή του είμαι εγώ...

Θα φροντίσω, λοιπόν, μόνη μου να τόν βρω. Μαντεύω, άλλωστε, που είναι, ενώ εσείς δεν το ξέρετε...

Ο κόμης στύλωσε τα μάτια του πάνω της.

— Τι θέλεις να πής, Κιάρα; τη ρώτησε.

— Τίποτε, απάντησε η νέα. Θα μιλήσουμε αργότερα για ό' αυτά, πατέρα. Ξαναγυρίστε τώρα στους προσκαλεσμένους σας και προσπαθήστε να μην υποπευθούν τίποτε. Σας υποσχόμαι ότι ο μαρκήσιος 'Αλτεότι θα βρίσκεται σε μία ώρα εδώ...

Η δεν θα υπάρχει πια στη ζωή.

— Κάνε δ,τι σου υπαγορεύει η τιμή και η αξιοπρέπεια της οικογένειάς μας, κόρη μου, είπε ο κόμης ντ' Αμπάνο. Και, υψώνοντας το κεφάλι, σαν άνθρωπος που είχε έτοιμος ν' αντιμετωπίσει τα πλήγματα της μοίρας, όποια κι' αν είναι, πέρασε στις αίθουσες όπου περίμεναν οι προσκεκλημένοι.

Εκείνο που αγνοούσε ο κόμης ντ' Αμπάνο και που ήξερε η κόρη του ήταν το είδωλλο του μαρκησίου 'Αλτεότι με μία φτωχή νέα, τη Φιορίντα Μπαζάνο.

Αυτό το είδωλλο είχε αρχίσει εδώ και δυο χρόνια και συνεχιζόταν πάντα, μ' όλο που ο Ρομάνο, αν και πιεζόταν από τους δανειστάς του, είχε

να χωράφια και τους κήπους, θρικόταν το μικρό σπιτάκι της Φιορίτας. Η Κιάρα θα μπορούσε να τόν βρή και με κλειστά μάτια. Γιατί τόν ήξερε από καιρό και δεν ήταν ούτε μία φορά, ούτε δυο που είχε περάσει από τόν μυαλό της ή σκέψις να τρέξει μία νύχτα εκεί και να σκοτώσει με τ' ίδια της τ' χέρια την αντίζηλό της.

Αλλά τώρα η περηφάνεια της κι' η επίθυμία να σώσει την αξιοπρέπεια της είχαν παραμερίσει τόν πόθο της εκδίκησης που ένιωθε. Εκείνος που την εδιέφερε ήταν ο Ρομάνο. Αυτόν έπρεπε να πιά στο αρχοντικό τού πατέρα της, ζωντανό ή νεκρό. Όσο για τήν ανθοπωλεία, θα έλεγε αργότερα τί θα έπρεπε να κάνει.

Σε λίγο, η κοντεσσίνα πήδησε από τόν αλόγο της έξω από τήν πόρτα τού σπιτιού της Φιορίτας. Αλλά, πράγμα παράξενο, δεν άκουσε τόν παραμικρό θόρυβο από τόν παραρικό. Κανείς δεν είχε ανησυχήσει για τόν έρχομό της.

Μήπως, λοιπόν, έφθανε άργα; Μήπως ο Ρομάνο κι' η Φιορίτα είχαν φύγει;

Με τήν ψυχή πλημμυρισμένη από αγωνία, η Κιάρα έσπρωξε τήν πόρτα. Τό πρώτο βλέμμα ήταν άδειο. Αλλά τό δεύτερο...

— Όχι, η κοντεσσίνα δεν είχε άπατη. Ο Ρομάνο ήταν εκεί, μαζί με τήν Φιορίτα. Αλλά σε ποιά κατάσταση!

Τό κρεβάτι της Φιορίτας ήταν στρωμένο με λουλούδια κι' η νέα, που ήταν πλαγίασμένη, φαινόταν σαν να κοιμόταν. Αλλά δεν κοιμόταν...

Ενα κόκκινο σειρήνη ξεκινούσε από τόν στήθος της, κυλούσε πάνω στα λουλούδια κι' από εκεί κατέβαινε στο πάτωμα.

Ο Ρομάνο την έσφιγγε στην αγκαλιά του. Στο στήθος του έτρεχε τόν ίδιο ένα κόκκινο σειρήνη, όμοιο με κείνο που κυλούσε από τήν στήθη της Φιορίτας. Στο άριστερό του χέρι ο νεαρός μαρκήσιος κρατούσε ένα μυτερό στιλέτο, που η λεπίδα του ήταν πιστολισμένη με αίμα. Μ' αυτό είχε σκοτώσει την αγαπημένη του κι' ύστερα είχε σκοτώσει κι' αυτός...

Η κοντεσσίνα κατάλαβε. Ο Ρομάνο έμενε πάντα πιστός στο αίσημά του κι' είχε προτιμήσει να σκοτωθεί και να πάει μαζί του τήν αγαπημένη του Φιορίτα παρά να παντρευτεί μία γυναίκα που δεν αγαπούσε. Μα με πόση δυσφορία είχε προετοιμάσει τόν θάνατο τού δικού του και τής νέας που λάτρευε! Και πόσο ευτυχισμένοι θα έπρεπε να είναι οι δυο τους, τή στιγμή που ξεκινούσαν για τόν μεγάλο ταξίδι, που τούς έσμιγε για πάντα!

Η κοντεσσίνα ντ' Αμπάνο δεν παντρεύτηκε ποτέ, ούτε αγαπήσε άλλον άντρα. Μά, όταν πέθανε ο πατέρας της, κλειστική στο μοναστήρι της 'Αγίας Μαρκελλας κι' εκεί αποθανάτισε σε μερικούς όμορφους στιχούς τόν είδωλλο τού μαρκησίου ντ' Αλτεότι και τής Φιορίτας. Μέσα στην ψυχή της δεν υπήρχε πια κανένα μίσος. Είχε απομείνει μόνο ο θαυμασμός και ίσως μία κάποια ζηλεια για τήν απάντηση ευτυχίας τών δυο έρωτευμένων...

Επειτα από μερικά λεπτά, η κοντεσσίνα Κιάρα κάλεσε τόν τόν μέρος της εξοχής.

Εκεί, ανάμεσα στα σπαρμένα

να χωράφια και τους κήπους, θρικόταν το μικρό σπιτάκι της Φιορίτας. Η Κιάρα θα μπορούσε να τόν βρή και με κλειστά μάτια. Γιατί τόν ήξερε από καιρό και δεν ήταν ούτε μία φορά, ούτε δυο που είχε περάσει από τόν μυαλό της ή σκέψις να τρέξει μία νύχτα εκεί και να σκοτώσει με τ' ίδια της τ' χέρια την αντίζηλό της.

Αλλά τώρα η περηφάνεια της κι' η επίθυμία να σώσει την αξιοπρέπεια της είχαν παραμερίσει τόν πόθο της εκδίκησης που ένιωθε. Εκείνος που την εδιέφερε ήταν ο Ρομάνο. Αυτόν έπρεπε να πιά στο αρχοντικό τού πατέρα της, ζωντανό ή νεκρό. Όσο για τήν ανθοπωλεία, θα έλεγε αργότερα τί θα έπρεπε να κάνει.

Σε λίγο, η κοντεσσίνα πήδησε από τόν αλόγο της έξω από τήν πόρτα τού σπιτιού της Φιορίτας. Αλλά, πράγμα παράξενο, δεν άκουσε τόν παραμικρό θόρυβο από τόν παραρικό. Κανείς δεν είχε ανησυχήσει για τόν έρχομό της.

Μήπως, λοιπόν, έφθανε άργα; Μήπως ο Ρομάνο κι' η Φιορίτα είχαν φύγει;

Με τήν ψυχή πλημμυρισμένη από αγωνία, η Κιάρα έσπρωξε τήν πόρτα. Τό πρώτο βλέμμα ήταν άδειο. Αλλά τό δεύτερο...

— Όχι, η κοντεσσίνα δεν είχε άπατη. Ο Ρομάνο ήταν εκεί, μαζί με τήν Φιορίτα. Αλλά σε ποιά κατάσταση!

Τό κρεβάτι της Φιορίτας ήταν στρωμένο με λουλούδια κι' η νέα, που ήταν πλαγίασμένη, φαινόταν σαν να κοιμόταν. Αλλά δεν κοιμόταν...

Ενα κόκκινο σειρήνη ξεκινούσε από τόν στήθος της, κυλούσε πάνω στα λουλούδια κι' από εκεί κατέβαινε στο πάτωμα.

Ο Ρομάνο την έσφιγγε στην αγκαλιά του. Στο στήθος του έτρεχε τόν ίδιο ένα κόκκινο σειρήνη, όμοιο με κείνο που κυλούσε από τήν στήθη της Φιορίτας. Στο άριστερό του χέρι ο νεαρός μαρκήσιος κρατούσε ένα μυτερό στιλέτο, που η λεπίδα του ήταν πιστολισμένη με αίμα. Μ' αυτό είχε σκοτώσει την αγαπημένη του κι' ύστερα είχε σκοτώσει κι' αυτός...

Η κοντεσσίνα κατάλαβε. Ο Ρομάνο έμενε πάντα πιστός στο αίσημά του κι' είχε προτιμήσει να σκοτωθεί και να πάει μαζί του τήν αγαπημένη του Φιορίτα παρά να παντρευτεί μία γυναίκα που δεν αγαπούσε. Μα με πόση δυσφορία είχε προετοιμάσει τόν θάνατο τού δικού του και τής νέας που λάτρευε! Και πόσο ευτυχισμένοι θα έπρεπε να είναι οι δυο τους, τή στιγμή που ξεκινούσαν για τόν μεγάλο ταξίδι, που τούς έσμιγε για πάντα!

Η κοντεσσίνα ντ' Αμπάνο δεν παντρεύτηκε ποτέ, ούτε αγαπήσε άλλον άντρα. Μά, όταν πέθανε ο πατέρας της, κλειστική στο μοναστήρι της 'Αγίας Μαρκελλας κι' εκεί αποθανάτισε σε μερικούς όμορφους στιχούς τόν είδωλλο τού μαρκησίου ντ' Αλτεότι και τής Φιορίτας. Μέσα στην ψυχή της δεν υπήρχε πια κανένα μίσος. Είχε απομείνει μόνο ο θαυμασμός και ίσως μία κάποια ζηλεια για τήν απάντηση ευτυχίας τών δυο έρωτευμένων...

Επειτα από μερικά λεπτά, η κοντεσσίνα Κιάρα κάλεσε τόν τόν μέρος της εξοχής.

Εκεί, ανάμεσα στα σπαρμένα

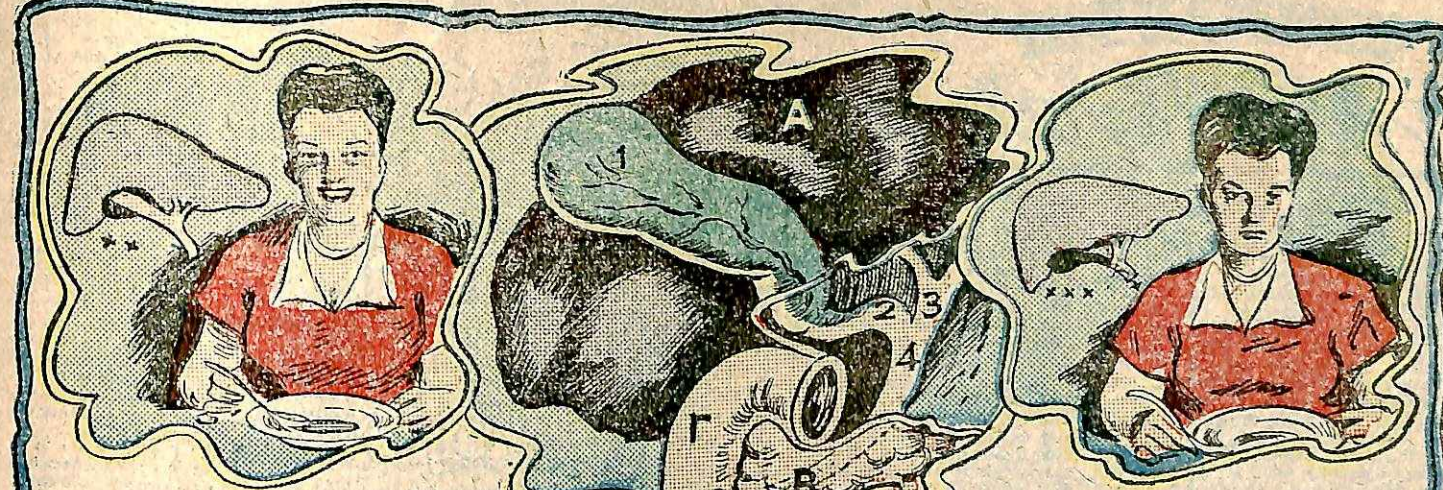
να χωράφια και τους κήπους, θρικόταν το μικρό σπιτάκι της Φιορίτας. Η Κιάρα θα μπορούσε να τόν βρή και με κλειστά μάτια. Γιατί τόν ήξερε από καιρό και δεν ήταν ούτε μία φορά, ούτε δυο που είχε περάσει από τόν μυαλό της ή σκέψις να τρέξει μία νύχτα εκεί και να σκοτώσει με τ' ίδια της τ' χέρια την αντίζηλό της.

Αλλά τώρα η περηφάνεια της κι' η επίθυμία να σώσει την αξιοπρέπεια της είχαν παραμερίσει τόν πόθο της εκδίκησης που ένιωθε. Εκείνος που την εδιέφερε ήταν ο Ρομάνο. Αυτόν έπρεπε να πιά στο αρχοντικό τού πατέρα της, ζωντανό ή νεκρό. Όσο για τήν ανθοπωλεία, θα έλεγε αργότερα τί θα έπρεπε να κάνει.

Σε λίγο, η κοντεσσίνα πήδησε από τόν αλόγο της έξω από τήν πόρτα τού σπιτιού της Φιορίτας. Αλλά, πράγμα παράξενο, δεν άκουσε τόν παραμικρό θόρυβο από τόν παραρικό. Κανείς δεν είχε ανησυχήσει για τόν έρχομό της.

Μήπως, λοιπόν, έφθανε άργα; Μήπως ο Ρομάνο κι' η Φιορίτα είχαν φύγει;

Με τήν ψυχή πλημμυρισμένη από αγωνία, η Κιάρα έσπρωξε τήν πόρτα. Τό πρώτο βλέμμα ήταν άδειο. Αλλά τό δεύτερο...

Η χαρά προκαλεί άφθονότερη τήν έκκριση της χολής. Γι' αυτό ένα γεύμα χωνεύεται καλύτερα, όταν είμαστε πρόχαροι.

Πόσες φορές δεν ακούμε να λέγεται για έναν άνθρωπο πως είναι «όλο χολή» και πως «τόν έπνιξε η χολή», με τήν έννοια ότι αυτός ο άνθρωπος είναι πλημμυρισμένος από κακίο και μίσος;

Αλλά τί είναι η χολή; Ένας γιατρός θα μάς απαντήσει ότι είναι μία ειδική έκκριση τού ήπατος, που εκκρίνεται μέσα στο δωδεκαδάκτυλο έντερο και συντελεί στην πέψη τών τροφών.

Η χολή διαφέρει από τούς άλλους γαστρικούς χυμούς στο ότι δεν είναι ένα ένζυμο, όπως αυτοί. Κατά τήν έκροή της παρουσιάζεται με τή μορφή ενός πυκνού υγρού, χρώματος χρυσοκίτρινου. Όταν εκτεθεί, όμως, στην επίδραση τού αέρος, παίρνει ένα σκούρο πράσινο χρώμα. Η αντίδρασή της είναι αλκαλική και η γεύσή της πολύ πικρή. Αποτελείται κυρίως από διάφορα σύνθετα άλατα, λεκιθίνη, χολοστερίνη και από δυο χρώματα στοιχεία, ένα έρυθρο, που προέρχεται από τόν αίμα κι' ένα πράσινο, που προέρχεται από χημικό μετασχηματισμό τού πρώτου.

Η χολή παίζει τριπλό ρόλο στην πέψη:

1. Κάνει δραστηριότερη τήν ενέργεια τών ενζύμων, που περιέχονται μέσα στο παγκρεατικό υγρό.

2. Μεταβάλλει σέ γαλάκτωμα τ' λίπη και τ' κάνει ν' απορροφώνται από τ' έντερα. "Αν σ' ένα πειραματόζωο παρεμβάλουμε τήν διοχέτευση της χολής μέσα στα έντερα, θα συμβεί τ' εξής: Αυτό τ' όζω, μ' όλο που θα τού δίνουμε άφθονες και λιπαρές τροφές, θα αδυνατίσει. Και αυτό θα συμβαίνει, γιατί τ' λίπη που θα εισάγαμε στόν όργανισμό του, θα περνούν από τ' έντερα και θα βγαίνουν αυτούσια, χωρίς ν' απορροφώνται. Προκειμένου, όμως,

Η χολή

Πώς επηρεάζεται από τόν κέφι μας

για τόν γάλα, θα συμβεί τ' αντίθετο. Τό ζώον θα τ' χωνέψει θαυμάσια, γιατί τόν γάλα περιέχει λιπαρές ουσίες με τή μορφή γαλακτώματος και η απορρόφησής τους από τ' έντερα μπορεί ν' γίνει χωρίς τή συνενέργεια της χολής.

3. Η χολή κάνει τόν γαλάκτωμα τού λίπους να «προσκολλάται» στά τοιχώματα τών εντέρων. Γι' αυτό τόν λόγο, στά χρώματα που χρησιμοποιούνται στίς ελαιογραφίες γίνεται ανάμιξη μίας μικρής αναλογίας χολής ζώων, που συντελεί ώστε να «κολλούν».

Με άλλα λόγια, η πέψη τού λίπους είναι αδύνατη χωρίς τή χολή. Τό σπύκι έκκρισης κάθε μέρα μία σημαντική ποσότητα χολής: 900 - 1200 κυβικά εκατοστόμετρα (περισσότερο από μία λίτρα). Αλλά όλη αυτή η ποσότητα δεν εκκρίνεται κατ' ευθείαν μέσα στά έντερα. Πραγματικά, τόν σπύκι εκκρίνεται σ' εντός χολή, ενώ η εισόδός της μέσα στό δωδεκαδάκτυλο γίνεται μόνον τή στιγμή της πέψης τών λιπαρών ουσιών. Στό μεταξύ, όμως, η χολή πρέπει κάπου ν' αναποθηκευθεί. Και αυτό τόν ρόλο παίζει η χοληδόχος κύστις.

Η χοληδόχος κύστις είναι ένα είδος σάκκου, που βρίσκεται στό κάτω μέρος τού ήπατος. Η ποσότης της χολής που μπορεί ν' περιλάβει ανέρχεται σέ 40 - 45 περίπου κυβικά εκατοστόμετρα. Συνδέεται από τόν ένα μέρος με τόν σπύκι διά τού καλούμένου ήπατικού άγωγού και από τόν άλλο με τόν δωδεκαδάκτυλο διά τού καλούμένου χοληδόχου άγωγού. Αυτοί οι δυο μαζί με τή χοληδόχο κύστι σχηματίζουν ένα Υ.

Κατά τήν παραμονή της μέσα στή χοληδόχο κύστι, η χολή χάνει τόν μεγαλύτερο μέρος τού νερού που περιέχει και γίνεται εξαιρετικά πυκνή. Τό γε-

Αριστερά: Ο θυμός προκαλεί βίαιη σύσπαση της κύστεως, που ελαστώνει όλη τη χολή που περιέχεται σ' αυτήν στό σπύκι. Η χολή περνάει τότε μέσα στό αίμα και προκαλεί τήν εμφάνιση ίκτερου. Δεξιά: Η απογοήτευσις και η άβυστος έμποδίζουν τήν έκκριση της χολής. Η χώνευσις τότε καθίσταται αδύνατη.

Στό μέσον: Σχεδιάσμα της χολής. 1. Χοληδόχος κύστις. 2. Άγωγός της χοληδόχου κύστεως. 3. Ήπατική άγωγός. 4. Χοληδόχος άγωγός. 5. Στόμαχος εφόδου πρὸς τόν δωδεκαδάκτυλον. Α. Ήπαρ. Β. Πάγκρεας. Γ. Δωδεκαδάκτυλον. Δεξιά: Η λύπη δεν αφήνει τή χολή ν' εκκρίνη από τήν κύστι της. Η χώνευσις είναι τότε κακή.

γονός αυτό εξηγεί πως μία κύστις περιεκτικότητας 45 περίπου κυβικών εκατοστών μπορεί ν' χωρέσει 200 - 1000 κυβικά εκατοστόμετρα χολής.

Αλλά αυτή η συγκέντρωσις δεν είναι ακίνδυνη. Σ' αυτήν οφείλεται ο σχηματισμός μικρών «λίθων», που παρεκκλύουν τήν κανονική λειτουργία τού ήπατος. Οι «λίθοι» που σχηματίζονται μέσα στή χοληδόχο κύστι αποτελούν συγκεντρώσεις της περιεχομένης μέσα στή χολή χολοστερίνης. Μία πρόσφατη στατιστική αποδεικνύει ότι στήν ηλικία τών 30 χρόνων, ένας άνθρωπος επί 100 έχει «λίθους» στή χοληδόχο κύστι. Στήν ηλικία τών 50 χρόνων, η αναλογία γίνεται 1 : 10, στήν ηλικία τών 60 χρόνων 1 : 5 κλπ.

Η χολή, τέλος, όπως και οι γαστρικοί χυμοί επηρεάζονται από τ' αισθήματά μας. Ο μηχανισμός αυτής της επίδρασεως δεν είναι ακόμη επακριβώς γνωστός στίς λεπτομέρειές του. Είναι αναμφισβήτητο, όμως, ότι η χαρά προκαλεί μέτρια έκκριση χολής. Η λύπη, αντίθετα, προκαλεί τήν άφθονη έκκριση της. Νά γιατί αποκαλούμε «χολερικούς» τούς ανθρώπους που είναι πάντοτε σκυθρωποί και περίλυτοι. Ένας βίαιος θυμός ή μία ζωηρή απογοήτευσις σταματά τήν έκκριση της χολής. Μία έντονη αποστροφή, εξ άλλου προκαλεί γενική σύσπαση όλου τού συστήματος έκκρίσεως της χολής: ήπατος, κύστεως και άγωγών. Η χολή, που συμπιέζεται, μπορεί τότε ν' περάσει μέσα στό αίμα και ν' προκαλέσει τήν εμφάνιση ίκτερου.

ΕΝΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ στήν άκρη του κόσμου

* Έως τα θύματα των Ναζιδών

Κανείς γιατρός στον κόσμο δεν έχει στην αποκλειστική δικαιοδοσία του τόσο μεγάλη έκταση, όση ο Σουηδός Έιναρ Γουάλκιστ. Οι άρρωστοί του βρίσκονται σκορπισμένοι σε μία περιοχή 10.000 τετραγωνικών μιλίων, άγρια και έρημη, με πλατύα ποτάμια, καταράκτες, βάραια και χιονοσκεπασμένα βουνά, κοντά στα νορβηγικά σύνορα. Όταν το έπιτρεπεί ο καιρός, ο Γουάλκιστ χρησιμοποιεί για τις επείγουσες μετακινήσεις του ένα νοσοκομειακό αεροπλάνο, με σκι αντί τροχών. "Αν ο καιρός είναι κακός, πηγαίνει στους άρρώστους του με βάρκα, με σκι ή πεζός. Έχει συμβή να ταξιδεύει επί 18 ώρες με σκι, σε θερμοκρασία 40° υπό το μηδέν, για να ξεγεννήσει μία Λαπωνίδα και να σώσει τη ζωή της που κινδύνευε από το δύσκολο τοκετό.

Κι' όμως είχε ένας μικροκαμωμένος και καλοκάγαθος άνθρωπάκος, 52 ετών, με άπιστευτη και κρυμμένη ένεργητικότητα.

Κατάγεται από μία μικρή πόλη της Νοτίου Σουηδίας. Ο πατέρας του, πλούσιος βιομηχανός, ήθελε να τον κάνει μηχανικό. Άλλα ο Έιναρ επέμενε να γίνει γιατρός. Άφου συμπλήρωσε τις λαμπρές σπουδές του επί 10 χρόνια στο Πανεπιστήμιο της Ουψάλα, άφοσιώθηκε μ' ατμόθυια στην καταπολέμηση της επιδημίας της γρίππης που άποδεκάτισε τους Λάπωνες. Έγινε ο μοναδικός κυβερνητικός γιατρός στην άπεριγραφή περιφέρεια του Άριεπλόγκ, 190 χιλιόμετρα μακριά από την πλησιέστερη σιδηροδρομική γραμμή.

Οι Λάπωνες πέθαιναν σαν μυίγες από τη γρίπη. Συντελούσαν σ' αυτό η φυσική τους προδιάθεση κι' οι συνθήκες της ζωής τους. Ο Γουάλκιστ έξοικειώθηκε στους τρεις χειμωνατικούς μήνες, που ο ήλιος δεν ανατέλλει ποτέ κι' η θερμοκρασία πέφτει στους 45° υπό το μηδέν. Έφωδισμένος μόνο με μία πυξίδα κι' ένα πρόχειρο χάρτη, πήγαυε με σκι στις υοναχικές καλύβες των Λάπωνων. Έργάζονταν 20 ώρες την ήμερα κάποτε δέ και 24. Έκανε ό,τι μπορούσε, για να έλαττώση τον άριθμό των θυμάτων της γρίππης.

Κι' όταν πέρασε πιά η έπιδημία, ο Γουάλκιστ άποφάσισε ν' άφιέρωσθ στη ζωή του στους έρημιτες του Βορρά, τους Λάπωνες, που κινδυνεύουν από τις άρρώστιες, την παγωνιά, τα δυστυχήματα, τα θηρία, την τρέλλα που προκαλεί η μοναξιά.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρος Γυναικολόγος — Μαίευτήρ. Δέχεται 9 — 12 και 4 — 6 ώς και επί συνελεύσει. Χαριλάου Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

ΚΟΠΤΙΚΗ * ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ

Σημαίνει ΘΕΤΙΚΗΝ και ύπευθυνον έγγυσην διά την έπιστημονικην και τελείαν κατάρτισίν σας.

Διά τας άπόρους τας διδάκτρα ήλαττωμένα.

ΑΘΗΝΑΙ: Ύπερείδου 3 (Σύνταγμα).

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κ)τίνου 73.

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Προ. Νικολάου 32.

Έκατοντάδες άνθρωποι του χρωστούν τη ζωή τους. Κάποτε, ζέστανε επί ώρες με το σώμα του έναν άρρωστο, ως ότου τον μεταφέρει στο νοσοκομείο. Άλλοτε πάλι, έσωσε ένα νέο κυνηγό, που μία άρκουδα τον είχε άφισε μισοπεθαμένο, με 55 πληγές στο σώμα του και με το κρανίο του τελείως γδαρμένο.

Σ' άλλη περίπτωση, διέτρεξε πεζή 50 χιλιόμετρα σε 8 ώρες, μέσα από μία ύπουλη έλώδη έκταση, παλεύοντας με τη χιονοθύελλα, για να περιποιηθώ ένα παιδί 18 ετών, που είχε κοπή ή άρτηρία του μηρού του. Ευτυχώς, ο άδελφός του τραυματίου είχε δη άλλοτε το γιατρό να εργάζεται, κι' έτσι ήξερε τι έπρεπε να κάνει την πρώτη στιγμή: Έρραψε τη βλάβη πληγή με χοντρή βελόνα και κλωστή και σταμάτησε την αίμορραγία, πράγμα που επέτρεψε στο γιατρό να βρής ζωντανό τον τραυματία και να τον μεταφέρει με μία βάρκα στο νοσοκομείο.

Γιατί ο Γουάλκιστ έχει δημιουργήσει ένα άριστο νοσοκομείο με 50 κρεβάτια, δυο μικρά μαιευτήρια με τρεις μαιέδες που ταξιδεύουν σ' όλοκληρη την περιοχή, ένα άνετο γηροκομείο κι' ένα σχολείο για τα παιδιά των νομάδων Λάπωνων. Νόστος, όταν έφτασε σ' αυτά τα μέρη, το 1922, δεν διέθετε τίποτε άλλο από την τσάντα με τα εργαλεία του, και τα δυο του χέρια...

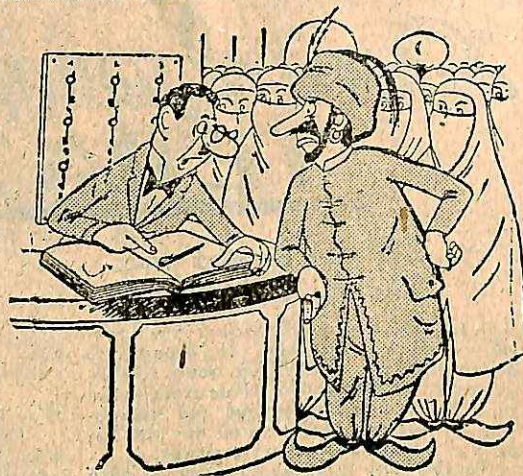
Άφου οι Γερμανοί κατέλαβαν τη Νορβηγία, το 1940, σχεδίασαν την κατασκευή μίας μεγάλης σιδηροδρομικής γραμμής από το Όσλο, προς το Βορρά. Η βόρειος Νορβηγία γέμισε τότε από χιλιάδες σκληράς εργασίας, κάθε έθνικότητας, που υπεβάλλοντο σε ύποχρεωτική σκληρή εργασία. Όλοι αυτοί άνειρεύονταν να δραπετεύσουν στη Σουηδία. Η περιοχή όμως των συνόρων ήταν μία άκατοίκητη και παγωμένη έκταση 2.500 τετραγωνικών μιλίων.

Ο Γουάλκιστ έκαμε τότε, ό,τι μπορούσε, για να βοηθήσθ τα θύματα των Ναζιδών. Τριάντα άδειανές καλύβες Λάπωνων έφοδιάστηκαν με είδη πρώτης ανάγκης για τους φυγάδες: μπότες, μάλλινες κάλτσες και φανέλλες, κουβέρτες, τρόφιμα, καυσόξυλα, σπιρίτα, έπίδεσμούς... Πινακίδες με έπιγραφές σε 8 γλώσσες έδειχναν το δρόμο προς τα καταφύγια αυτά. Ένας ραδιοποιημένος βραχέων κυμάτων ήταν πάντοτε έτοιμος, για να ζητήσει βοήθεια.

Έξ άλλου, ο γιατρός έπεισε τους περισσότερους Λάπωνες και Σουηδούς των όρεινων μεθωριακών περιοχών να ενισχύσουν έθελοντικά τις μικρές περιπόλους των συνόρων, που βρίσκονταν σε συνεχή κίνηση κι' άκολουθούσαν τα ίχνη που άφιναν οι φυγάδες στο χιόνι, για να τους βρουν και να τους βοηθήσουν.

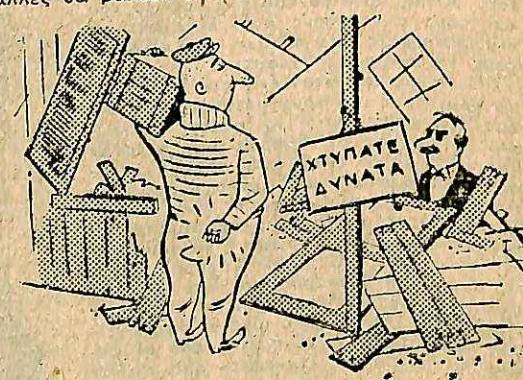
Έτσι διασώθηκαν 5.000 θύματα των Γερμανών. Πολλοί από αυτούς έχασαν πόδια, χέρια αυτά... Άλλά νεαρός Πολωνός είχε περιπλανηθώ ευπόλητος στα χιόνια επί 19 ήμερες, γιατί είχε βγάλει τις μπότες του για να τριφή τα ξεπαγιασμένα δάχτυλά του, κι' έπειτα δεν είχε μπόρεσει πιά να τις ξαναφορέσθ. Ένας Τσέχος βρέθηκε δώρομνος, γιατί η Γκεσταπώ του είχε πάρει τα ρούχα του έπειτα από μία προηγούμενη άπόπειρα δραπετεύσεως.

Ένας Ούκρανός, καθώς περνούσε ένα παγωμένο ποτάμι, έπεσε στο νερό από μία τρύπα του πάγου. Κατάφερε ώστόσο να βγής στην άχρη και κάθισε κάτω για να ξεκουραστή. Όταν τον βρήκε μία περίπολος, 24 ώρες άργότερα, είχε μεταβληθώ σε μία κολώνα πάγου με ανθρώπινο σχήμα! Κι' όμως έζησε κι' αυτός, άφου του έκοψαν τα δυο του πόδια.

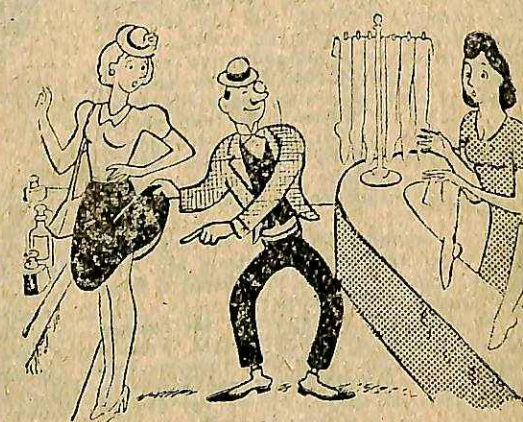

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ

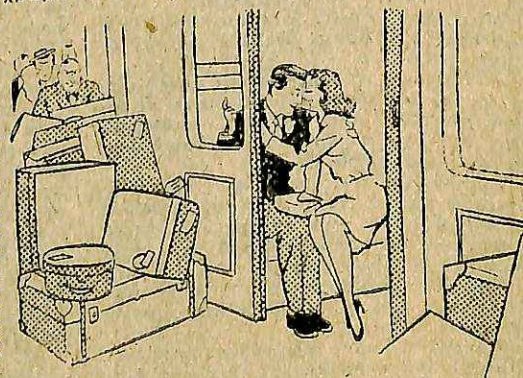
— Άς υπογράψω μία από τις γυναίκες μου. Οι άλλες θα βάλουν από κάτω όμοιωμάτια.

Τό παράκανε...

—Θα ήθελα ένα ζευγάρι κάλτσες σ' αυτό το χρώμα δεσποινίς!

—Έννοια σου, άγάπη μου!... Δεν θα μάς ένοχλήσθ κανείς... Έστησα όδόφραγμα.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ στοιχείο για τη ζωή

Οι δύο μορφές άφουδάσεως

Πόσο ζυγίζετε; Άς υποθέσουμε 60 κιλά. Μην είσατε πολύ περήφανος γι' αυτό. Κάτι περισσότερα από τα 40, δηλαδή ύπέρ τα 2/3, είναι νερό.

Τό νερό είναι διασκορπισμένο μέσα στον οργανισμό μας κατά δυο τρόπους. Μέσα στο αίμα, με τη μορφή λύμης και μέσα στις μεμβράνες των κυττάρων που αποτελούν τους ιστούς. Τό πρώτο από αυτά περιέχει σε κατώτατη αιώρησης άλλατα χλωριούχου νατρίου (είναι το κοινό μαγειρικό άλάτι), τό δεύτερο άλλατα καλίου.

Τό άλατισμένο νερό που βρίσκεται μέσα στο αίμα αντιπροσωπεύει βάρος 10 - 11 κιλών. Έκείνο που βρίσκεται κλεισμένο μέσα στα κύτταρα των ιστών είναι πιο άφθονο και τό βάρος του άνέρχεται σε 30 περίπου κιλά. Η τάσις που έχουν τό νερό που κυκλοφορεί μέσα στο αίμα μας και εκείνο που βρίσκεται μέσα στα κύτταρα πρέπει να έξουδωτερεύεται άμοιβάα, να είναι, δηλαδή, ή ίδια. Σε διαφορετική περίπτωση, ή ισορροπία του οργανισμού καταστρέφεται κι' ή υγεία του άτόμου επηρεάζεται.

Όλες οι τροφές που είσαγουμε στον οργανισμό μας φθάνουν στα κύτταρα με τη μορφή «διαλύσεων». Με την ίδια μορφή άφομοιώνονται και μεταφέρονται στα διάφορα όργανα. Άφου «καούν», σύμφωνα με τους νόμους της βιοχημείας, τα υπολείμματα των άποβόλωνται από τον οργανισμό με τη μορφή διαλύσεως και πάλι.

Τό νερό που περιέχεται στους ιστούς μας είναι εκείνο που δίνει τό σχήμα των στα διάφορα όργανά μας. Χωρίς τό νερό, τα όργανά μας, όχι μόνο δεν θα είχαν τη σημειωτή μορφή τους, μά ούτε και θα λειτουργούσαν.

Όπως είπαμε, όμως, είναι δυνατόν τό νερό που είσαγουμε στον οργανισμό μας να μην περιέχει την άπαιτούμενη ποσότητα των δύο στοιχείων, που παίζουν τό ρόλο ήλεκτρολυτών, δηλαδή του χλωριούχου νατρίου και του καλίου. Οι περισσότερες περιπτώσεις παρομοίων άφουδάσεων προέρχονται από έλλειψη χλωριούχου νατρίου. Οι άκατασχετοι έμετοί π.χ. μπορούν να προκαλέσουν παρομοία άφουδάση. Είναι άνάγκη τότε να είσαχθ στον οργανισμό έπαρκής ποσότητα φυσιολογικού όρου για ν' άποκατασταθ ή ισορροπία.

Η έλλειψις άλάτων καλίου, όπως συμβαίνει στο διαβητικό κώμα, προκαλεί έπίσης σοβαρώτατες διαταραχές του οργανισμού μας. Τό δυστύχημα είναι ότι ή είσαγωγή άλάτων καλίου στον οργανισμό με τη μορφή ενέσεων δεν μπορεί να γίνή με την ίδια εύκολία όπως των άλατούχων διαλύσεων. Γιατί είναι έξαιρετικά επικίνδυνη και μπορεί μάλιστα να προκαλέσθ τό θάνατο. Μία ίκανοποιητική λύσι σε παρόμοιες περιπτώσεις αποτελούν οι ενέσεις χλωριούχου καλίου, οι μόνες που είναι άνεκτές από τον οργανισμό.

Όπως βλέπετε, τό νερό δεν είναι κάτι τό έπαισιώδες και τό δευτερεύον. Άποτελεί τούναντίον ένα από τα πρωταρχικά στοιχεία της ζωής μας. Η ποσοτική άνεπάρκεια του, ή ή άσθενής περιεκτικότητάς του σε άλλα χλωριούχου νατρίου ή καλίου είναι τό ίδιο επικίνδυνες και μπορούν να άπειλήσουν σοβαρώτατα την υγεία μας κι' αυτήν άκόμη τη ζωή μας.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

Αν. Χαριζιάννη

ΑΠΛΑΝΟΤΟΧΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

GUERRELA VIGNE - ECOLE PIGIER

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΔΑΙΔΟΥ ΦΙΛΣ

ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 54
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βουλίας Κον. 60
ΤΗΛ. 33-398 ΔΙΤΣ

Τό νερό του σώματός μας βρίσκεται σε διαρκή κίνηση. Μ' άλλα λόγια υπάρχουν μέσα στο σώμα μας «ρεύματα» νερού, που κυλούν άδιάκοπα.

Ένας υγιής άνθρωπος πίνει κάθε μέρα, για να κορέσθ τη δίψα του, 1.000 περίπου γραμμάρια νερού. Η καύσις των προϊόντων άφομοιώσεως μας δίνει έπίσης περί τα 200 γραμμάρια. Άλλα 800 γραμμάρια μας δίνουν οι διάφορες τροφές. Μία ίση ποσότητα νερού άποβάλλεται καθημερινώς από τον οργανισμό μας με την άναπνοή, τον ιδρώτα και τα ούρα. Έτσι τό νερό που είσαγουμε στον οργανισμό μας διώχνει έκείνο που βρίσκεται πριν μέσα σ' αυτόν με τη μορφή «πλεονάζοντος παρακρατήματος» και παίρνει αυτό τη θέση του. Τό καινούργιο νερό άντικαθιστά, λοιπόν, τό παλιό.

Όταν τό είσαγόμενο στον οργανισμό μας νερό είναι κατώτερο από τό κανονικό ή όταν δεν έχη την άπαιτούμενη περιεκτικότητα σε άλλα χλωριούχου νατρίου και καλίου, παθαίνουμε την καλυμένη άφουδάση, νόσο σοβαρή.

Η στέρσις του οργανισμού μας από τό νερό που τό χρειάζεται προκαλεί ταχυτάτη και άρκετά σημαντική πτώσι του βάρους μας. Άν ή στέρσις παραταθώ, ο άνθρωπος παρουσιάζει όλα τα συμπτώματα της τρέλλας, δεν μπορεί να όυρσθ και πέφτει, τελικά, σε κωματώδη κατάσταση, που άποτελεί τό προοίμιο του θανάτου. Οι πόνοι που αίσθάνεται κατά τη διάρκεια που προηγείται της κοματώδους καταστάσεως είναι τρομεροί.

Όπως είπαμε, όμως, είναι δυνατόν τό νερό που είσαγουμε στον οργανισμό μας να μην περιέχει την άπαιτούμενη ποσότητα των δύο στοιχείων, που παίζουν τό ρόλο ήλεκτρολυτών, δηλαδή του χλωριούχου νατρίου και του καλίου. Οι περισσότερες περιπτώσεις παρομοίων άφουδάσεων προέρχονται από έλλειψη χλωριούχου νατρίου. Οι άκατασχετοι έμετοί π.χ. μπορούν να προκαλέσουν παρομοία άφουδάση. Είναι άνάγκη τότε να είσαχθ στον οργανισμό έπαρκής ποσότητα φυσιολογικού όρου για ν' άποκατασταθ ή ισορροπία.

Η έλλειψις άλάτων καλίου, όπως συμβαίνει στο διαβητικό κώμα, προκαλεί έπίσης σοβαρώτατες διαταραχές του οργανισμού μας. Τό δυστύχημα είναι ότι ή είσαγωγή άλάτων καλίου στον οργανισμό με τη μορφή ενέσεων δεν μπορεί να γίνή με την ίδια εύκολία όπως των άλατούχων διαλύσεων. Γιατί είναι έξαιρετικά επικίνδυνη και μπορεί μάλιστα να προκαλέσθ τό θάνατο. Μία ίκανοποιητική λύσι σε παρόμοιες περιπτώσεις αποτελούν οι ενέσεις χλωριούχου καλίου, οι μόνες που είναι άνεκτές από τον οργανισμό.

Όπως βλέπετε, τό νερό δεν είναι κάτι τό έπαισιώδες και τό δευτερεύον. Άποτελεί τούναντίον ένα από τα πρωταρχικά στοιχεία της ζωής μας. Η ποσοτική άνεπάρκεια του, ή ή άσθενής περιεκτικότητάς του σε άλλα χλωριούχου νατρίου ή καλίου είναι τό ίδιο επικίνδυνες και μπορούν να άπειλήσουν σοβαρώτατα την υγεία μας κι' αυτήν άκόμη τη ζωή μας.

Όπως είπαμε, όμως, είναι δυνατόν τό νερό που είσαγουμε στον οργανισμό μας να μην περιέχει την άπαιτούμενη ποσότητα των δύο στοιχείων, που παίζουν τό ρόλο ήλεκτρολυτών, δηλαδή του χλωριούχου νατρίου και του καλίου. Οι περισσότερες περιπτώσεις παρομοίων άφουδάσεων προέρχονται από έλλειψη χλωριούχου νατρίου. Οι άκατασχετοι έμετοί π.χ. μπορούν να προκαλέσουν παρομοία άφουδάση. Είναι άνάγκη τότε να είσαχθ στον οργανισμό έπαρκής ποσότητα φυσιολογικού όρου για ν' άποκατασταθ ή ισορροπία.

«ΑΓΟΡΑΣΑ Σ»
και «πώλησας»

«Πώλησας» επί κατοχής ο κ. Παντελής Φουντούκης, συνταξιούχος καθηγητής. «Άγορασας» τό άκίνητο ο κ. Χρήστος Άνανάς, γείτονας του, έμπορος άποίκιας.

Στα μαχαίρια οι δυο οικογένειες!

—Θα του τό πάρω πίσω! ώρνετο ο Παντελής.

—Μ' αυτό τό πλευρό νό κοιμάται! έσάρκαζε ο Χρήστος.

Κάψανε κι' οι γυναίκες την καλημέρα, και τα παιδιά δεν τολμούσαν να μιλήσουνε μεταξύ τους επί τό φόβο μην τά δουν οι γονείς.

Έπί κεφαλής των «πωλησάντων» ο κ. Φουντούκης σε κάθε σχετική κίνηση και διαμαρτυρία. Πρώτος και καλλίτερος πάλι στη δράσι των «άγορασάντων» ο κ. Άνανάς! Μία μέρα συναντήθηκαν στον προβάταμο κάποιου ύπουργού.

—Να μάς δώσετε τό σπίτι μας! φώναζε ο Παντελής. Τις προίκες των κοριτσιών μας!

—Ποιά σπίτια σας, δρέ! Που σας δώσαμε τά λεφτά μας τά ιερά και τά φάγατε; άπάντησε ο Χρήστος.

—Ποιά λεφτά; ιερά; Αυτά που βγάλατε από τό αίμα του έλληνικού λαού;

—Έγώ, δρέ άτιμε;

—Ένα μόνο θέλω, να μην άδικηθώ κι' έγώ, είπε ο Χρήστος.

—Όυτε κι' έγώ τό θέλω.

—Σούδωσα τότε διακόσιες πενήντα λίρες. Δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα. Μά τό σπίτι κάνει όχτακόσιες πενήντα.

—Έγώ θέλω να μου δώσης

—Οι κλωστές, κυρία μου, είναι στο ύπόγειο.

(Του Σ. Πολυάνθη)

—Οι κλωστές, κυρία μου, είναι στο ύπόγειο.

(Του Σ. Πολυάνθη)

—Έσύ, δρέ κλέφτη, μαυραγορίτη, άπατεώνα! Θα σε σώσω μέσα δρέ!

Μπήκαν οι άστυφύλακες και τους βγάλαν δώ σκηκούς.

Πάει κι' αυτό.

Τό άλλο πρωί, ο κ. Παντελής του παραγγείλε το Χρήστου «μόλις τον βλέπει ν' άλλάξθ πεζοδρόμιο». Κι' ο Χρήστος του άπάντησε ότι «κάθε φορά που θα τον συναντήθ θα του πληρώνη κι' ένα πταίσμα».

Πήγανε κι' οι δυο τους στον Εισαγγελέα και μήνυσαν ο ένας τον άλλον ότι «άπειλει τη ζωή μου κλπ. κι' είμαι ύποχρεωμένος να λάβω μετρα προσωπικής άμυνας». Ζήτησαν και άδειες όπλοφορίας από τό Τμήμα!

Κι' έτσι είχαν τά πράγματα, όταν μία μέρα χτύπησε ή πόρτα του κ. Παντελή. Ο διάβολος τάφερε ν' άνοιξη μόνος του. Και ποιόν βλέπει μπροστά του; Τό Χρήστο!

—Τί θές εδώ, δρέ; του λέει.

—Παντελή μου, ήρθα να συμβιβαστούμε!

—Τι συμβιβασμό να κάνουμε;

—Στό δίνω πίσω τό σπίτι! Κατευνάστηκε ο Παντελής.

—Έμπα μέσα, είπε. Κάτσε.

Κι' άρχισε ή συζήτηση.

—Ένα μόνο θέλω, να μην άδικηθώ κι' έγώ, είπε ο Χρήστος.

—Όυτε κι' έγώ τό θέλω.

—Σούδωσα τότε διακόσιες πενήντα λίρες. Δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα. Μά τό σπίτι κάνει όχτακόσιες πενήντα.

—Έγώ θέλω να μου δώσης

—Οι κλωστές, κυρία μου, είναι στο ύπόγειο.

(Του Σ. Πολυάνθη)

—Οι κλωστές, κυρία μου, είναι στο ύπόγειο.

(Του Σ. Πολυάνθη)

—Οι κλωστές, κυρία μου, είναι στο ύπόγειο.

(Του Σ. Πολυάνθη)

—Οι κλωστές, κυρία μου, είναι στο ύπόγειο.

(Του Σ. Πολυάνθη)

—Οι κλωστές, κυρία μου, είναι στο ύπόγειο.

(Του Σ. Πολυάνθη)

πίσω τις διακόσιες πενήντα λίρες μου. Ούτε τόκο, ούτε τίποτα. Είσαι σύμφωνος;
— Απολύτως! Δίκαια και τίμια πράγματα. Πότε θα πάμε στο συμβολαιογράφο;
— Τάχως τα λεπτά;
— Τάχως. Πούλησα δυο οικόπεδα για ναχώ τα χρήματα. Τίτοιμα μόλις ψηφιστή ο νόμος.
— Τότε πάμε τ' απόγευμα.
— Σύμφωνοι!
«Του την έσκασα» σκέφτηκε ο Παντελής. «Και τόκο να μου ζητάγε, θα τούδινα».
Τ' απόγευμα στις 5, πήγαγε στο συμβολαιογράφο και υπογράψανε. Κι' ύστερα ήπιανε και μερικές μπύρες για να ξεναρχίσουν την «παλιά τους φίλια».

Το άλλο βράδυ, ο Χρήστος, ξαναπήγε στο σπίτι του Παντελή.

— Τάχαδες; του λέει.
— Τί;
— Ο γυιός μου έκλεψε την κόρη σου και φύγαγε μαζί. Να τ'ο γράμμα. Τώρα, ό,τι έγιν' έγινε. Να τους συζητήσουμε κι' οι δυο και να ήσυχάσουμε. Να δώσης κι' εσύ το σπίτι για προίκα...

— Άναψε ο Παντελής.
— Τόξερ, δρέ παλιάνθρωπε, και μου δούτηδες τις διακόσιες πενήντα λίρες! Τώρα θέλεις και το σπίτι και τις λίρες και μου παίρνεις και το κορίτσι.

— Άν θές να μη την πάρη, έμένα δεν με νοιάζει. Στη στέλνω πίσω!...

Τούρθε να κάνη φόνος ο Παντελής. Άλλα συγκρατήθηκε. Έσφιξε τις γραθίδες του, δάγκωσε τη γλώσσα του και είπε: — Τέλος πάντων! Χαλάλι σου! Αφού θα γίνουμε συμπε-
— Τόξερ, δρέ παλιάνθρωπε, και μου δούτηδες τις διακόσιες πενήντα λίρες! Τώρα θέλεις και το σπίτι και τις λίρες και μου παίρνεις και το κορίτσι.

— Άν θές να μη την πάρη, έμένα δεν με νοιάζει. Στη στέλνω πίσω!...

Πατρών-Κροκί

Παρέλαβα εκ Παρισίων τελευταία, καλοκαιρινα σχέδια. Πραξιτέλους 20, β' όροφο, ώραι υποδοχής 10-1 και 5-7.

Μέδωσε
ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΨΥΓΕΙΑ
ΑΛΠΕΙΣ
Γ. ΜΕΝΑΡΙΝΟΣ ΤΗΛ 33882
ΒΥΡΩΝΙΟΣ 3 - ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ

Πρωτότυπα κεντήματα σε σχέδια της κ. Ευτέρπης, κεντημένα με τα μοναδικά Μετάξια μουλινέ

«ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ»

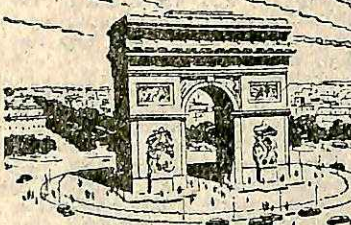
έκτιθενται μέχρις 20 Μαΐου εις την αίθουσαν «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ». Άγοράζετε μόνο τα μετάξια Μουλινέ «ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ» που δεν ξεβάφουν και αντέχουν στην πολυκαιρία. Προσέχετε τας απομιμήσεις. Ζητείτε το ετικεττάκι να φέρη τον «ΕΛΕΦΑΝΤΑ»

— Γιεθερέ, μου, θα θέλω προίκα πενήντα! Έγω τη Ρίτα μου θέλω μόνο. Τα λεπτά σου να τα κρατήσης για να περάσης καλά γερατιά. Και να τα φας μέχρι φράγκο!
Κι' έβγαλε απ' την τσέπη του δυο μασσούρια και τάβαλε μπροστά στη Ρίτα:
— Νά, της είπε, Ρίτα μου! Διακόσιες πενήντα λίρες προγαμιαία δωρεά!
— Πού τις βρήκες δρέ; του είπε ξεκαλλος ο πατέρας του.
— Τις πήρα από την κάσ-
σα. Συνεταίροι δεν είμαστε στο μαγαζί;
Ήταν οι λίρες του Παντελή, που τώρα σήκωνε το ποτήρι του και φώναζε θριαμβευτικά: — Στην υγεία σου, Χρήστο! Υπάρχει Θεία Δίκη!

ΕΨΙΛΟΝ

Με την TWA
διά ΓΑΛΛΙΑΝ
6 πτήσεις εβδο 8½ ώραι

Ταχεία τετρακινήτρια αεροπλάνα, με πεπεισμένα Αμερικανικά πληρώματα. Δωρεάν γεύματα, πρόθυμος έξυπνός προσωπικό κατά την πτήση.

ΑΜΕΡΙΚΗΝ

8 πτήσεις εβδομαδ, 31 ώραι

ΙΤΑΛΙΑΝ

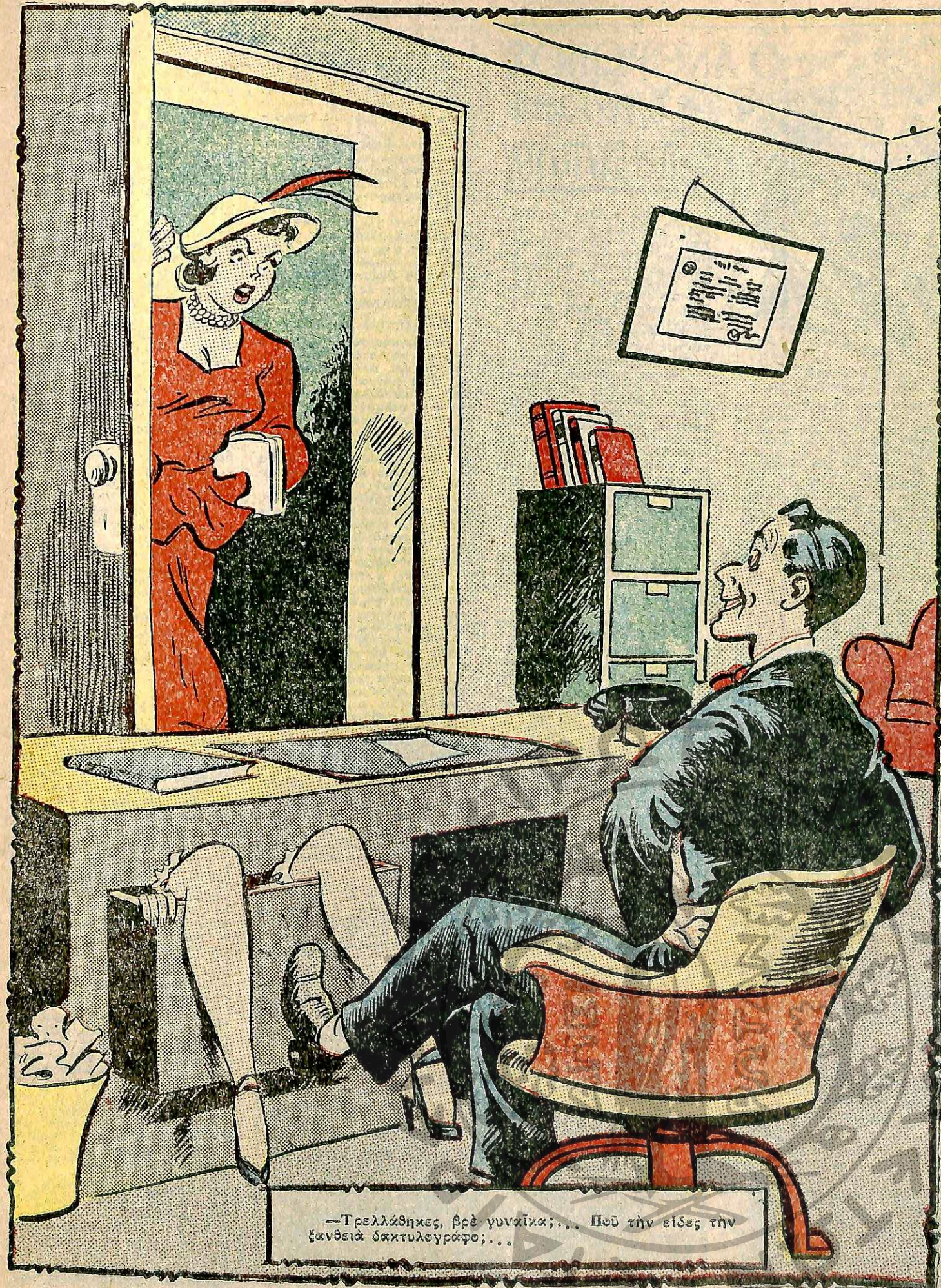
8 πτήσεις εβδομα, 3.10 ώραι

Ανταποκρίσεις με όλος τας μεγάλας πόλεις του κόσμου. Πληροφορία και εξασφάλις θέσεων: **ΘΩΝΟΣ 4, Τηλ. 20-861 26-125** και εις όλα τα Γραφεία Ταξιδίων.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Μ. Μ. Παζοβόροβ, Πειραιά: "Αν έλειπαν όπ' το σταυρόλεξό σας μερικές ακατάλληλες λέξεις, θα ήταν τέλειο. Δυστυχώς όμως οι λέξεις αυτές βρίσκονται σε τέτοια θέση ώστε είναι αδύνατον ν' αντικατασταθούν. Περιμένουμε κανένα καλύτερο. Κ α ι τ η ν Κ ρ η τ ι κ ο υ, Μεσογύη-Κερκύρας: "Υπάρχουν ωραίες λέξεις μέσα στο σταυρόλεξό σας, θα προτιμούσαμε όμως να τις είχατε βάλει μέσα σ' ένα άλλο συνθιγμένο τύπο. "Όλα δείχνουν πως μπορείτε με λίγη καλή θέληση να φτιάξετε ένα καλό σταυρόλεξο. Μόλις το λάβουμε, θα το δημοσιεύσουμε ευχαριστώντας. "Ας είναι, κατά προτίμηση, σε σχήμα 17x17 τετραγωνιδίων. "Α θ α ν ά σ ι ο ν Γ ε ω ρ γ α κ η ν, Μέγαρο: Καλό το σταυρόλεξό σας, έχει όμως 40 λέξεις των 2 και 3 γραμμάτων και πολλά μαύρα τετραγωνίδια. Θα δημοσιεύω με τη σειρά του. Φροντίστε η προσέχης αποστολή σας να είναι πολύ καλύτερη. Ν ι κ ο λ α ο ν Τ σ α ο ύ σ η ν, Σέρρας: Καί το δικό σας σταυρόλεξο έχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια. "Εκτός αυτού, πρέπει ν' αντικατασταθούν οι λέξεις ΚΑΜ και ΓΟΜΟΡΑ. Θα δημοσιεύω με τη σειρά του. "Εν τω μεταξύ στείλτε μας κανένα που να παρουσιάζη μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο ν Κ α ρ α κ ο υ λ ο υ, Σ. Τ. Γ. 902 Β: Τα ελάχιστα μέσα που θα είχατε στη διάθεσή σας κατά την κατασκευή του σταυρόλεξου σας, δικαιολογούν τις ατέλειές του. Είπε δυστυχώς πολλές οι λέξεις που δεν θα έπρεπε ν' αναγραφούν σ' αυτό. Φυσικά δεν θα μπορούσαμε να το δημοσιεύσουμε. Φί λ ι π π ο ν Σ α μ σ α ρ έ λ λ ο ν, Αμπερούσιον: Οι λέξεις ΑΡΑΧΝΟΝ (αντί ΑΡΑΧΝΗ), ΑΝΑΜ (αντί ΑΝΝΑΜ), ΡΑΡ, ΕΟΗ, ΝΟΜ κ. ά. παρόμοιες καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Στείλτε μας ένα καλύτερο για να μπορούμε να το δημοσιεύ-
— Τόξερ, δρέ παλιάνθρωπε, και μου δούτηδες τις διακόσιες πενήντα λίρες! Τώρα θέλεις και το σπίτι και τις λίρες και μου παίρνεις και το κορίτσι.

—Τρελλάθηκες, βρέ γυναίκα;... Που την είδες την ξανθεία δακτυλογράφο;...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Κάποιος νέος επισκέπτεται στο σπίτι της τής Δέας Μαρκέλλας. Μερικοί που τον βλέπουν χαρούμενα, γιατί αναγνωρίζουν στον αρραβωνιαστικό της. Μα ο νέος, που το όνομά του είναι Χουάν, της φέρει μια φιλία, πράγμα που κάνει την χαριτωμένη κοπέλα να ξεφύγει με την ανέλεστη διαγωγή του. Έτσι όπως ξαφνικά την επισκέπτεται ο Χουάν το ίδιο ξαφνικά εξαφανίζεται.

Σε λίγο έρχεται στο σπίτι της ένας άγνωστος που ρωτάει τη Μαρκέλλα για τον πατέρα της. Είναι αστυνομικός και της αναγγέλλει ότι ο πατέρας της είναι νεκρός. Ο αστυνομικός λέει τότε ότι υποπτεύεται για δολοφόνο τον άγνωστο νεό, δηλαδή τον Χουάν. Στο μεταξύ η Μαρκέλλα ειδοποιεί τη φίλη της Λίδια για όλα τα παραπάνω που της συνέβησαν εκείνη την ημέρα.

Η Λίδια όμως δεν είναι σε θέση να καταλάβει τη Μαρκέλλα και της λέει να συμβουλευθούν τον πατέρα της. Στο μεταξύ συνεχίζεται η ανακρίση και όλες οι ενδείξεις είναι εναντίον του Χουάν, ότι αυτός, δηλαδή, δολοφόνησε τον κόμητα Μπρούμ, τον πατέρα της Μαρκέλλας. Ο Χουάν φυσικά αρνείται.

Όταν άγονότερα η Λίδια αναγγέλλει στον πατέρα της πως ο κόμης Μπρούμ εξαφανίστηκε και τότε λέει πως ο Μάξ Άλτον επισκέπτεται την φίλη της για να συναντήσει τον δικηγόρο Στρέϊ, ο πατέρας της Λίδιας, ξεχνάει όλα τα άλλα και το ενδιαφέρον του περιορίζεται στην αποκάλυψη του έρωτα της κόρης του με το Μάξ.

Η Λίδια αποκάλυπτε στον πατέρα της ότι η Μαρκέλλα αγαπάει σε ένα νέο, που δεν είναι άλλος από τον Χουάν, με τον οποίο τον θεωρούν ως δολοφόνο του κόμητος.

Οι σχετικές ανακρίσεις δεν έχουν φέρει ως την ώρα κανένα αποτέλεσμα. Η Λίδια εξετάζει αργότερα μια βακτηλογράφο, την Έλσα και προσπαθεί απ' αυτή να λύσει το μυστήριο.

Πατέρας και κόρη εξακολούθησαν για λίγο το δρόμο αμιλητή, βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Ξαφνικά, η Λίδια σέκοψε τη σιωπή.

Είχε θυμηθεί ένα επεισόδιο που της είχε διηγηθεί πρό ετών ο πατέρας της: μια μονομαχία του κόμητος Μπρούμ με ένα φοιτητή, στην εποχή του γάμου του, και το σκάνδαλο που είχε προκαλέσει αυτή η ιστορία.

Οι αυτά είχαν συμβεί στις 'Ινδίες. Μήπως κάποια σχέση, μεταξύ του μακρινού και ξεχασμένου αυτού επεισοδίου και της πρόσφατης εξαφανίσεως του κόμητος;

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΕΝΑΥΤΟΥ ΤΟΥ

Φαινόταν μάλλον άπιθανο, αυτό, έπειτα από τόσον καιρό που είχε περάσει. Ωστόσο, μια και παρέβαινε μέσα στο βαθύτερο σκοτάδι, μη βλέποντας πούθενά φωτεινή ακτίνα, η Λίδια αρπάχτηκε απ' αυτή την ιδέα, που της ήρθε σαν έμπνευση. Στο κάτω - κάτω, κι' αν δεν ήταν ελπίδα, δεν είχε πάντως να χάσει τίποτε...

Οι πληροφορίες όμως που της έδωσε ο πατέρας της γι' αυτό το ζήτημα, ήταν ελπίστικες κι' άοριστες. Της επιβεβαίωσε ότι πρόκειται για ένα φοιτητή, από πατέρα Άγγλο και μητέρα 'Ινδη, που είχε μονομαχήσει με τον κόμητα για μια γυναίκα. Πρόσθεσε ακόμη ότι το σκάνδαλο που είχε προκαλέσει αυτή η υπόθεση, είχε αναγκάσει τον κόμητα να εγκαταλείψει το διπλωματικό στάδιο. Δεν ήξερε όμως να της πη τίποτε περισσότερο.

Τι τα θέλεις, είπε σαν για να δικαιολογηθεί, έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Είχα μάθει τυχαίως αυτή τη μονομαχία από κάποιο κοινό μας φίλο, κι' ενδιαφέρθηκε γιατί ο Ουίλλιαμ Μπρούμ ήταν παιδικός μου σύντροφος. Πιστεύω ότι οι εφημερίδες μας της εποχής εκείνης δεν έκαναν καθόλου λόγο... Αλλά κι' ο κόμης απέφυγε πάντα να μιλήσει σε όποιονδήποτε για τη μονομαχία του... Μα δεν καταλαβαίνω γιατί μπορεί να σ' ενδιαφέρει τώρα αυτή η παλιά ιστορία!

— Έτσι... ίσως από περιέργεια. Εμείς τα κορίτσια νοσταλγούμε πάντα τα παλιά χρόνια του ιπποτικού ρομαντισμού, όταν οι άντρες ήσαν να διακινδυνεύουν τη

— 'Ο Ζαχαρίας κι' ο Άγης-Ιλας άρχισαν πολιτική συζήτηση στη μέση του δρόμου, κι' έπειδή δεν συμφωνούσαν, άρχισαν να βρίζονται χοντρικά.

— Ένας πόλιςμαν έπεμβαίνει σε λίγο, τους συμβουλεύει να ησυχάσουν και απομακρύνεται. Μόλις έμειναν μόνοι οι δυο άνοικόνητοι φίλοι άρχισαν και πάλι την πολιτική λίμα και κατέληξαν και πάλι στις βρισιές...

— Είσαι γαίδαρος! φωνάζει σε μια στιγμή ο Ζαχαρίας στον Άγης-Ιλας.

— 'Ο Άγης-Ιλας κοκκινίζει σαν άσπας.

— Έγώ, βρέ, είμαι γαίδαρος; διαμαρτύρεται. 'Εμένα λες γαίδαρο;...

— Ναι, έσένα! επιμένει ο Ζαχαρίας. Είσαι γαίδαρος έκατό τοις εκατό!...

— Είμαι!...! άπαντά ο Άγης-Ιλας. Άφού επιμένεις τόσο είμαι και μπορώ μάλιστα και να σου το αποδείξω!...

— 'Ο Ζαχαρίας τ'άχνει και τον κυττάζει σαστισμένος.

— Ός την απόδειξη της γαϊδουρίας μου; συνεχίζει ο Άγης-Ιλας. Τί με κυττάεις έτσι; Δεν είπες πως είμαι γαίδαρος; Νά, λοιπόν, κι' η απόδειξη. Άρπα την!

Και τραβάει μια γερή κλωτσιά στο Ζαχαρία!...

ζωή τους για την αγάπη μιας γυναίκας.

— Άνοήσιες! μουρμούρισε ο δικηγόρος. Μολονότι η Λίδια είχε αντίθετη γνώμη, άφισε ωστόσο να σδύσει αυτή η συζήτηση. Θάβλεπε αργότερα αν ήταν άνοητη η ιδέα που της είχε έρθει...

Για την ώρα, το πιδ έπείγυν ήταν να προσπαθήσει να ανακαλύψει πού είχε περάσει ο Χουάν τις τελευταίες ημέρες, πριν εξαφανιστεί και συλληφθεί.

Θυμήθηκε την πριγκίπισσα Χριστίνα Καλβέρα, για την οποία της είχε μιλήσει η Μαρκέλλα, που άποφάσισε να την επισκεφθεί άμέσως μετά το φαγητό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

Πριγκιπικό ρομάντσο

Η πριγκίπισσα Χριστίνα ήταν μια κυρία ψηλή, άδύνατη, όχι πια νέα, άλλα ωραία ακόμη. Είχε μαύρα και μεγάλα μάτια, που άλλοτε σκοτεινάζαν από μελαγχολία κι' άλλοτε πετούσαν ξαφνικές αστραπές, φωτίζοντας το χλωμό και κουρασμένο πρόσωπό της.

Δέχθηκε έγκάρδια τη Λίδια σ' ένα μικρό δωμάτιο με άπλη επίπλωσι.

Την κύτταξε ερωτηματικά, μη μπορώντας να μαντέψει το σκοπό της επισκέψεώς της.

— Τ'όνομά μου σας είναι ίσως άγνωστο, κυρία, άρχισε η νέα. Λέγομαι Λίδια Στρέϊ.

— Είσθε η Λίδια, η φίλη της Μαρκέλλας; Καλώς ήρθατε στο σπίτι μου! Ο Χουάν μου είχε μιλήσει συχνά και με πολύ συμπάθεια για σας.

— Εύχαριστώ, κυρία... Ο λόγος που με φέρνει εδώ, είναι πολύ σοβαρός.

— Σοβαρός; ρώτησε η πριγκίπισσα χαμογελώντας με δυσπιστία.

— Πολύ σοβαρός, κυρία! τόνισε η νέα.

Είχε καταλάβει πιά ότι ο Χουάν Ρουμπλέζ ήταν για την πριγκίπισσα κάτι περισσότερο από ένας απλός γνώριμος. Της διηγήθηκε λοιπόν όσα είχεν συμβεί, προσπαθώντας όμως να άποφύγει τις λεπτομέρειες. Ωστόσο η ταραχή που έδει-

ξε η πριγκίπισσα, μαθαίνοντας τη θλιβερή είδηση, ήταν πολύ δυσάτερη απ' ό,τι θα μπορούσε να προβλέψει η Λίδια.

— Πρέπει να με καταλάβετε! φιδύρισε, ζητώντας να επιβληθεί στον εαυτό της. 'Η μητέρα του Χουάν ήταν φίλη μου... στενή και καλή μου φίλη... Όταν πέθανε η καμήνη, ο γιος της ήταν ακόμη μωρό. Του άφοσιώθηκε από τότε και τον άγαμέρισε σαν παιδί μου. Αυτό λοιπόν που μου είπατε, είναι φοικτό. Δεν μπορώ να το πιστέψω!...

— Κανείς μας δεν το πιστεύει, κυρία! είπε η Λίδια, μ' ένα τόνο πεποιθήσεως που συγκίνησε την πριγκίπισσα.

— Ωστε... δεν έιν' αυτός;...

— Ασφαλώς όχι, κυρία. Δεν άρκει όμως η δική μας βεβαίωση. Όλες οι άποδείξεις στρέφονται εναντίον του Χουάν, κι' ο ίδιος άλλωστε συμπεριφέρεται μ' ένα τρόπο που δικαιολογεί κάθε ύποψια.

— Όλοι μας είμεθα βέβαιοι για την άθωότητά του, πρέπει όμως να κατορθώσουμε να την άποδείξουμε. Γι' αυτό άκριβώς ήρθα σε σας: με την έλπίδα ότι θα βελήσετε να μας βοηθήσετε.

Η πριγκίπισσα κύτταξε τη Λίδια με μάτια γεμάτα έλπίδα.

— Πείτε μου, πείτε μου, τί πρέπει να κάμω! φωνάζει με προθυμία.

— Πρώτα απ' όλα χρειάζεται να εξακριβώσουμε πού πήγε και τί έκαμε ο Χουάν απ' τις 14 Μαΐου ως σήμερα. Καταλαβαίνετε καλά ότι, αν μπόρεσουμε να άποδείξουμε πως ήταν πρακτικά άδύνατον να διέπραξε αυτός το έγκλημα, η κατηγορία θα πέση μόνη της. Δεν έξερε πώς και πού πέρασε αυτές τις τελευταίες ημέρες;

— Όχι, δυστυχώς. Την τελευταία φορά που τον είδα ήταν πρό 10 ημέρες περίπου. Δεν θυμάμαι ακριβώς την ημερομηνία, άλλα θα μπορούσα να προσπαθήσω να τη θυμηθώ.

— Δεν έχει σημασία για την ώρα. Μήπως θυμάστε μάλλον αν σας είπε πως είχε ύψων του να κάνει κανένα ταξείδι, ή κάτι τέτοιο;...

— Όχι! 'Εμεινε εδώ λίγα λεπτά μόνον, και σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έκανε άλλα παρά να μου μιλάει για τη φίλη σας. Έξερε, άφ' ότου γνώρισε τη Μαρκέλλα, ή σκέψι της δεν φύγει ούτε στιγμή απ' το νου του... Είμαι βέβαια ότι δεν μου μίλησε για κανένα σχέδιο σαν αυτό που λέτε.

— Κι' η διάθεσί του πως σας φάνηκε;

— Εντελώς κανονική. Φαινόταν ότι δεν τον άπασχολούσε ή παραμικρή στενοχωρία ή άνησυχία.

— Σας είπε αν γνώρισε καθόλου τον κόμητα Μπρούμ... αν μίλησε μαζί του;

— Όχι... Διηλόδη, πιστεύω πως τον ήξερε εξ' όψεως, γιατί τον είδε σε μερικές φορές στο θέατρο ή στις κούρσες μαζί με την κόρη του. Δεν τον γνώριζε όμως προσωπικά και δεν του είχε μιλήσει ποτέ.

— Μήπως σας είπε ποτέ αν γνώριζε τον πατέρα μου, το δικηγόρο Στρέϊ;

— Όχι. Μού μίλησε συχνά για σας, άλλα δεν θυμάμαι να μου έκανε ποτέ λόγο για τον πατέρα σας. Πιστεύω πως δεν τον ήξερε... Μα πείτε μου,

τί σκέπτεσθε; Ποιά είναι η ιδέα σας;

— Η ιδέα μου... πρόφερε η Λίδια. 'Η ιδέα μου είναι ότι, για κάποιο λόγο που δεν τον έξερα, κάποιος έληψε να εξαφανιστεί τον κόμητα και συγχρόνως να ρίξει όλα τα βαρίστα στο Χουάν. Κανόνισε λοιπόν τα πράγματα έτσι ώστε να μη μπορεί ο Χουάν να υπερασπιστεί τον εαυτό του, μπροστά στις δεινές άποδείξεις του έγκλημάτος του, κι' έπειτα τον κατήγγειλε στην αστυνομία.

— Είναι βέβαια λογικό να βέλν ο κάθε έγκληματίας να φορτώσει σε άλλον το έγκλημά του, άλλα φαίνεται παράξενο να επιδιώξει συγχρόνως αυτός ο ίδιος να παρουσιάσει ως ύπεύθυνο τον άραδωνιαστικό της κόρης του θύματος του! Είναι τελείως άπίθανον να πρόκειται περί συνωπώσεως.

— Έδώ έχουμε, ασφαλώς, κάτι το προμελετημένο!

— Πρέπει λοιπόν να καταλήξουμε στο λογικό συμπέρασμα ότι ο ένοχος, ο αληθινός ένοχος, έπείδιξε να χτυπήσει το Χουάν, ένοχοποιώντας τον για ένα μυσόρο έγκλημα. Έξερε να ύπάρχη κανείς που να μισή τόσο πολύ αυτό το νέο;

— Όχι... κανείς...

— Κάποιος που δεν τον ήξερε ίσως ούτε κι' ο ίδιος ο Χουάν; έπέμεινε η Λίδια, προσπαθώντας να μαντέψει.

— Όχι, όχι... δεν είναι δυνατόν! φώναξε η πριγκίπισσα, σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της.

— Η Λίδια πρόσθεσε αυτή την ξαφνική ταραχή της και καταλάβε ότι τα λόγια της είχαν βρή το στόχο τους.

— Ποιό δεν είναι δυνατόν; ρώτησε.

— Τίποτε, τίποτε... έσπευσε να άπαντήσει η πριγκίπισσα. Είπα κάτι, έτσι στην τύχη... Αυτό που είπατε, είναι φοικτό και μ' άναστατώσει!

— Άλλά η Λίδια δεν ήταν διατεθειμένη να ύποχωρηση, πριν λάτσει στο σκοπό της. Θέλησε λοιπόν να έπωφεληθώ απ' το μικρό πλεονέκτημα που της παρέχει η στιγμήαία ταραχή της πριγκίπισσας, και της έπτε, χωρίς να της άφιση τον καιρό να συνέλθει.

— 'Ο Χουάν βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο, κυρία! Πρόκειται για τη ζωή του και για την τιμή του. Πρέπει να κάνουμε το κάθε τι για να τον σώσουμε, έφσον έξεραμε πως είναι άθώος! 'Υπάρχει ώστόσο μυστήριο γύρω του, κι' απ' αυτό ακριβώς το μυστήριο έπωφελούνται οι έχθροί του.

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πητέ! φιδύρισε η πριγκίπισσα.

— Ένωώ την καταγωγή του Χουάν...

Και, βλέποντας ότι η πριγκίπισσα είχε ταραχθεί άκόμη περισσότερο και δεν άπαντούσε, η Λίδια πρόσθεσε:

— Αυτομάτως, κυρία, άλλα πρέπει να σας μιλήσω με κάθε ειλικρίνεια. Όπως μου έχει έκμισπηρευθεί η Μαρκέλλα, η καταγωγή του Χουάν δεν είναι ξεκαθαρισμένη. Γι' αυτό άκρι-

βώς έπείδιξε να μυστηρίσει το μυστήριο της γεννήσεώς του.

— Δέν έξερα αν θα το κατορθώσω, κυρία! Μπορώ πάντως να σας βεβαιώσω ότι, με τις συμβουλές του πατέρα μου και με τη βοήθεια ενός φίλου του Χουάν, του Μάξ Άλτον, που την έξερε ίσως εξ' όνόματος, θα κάμω ό,τι ιππνά για να διασώσω την αλήθεια.

— Άν είναι δυνατόν ν' άποδείχθώ η άθωότης του Χουάν, θα το κατορθώσουμε πολύ εύκολότερα έμεις, που έκινούμε απ' τη βεβαιότητα της άθωότητός του, παρά ή αστυνομία που τον θεωρεί άπεναντίας ένοχο!

— Είμαι πρόθυμη να σας ύποσχεθώ, να σας όρκισθώ έμενεια, αν θέλετε! Μα πρέπει να μιλήσετε, κυρία!

Νικημένη πιά απ' τον τόνο της νέας, απ' τη δύναμη των έπιχειρημάτων της κι' απ' την άπόλυτη έμπιστοσύνη που της ένέπνεεν ή ειλικρίνεια κι' ή άποφασιστικότητα της, ή πριγκίπισσα ύποχώρησε έπιτέλους.

— Καλά λοιπόν, έπτε κυρία! ζωντάς την στο μάτι. Όσα μου έχει πη για σας ο Χουάν, κι' οι ευγενείς προθέσεις που σας έμπνέουν, με πείθουν να

δώς ή φίλη μου δεν τολμούσε να κάμω λόγο στον πατέρα της για τον αγαπημένο της.

— Είχαν άποφασίσει να παντρευτούν, έστω και χωρίς τη συγκατάθεση του κόμητος, αν συναντούσαν αντίρρησης εκ μέρους του. Κι' εγώ ή ίδια έξώθησα τη Μαρκέλλα σ' αυτή την άπόφασι, γιατί έκρινα ότι δεν ύπρχε λόγος να θυσιάσουν την εύτυχία τους μόνο και μόνον έπειδή ο Χουάν δεν ήταν εις θέσιν να διαφωτιστεί το μυστήριο της γεννήσεώς του.

— Τώρα όμως δεν πρόκειται για μελλοντικά σχέδια, άλλα για ένα ζήτημα ζωής και θανάτου για το Χουάν και τη Μαρκέλλα! Στο σημείο που βρίσκονται τα πράγματα... 'Εφσον λοιπόν, όπως λέτε, ύπρδατε φίλη της μητέρας του, έχετε καθήκον να μιλήσετε! 'Η έμεις, αν είχατε μιλήσει πρώττερα, αν είχατε πη ό,τι έξερετε, να μη συνέβαιναν αυτά που συνέβησαν!

— Δεν άμφισβάλω ότι είχατε σοβαρούς λόγους να σωπάσετε ως σήμερα. Τώρα όμως έφτασε ή στιγμή να μιλήσετε! 'Η πριγκίπισσα είχε άκούσει σαν ύπνυσισμένη τα λόγια της κοπέλλας. Στο τέλος, άνασκήρτησε και φιδύρισε:

— Είναι άδύνατον!... άδύνατον! Μού ζήτατε την ίδια τη ζωή του Χουάν! Δεν μπορώ να μιλήσω. Έχω όρκισθώ να μη φανερώσω σε κανένα το μυστικό... Δεν το έξερε ούτε κι' ο ίδιος ο Χουάν... και δεν πρέπει να το μάθω... γιατί θαταν ίσως ή θανατική καταδίκη του!

Τα παραένα εκείνα λόγια της πριγκίπισσας έκαυσαν έντύπως στη Λίδια, άλλα δεν την άπομάκρυναν απ' το σκοπό της.

— Δεν έξρω τί έννοείτε, κυρία, έπέμεινε. Βλέπω την ταοαχή σας και λυπάμαι πολύ... Μη ξεχνάτε όμως ότι, πρό ό-

λίγου άκόμη, προσφερθήκατε να κανέτε το κάθε τι για να σώσετε το Χουάν. Με τη σιωπή σας, όχι μόνο δεν τον σώσατε, άλλα άπεναντίας τον καταδίκαστε ίσως σε άτίμωσι, χίλιες φορές χειρότερη απ' το θάνατο που λέτε μπόρει να τον άπειλήσει!

— Μα με ποιο δικαίωμα μου ζήτατε να μιλήσω; Και για ποιό σκοπό; προσάθεσε να διαμαρτυρηθώ ή πριγκίπισσα.

— Για να προσπαθήσουμε να σώσουμε το Χουάν! άπάντισε σταθερά ή Λίδια.

— Έλπίζετε να το κατορθώσετε; ρώτησε ή πριγκίπισσα, προσπαθώντας άκόμη ν' αντιταχθώ με τη λογική στην ένστικτική έμπιστοσύνη και συμπάθεια που της ένέπνεε ή Λίδια.

— Δέν έξρω αν θα το κατορθώσω, κυρία! Μπορώ πάντως να σας βεβαιώσω ότι, με τις συμβουλές του πατέρα μου και με τη βοήθεια ενός φίλου του Χουάν, του Μάξ Άλτον, που την έξερε ίσως εξ' όνόματος, θα κάμω ό,τι ιππνά για να διασώσω την αλήθεια.

— Άν είναι δυνατόν ν' άποδείχθώ η άθωότης του Χουάν, θα το κατορθώσουμε πολύ εύκολότερα έμεις, που έκινούμε απ' τη βεβαιότητα της άθωότητός του, παρά ή αστυνομία που τον θεωρεί άπεναντίας ένοχο!

— Είμαι πρόθυμη να σας ύποσχεθώ, να σας όρκισθώ έμενεια, αν θέλετε! Μα πρέπει να μιλήσετε, κυρία!

Νικημένη πιά απ' τον τόνο της νέας, απ' τη δύναμη των έπιχειρημάτων της κι' απ' την άπόλυτη έμπιστοσύνη που της ένέπνεεν ή ειλικρίνεια κι' ή άποφασιστικότητα της, ή πριγκίπισσα ύποχώρησε έπιτέλους.

— Καλά λοιπόν, έπτε κυρία! ζωντάς την στο μάτι. Όσα μου έχει πη για σας ο Χουάν, κι' οι ευγενείς προθέσεις που σας έμπνέουν, με πείθουν να

σας φανερώσω το μυστικό. Δεν θ' άναφέρω όνόματα προσώπων, ούτε ώρισμένα μέρη... Ωστόσο, σας τόνιζω ότι δεν πρέπει να επαναλάβετε ποτέ σε κανένα ούτε μια λέξη απ' όσα θα σας πώ. Άκούτε; Σε κανένα άπολύτως. Ούτε στον πατέρα σας, ούτε στο Μάξ Άλτον, ούτε στη Μαρκέλλα... Το μυστικό πρέπει να μείνει μεταξύ μας. Άπ' τη σιωπή σας μπορεί να έξαρτηθώ όχι μόνον ή ζωή του Χουάν, άλλα ίσως και τα συμφέροντα μιας όλοκληρης χώρας!

Η πριγκίπισσα σήκώθηκε απ' τη θέση της, βεβαιώθηκε ότι δεν βρισκόταν κανείς στο διπλανό δωμάτιο, κλείδωσε καλά την πόρτα και έναγουρίσε κοντα στη νέα, που περιέμενε με λαχτάρα τις άποκαλύψεις της.

— Τώρα μπορώ να μιλήσω! έπτε έπιτέλους με φανερή συγκίνηση. Πρό 23 ετών, ένας νέος της άνωτάτης άριστοκρατίας — που δεν θα σας πώ τ' όνομά του — έφυγε απ' την ίσπανική Αύλη για ένα ταξείδι άναψυχής και μορφώσεως στο έξωτερικό. Ταξείδευε με άυστηρό ίγκόνιτο, μελετώντας τους καλλιτέχνι! ως θησαυρούς και τα ιστορικά μνημεία σ' όλες τις πόλεις απ' όπου περνούσε...

— Μια μέρα λοιπόν, εδώ σ' αυτή την πόλι, γνώρισε μια νέα συμπατριώτισσά του, όχι της ίδιας κοινωνικής τάξεως μ' αυτόν, άλλα ώριστοσύνη, λεπτή στα γούστα και στην ψυχή. 'Η φίλια που γεννήθηκε μεταξύ τους, έξελίχθηκε πολύ γρήγορα σ' ένα αληθινό μεγάλο έρωτα. Κι' ο νέος, ξεχνώντας την άνωτάτη θέση του στην Αύλη, θέλησε να παντρευτεί την αγαπημένη του.

— Πραγματικά, έγιναν οι γάμοι τους, με άπόλυτη μυστικότητα. Και, έπι μερικούς μήνες, κανένα σύννεφο δεν έσκέπασε τη ζωή τους. 'Επειτα όμως τάχαθον όλα στην ίσπανική Αύλη και κάλεσαν πίσω το νέο. Εκείνος προσπάθησε στην αρχή ν' άντισταθεί, τελικά όμως άναγκάστηκε να ύπακούσει.

— Κι' έφυγε, άποφασισμένος να ύπερασπισθώ τον έρωτά του με κάθε θυσία, έτοιμος ν' άπαρνηθώ το κάθε τι, για να έναγουρίση στη γυναίκα που άγαπούσε. Ωστόσο, παρ' όλες τις προσπάθειές του, ύποχώρησε στο τέλος μπροστά σε μια θέλσι ισχυρότερη απ' τη δική του. Κι' ο μοργανατικός γάμος του άκυρώθηκε, για να ύπορσση να παντρευτεί με μια γυναίκα της τάξεώς του.

— Στο μεταξύ, ή πρώτη γυναίκα του κατάλαβε πως έπρόκειτο να γίνει μητέρα. Άποφάσισε τότε να γυρίση στην ίσπανία, μολονότι της τό είχεν άπαγορεύσει άυστηρά, και να ζήτησει άσυλο στην πόλι όπου ζούσε ή οικογένειά της. Πραγματικά, έπιβιβάστηκε σ' ένα πλοίο, με ψευδώνυμο.

— Άλγο άφού είχε άρχισεί το ταξείδι της, έφερε στον κό-

Σώσατε

Τα κοστούμια και τα φορέματα από σκοφοδύναμο, αγίσμο, λυσιμμο, κάμμο με όφαντα μεταλλοματά (ατοπάς). Είμεθα οι μόνοι ειδικοί έργασθέτες εις Γαλλίαν. Τιμαί χαμηλά, «ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ» ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ, Πλατεία Όμονοίας 9, άρχη όδοθ Δώρου Αον πάτωμα. Τηλ. 54.744.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική άποτρίχωση του προσώπου κλπ. άνευ ούδεμιάς βλάβης στο δέρμα, έπιτυχάνετε δια τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό το ειδικό ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού Κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑ-ΧΗ. 'Ιατρείον: Όδος Γερανίου 33. Τηλ. 53.539 2—7 μ. μ.

Θεο βιοιχίζουν μόνον τα ραπτικά

Τε μός ΕΤΟΙΜΑ ΜΟΝΟΝ 89.000 ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΠΡΩΤΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΑΡΜΕΝΑ

ΝΕΟ ΜΙΝΙΟΝ

ΣΚΟΝΗ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ

Σρητιόλ

Η καρδιά της νοικοκυράς

σμο ένα αγοράκι, και πέθανε η δυστυχισμένη στον τοκετό. Στο πρώτο λιμάνι απ' όπου πέρασε το πλοίο, παρέδωσαν το παιδί σ' ένα φιλικό ιδρυμα. Κανείς δεν ήξερε το όνομα των γονέων του, γιατί η μητέρα του, για να μην εκτεθεί, δεν είχε μαζί της κανένα άλλο στοιχείο από ένα γράμμα του συζύγου της υπογεγραμμένο μόνο με τ' αρχικά ψηφία του, κι ένα δαχτυλίδι που της είχε χαρίσει εκείνος. Έτσι, το παιδί ενεγράφη με το ψεύτικο επίθετο που είχε δώσει η μητέρα του όταν επιβιβάστηκε στο πλοίο: Χουάν Ρουμπλέζ.

«Εγώ δεν εγνώριζα τη μητέρα του, όπως άφισα να πιστευθεί ως σήμερα. Ήμουν συγγενής του πατέρα του. Είχα τότε χρεωθεί πρόσφατα κι έτυχε να βρίσκωμαι στη χώρα σας. Ο πατέρας λοιπόν του παιδιού μούγραψε και με έκτενσε να ψάξω να βρω την αγαπημένη του, που δεν μπορούσε να την ξεχάσει και που δεν είχε μάθει καμιά είδηση της από καιρό.

«Εκαμά τότε ότι μπορούσα για να ανακαλύψω τα ίχνη της. Ευτυχώς, οι προσπάθειές μου στέφθηκαν από επιτυχία. Με βοήθησαν οι πληροφορίες μιας φίλης, στην οποία είχε εκμυστηρευθεί το σχέδιο της η δυστυχισμένη γυναίκα, πριν φύγει. Έπειτα με ώδηγησε ο καπετάνιος του πλοίου, με το οποίο είχε ταξιδέψει... Βρήκα επιτέλους το παιδί και το αναγνώρισα χωρίς στο γράμμα και το δαχτυλίδι που είχε φυλάξει η διευθύνσις του ιδρύματος.

«Είδοποίησα τότε τον πατέρα, κι αυτός ήρθε σ' ένα λιμάνι να δει το γιο του. Το γράμμα, το δαχτυλίδι κι' ένα σημείδι στο μηρό του παιδιού που το είχε κι' ο ίδιος, τον έπεισαν απόλυτα για την πατρότητά του. Συνέταξε μαζί με ένα επίσημο έγγραφο αναγνώρισε και μου το έμπιστευθηκε, για να το κρύψω σ' ένα μέρος ασφαλές. Θέλησε επίσης να εξασφαλίσει υπ' αμύνη το μέλλον του παιδιού του, και μετεβίβασε σ' όνομα του μια σεβαστή περιουσία.

«Μετά την αναχώρησή του, εγώ έμεινα εδώ δυο χρόνια ακόμη. Έπειτα λόγοι ανώτεροι της θέλησής μου μ' ανάγκασαν να γυρίσω στην Ισπανία, αφήνοντας σ' έμπιστα χέρια το παιδί, που ήταν πιά 4 ετών. Ξαναπαντρεύτηκα σ' λίγο καιρό, αλλά η τύχη δεν το θέλησε να ευτυχίσω. Έχασα και το δεύτερο άντρα μου, καθώς κι' όλη την περιουσία μου κι' έφυγα μακριά απ' την πατρίδα μου, που τη σπάραζε ο εμφύλιος πόλεμος. Είναι θαύμα πως γλύτωσα τη ζωή μου!... Δεν είχα όμως πια συγγενείς.

«Ο μόνος που μου άπομεινε, ήταν ο Χουάν.

«Κι' εγώ δεν ξέρω τι θάδιναι, για να μπορέσω να τον πάρω κοντά μου. Κατάρωσα όμως ν' αντισταθώ στον πειρασμό. Γιατί, αν τον υιοθετούσα, ή κι' αν απλώς τον έπαιρνα στο σπίτι μου, αυτό θα μπορούσε να γεννήσει υποψίες ωρισμένων ισχυρών κύκλων, που είχαν συμφέρον να τον εξαφανίσουν, για να μην εγείρη στο μέλλον απαιτήσεις πάνω στο όνομα, στους τίτλους και στην περιουσία του πατέρα του.

«Να γιατί σώπασα πάντα. Δεν φανέρωσα ούτε και στον ίδιο το Χουάν την καταγωγή του, από φόβο μήπως κάνει καμιά άπρονουσία που θα σήμαινε τη θανατική καταδίκη του. Ίσως να φαντάζεται κάτι, αλλά δεν ξέρει τίποτε με βεβαιότητα.

«Αυτή λοιπόν είναι η ιστορία, η αληθινή ιστορία του Χουάν Ρουμπλέζ. Την ξέρετε τώρα, δεν πρέπει όμως να την επαναλάβετε σε κανένα, ό,τι κι' αν συμβεί!

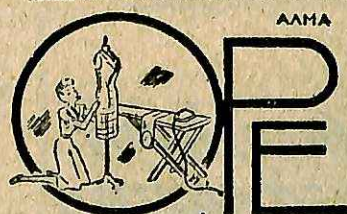
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο πλῆθος αντίζηλος

«Όταν βρέθηκε έπειτα από λίγο στο δρόμο, μέσα στο θόρυβο και την κίνηση, η Λίδια αναστήθηκε μίπως είχε ονειρευτεί — τόσο η άφηνήσις της πριγκίπισσας της φαινόταν σαν ένα άπιστευτο μυθιστόρημα... Αλλά ο θλιμμένος τόνος της κι' η ελκρινής συγκίνησή

Να γιατί γυαλίζω τὰ παπούτσια μου με **ARIZONA** βάφει, γυαλίζει, διατηρεί τὸ δέρμα.

Σημειώστε το SKOROL
ΕΞΟΝΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΣΚΟΡΟΝ
ΤΗΛ. 53.421 - 80.512

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ο μεγάλος αριθμός των τελειοφοίτων μας, που ίδρυσαν ατομικές των επιχειρήσεις, είναι η έπισημότητα των δετικών μας αποτελεσμάτων.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44 - ΤΗΛ. 26-391
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΦΙΛΑΔΕΛΛΗΝΩΝ 8 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΚΩΝ 23' & 23'

της δεν της άφιναν καμιά άμφιβολία.

Εξέτασε κατόπιν με ψυχραιμία και με λογική την ιστορία εκείνη. Και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν φαινόταν πιθανόν ναχε καμιά σχέση με ό,τι είχε συμβεί στο Χουάν.

Πραγματικά, κι' αν ακόμη ήσαν αληθινά όσα ύπεστήριζε η πριγκίπισσα για την καταγωγή του Χουάν, κι' αν ακόμη κάποιοι είχαν συμφέρον να τον εξοντώσουν, αυτοί οι έχθροί του δεν θάστυβαν το μυαλό τους για να καταστρώσουν ένα τόσο πολύπλοκο σχέδιο: να εξαφανίσουν δηλαδή τον πατέρα της μνηστής του νέου, για να ένοχοποιήσουν κατόπιν τον Χουάν. Οα προτιμούσαν σίγουρα μία άπλούστερη, εύκολωτερη και ταχύτερη λύσις: θάδαν κάποιον να τον σκοτώσει.

Το γεγονός ότι είχαν ακολουθήσει ένα δρόμο τόσο άλλοι-ώτικο, έδειχνε καθαρά ότι έ-τι, πρόκειτο για μία προσωπική έκδίκησι, που την είχε έμπνεύσει ένα άγριο κι' άδυσώπητο μίσος.

Βλέποντας ότι της έμεινε λίγη ώρα ακόμη ως που να γυρίσει στο σπίτι για τὸ φαγητό, η Λίδια σκέφθηκε να πεταχτεί ως την κατοικία του Μάξ, και να προσπαθήσει να μάθει κάτι τι για τὸ ξαφνικό κι' άπροσδόκητο ταξείδι του νέου στο εξωτερικό.

Η σπιτονοικοκυρά της της έπιβεβαίωσε όσα της είχε πη-ήδη τηλεφωνικώς η καμριέρα το προηγούμενο βράδυ:

— Ήρθε βιαστικά στο σπίτι, της έξηγησε, κι' έτοιμάσε γρήγορα - γρήγορα τὴ βαλίτσα του. Είχε τόσες φούριες,

ώστε έχασε ακόμα και να πάρει ένα γράμμα που είχε φτάσει τ' άπογεμα γι' αυτόν. Ί' αφισε πάνω στο τραπέζι, όπου τοχα ράλεε όπως συνήδως, οίχως καν να τ' ανοίξει.

— Ίδια ώρα έφυγε, ρώτησε η νέα, με την έλπιση να ανακαλυφθῃ το λόγο της τόσο ριαστικής εκείνης αναχωρήσεως, που της φαινόταν ακατανόητη.

— Οα ήταν πάνω — κάτω 7 παρα τέταρτο.

— Και δεν σας είπε που θά πηγαίνει; — Όχι... ούτε πόσον καιρό σκόπευε να λείψει. Μα πιστεύω πως πηγαίνει στη Γαλλία, γιατί, ενώ έτοιμάσε τις βαλίτσες του, με παρακάλεσε να κυτάξω στο σιροπορομικό ορολόγιο τὸ ορολόγιό των τριώνων για τὸ Πάρισι... Τὸν ρώτησα έπειτα αν ήθελε να φωνάξω ένα ταξί, για να τον πάω ως τὸ σταθμό. Μα μου άπαν-τησε ότι δεν ήταν άναγκη, γιατί τὸν περίμενε έξω στο δρόμο τὸ αυτοκίνητο κάποιου φίλου του.

Καθιστασμένη λίγο, όχι όμως ακόμα ικανοποιημένη τελείως, η Λίδια ευχαρίστησε την καλή γυναίκα και γύρισε στο σπίτι της. Έλπιζε ότι, στο διάστημα της απουσίας της, θάχε φτάσει κανένα τηλεγράφημα του Μάξ γι' αυτήν.

Αλλά η έλπιδια της διαψεύσθηκε. Μετά τὸ φαγητό λοιπόν, άποφάσισε να πάη στα γραφεία της έφημερίδας όπου εργαζόταν ο Μάξ. Ίσως θα της έδινε κάποιος τις πληροφορίες που ζητούσε, ιδίως τὴν διεύθυνσι του Μάξ, για να μπορέσει να του γράψῃ, ότι είχε συμβεί κατά την άπουσία του.

Όστόσο, οι συνάδελφοι του νέου δεν ήξεραν να της πουν πολλά πράγματα. Είχαν μάθει από καιρό ότι πρόκειτο να φύγῃ κάποιος για τὴ Γαλλία, με εϊδική δημοσιογραφική άποστολή, κι' ότι ο οίεθυντής είχε διαλέξει τὸ Μάξ. Προφανώς, είχε επιταχύνει την άναχώρησή του μία καινούργια μεγάλη άπεργία που είχαν κηρύξει οι μεταλλουργοί της Γαλλίας. Κανείς δεν μπορούσε να προβλέψῃ τὴ διάρκεια του ταξιδιού του και τις μετακινήσεις του, που εξαρτάντο απ' την εξέλιξη της άπεργίας. Όποιος ήθελε να του γράψῃ, έπρεπε να στείλῃ τὸ γράμμα σ' ένα παρυσινό γραφείο, με τὸ όποιο θάμενε σ' έπαφή ο Μάξ.

Η Λίδια ήταν έτοιμη να φύγῃ, άπογοητευμένη απ' τις ελάχιστες και άσαφείς πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει, όταν συναντήθηκε στην πόρτα με τὸν κοσμικό ρεπόρτερ της έφημερίδας.

Ήταν ένας νέος θεότρελλος, έξυπνος και χιουμορίστας. Η Λίδια τὸν είχε γνωρίσει κι' η-

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία 'Αντιμετωπίζετε τὸν ήλιον άνευ φόβου. ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΙ ΔΩΡΕΑΝ 'Ιατρείον: Πιπίνου 38-Τηλ. 85.089

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Με τὰ τελειότερα Αμερικανικά μηχανήματα Βοσγέων κυμάτων
HERMOFLEX HYPERCALION
Α.σθητική Δέρματος - Προσώπου με άκτινας ULTRA VIOLET υπό τὸν Εϊδικὸν Δερματολόγου 'Ιατροῦ
ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13 Τηλ. 29-548

ξερε ότι τὸν συνέδεε φίλια και συμπόρεια με τὸ Μάξ.

— Ιολλή καλοπέρασας! της φώναξε εκείνος ευθυμια, μόλις την είδε.

Η Λίδια άπάντησε στο χαίρετισμό του. Ο νέος προσέθεσε ότι τὸ χαμόγελό της ήταν λίγο πιο κρύο και βεδισμένο. Τὴν έπιασε λοιπόν από τὸ μπράτσο και βγήκε έξω μαζί της, λεγοντάς της φαιδρά:

— Κουράγιο λοιπόν, διάδολε! Δεν θ' άργήσῃ να γυρίσῃ ο κώλος μας! Μα σας συνιστώ να παντρευτήτε τὸ γρηγορώτερο, αλλιώς θ' άρρωστήσετε κι' οι δυο σας απ' τὴ στενοχωρία σας! 'Αν βλέπατε τὴ μούτρα είχε κι' ο Μάξ, όταν έφευγε!...

— 'Α, τὸν είδατε τότε; ρώτησε ζωηρά η Λίδια.

— Και βέβαια! Πώς μπορεί να ξεφύγῃ τίποτε απ' τὸ μάτι του βασιλέως τὸν ρεπόρτερ... δηλαδή τὸν ύποφαινομένου... Τὸν συνάντησα χθές τὴν νύχτα στο σταθμό, τὴν ώρα πουφύγε.

— Χθές τὴ νύχτα, είπατε;

— Ναι, χθές τὴ νύχτα.

— Ποιά ώρα;

— Δεν θυμάμαι ακριβώς. Μα θάταν λίγο πριν απ' τὰ μεσάνυχτα.

— Είσατε βέβαιος γι' αυτό;

— Όπως σας βλέπω και με βλέπετε!

— Με συγχωρεῖτε για τὴν έπιμονή μου... Είσατε όμως βέβαιος ότι ήταν μεσάνυχτα, κι'

σχι 7 τὸ βράδυ;

— Αδύνατον να κάνω λάθος. Είχα πάει στο σταθμό για να πάρω μία συνέντευξη απ' τὸν τυχερό που κέρδιζε τὸν πρώτο αριθμό τὸν λαχείου. 'Ενῷ λοιπόν άκουγα τὰ ήλιθια σχέδιά του για τὸ μέλλον, είδα να περνά ο Μάξ...

Βλέποντας ωστόσο τὴν ταραχή που δεν είχε μπορέσει να κρύψῃ η Λίδια, ο ρεπόρτερ σκέφθηκε ότι ίσως φλυάρησε περισσότερο απ' όσο έπρεπε, και προσπάθησε να μπαλώσῃ κάπως τὰ πράγματα...

— Μά' ίσως και να μὴν ήταν ο Μάξ... πρόσθεσε. Δεν αποκλείεται... γιατί, όταν τὸν χαιρέτησα, δεν έγύρισε καν τὸ κεφάλι του να μὸύ άπαντήσῃ.

— Βλέπω πως είσατε διακριτικός, παρατήρησε η Λίδια. Θά προτιμούσα όμως νάσαστε ελκρινής. Μή δοβάσατε, δεν ζηλεύω! Πέστε μου τὴν αλήθεια, ήταν ή δεν ήταν αυτός;

— Να σας πῶ... Μου φάνηκε πως ήταν ο Μάξ. Μα δεν θά μπορούσα να τὸ όρκισθῶ, έφόσον δεν άπάντησε καθόλου στο χαιρετισμό μου... Μπορεί ωστόσο και να μὴ με πρόσεξε, πάνω στη βιασύνη του για να ποοφτάσῃ τὸ τραίνο. Γιατί άλλωστε αμφιβάλλετε αν ήταν αυτός, μία και ξερούμε όλοι ότι πρόκειτο να φύγῃ;

— Γιατί έπρεπε ναχε φύγει με τὸ τραίνο τὸν 71 άπάντησε η Λίδια.

Για ν' άποφύγῃ όμως περισσότερες έξηγήσεις και να σταματήσει τὴ συζήτησι, πρόσθεσε:

— Φαίνεται πως δεν πρόφτασε, κι' έτσι πήρε τὸ επόμενο.

Όστόσο, η ίδια δεν έμεινε καθόλου ικανοποιημένη απ' τὴν έξηγησί αυτή που έδινε. Γιατί δεν έξηγούσε πως ο Μάξ δεν της είχε δώσει κανένα σημείο ζωής πριν φύγῃ, μολονότι είχε στη διάθεσί του πέντε ώρες ως τὸ επόμενο τραίνο. Έμεινε για λίγο βυθισμένη σ' έσκεψεις κι' έπειτα είπε:

— Άκούστε. Σεις που ξέρετε όλο τὸν κόσμο κι' είσατε φίλος όλων, μήπως έχετε υπ' όψιν σας κανένα που να μὸρη να μάς πληροφορήσῃ ποιές έφημερίδες εξέδιδοντο στὰς 'Ινδίας πριν από 20 ή 30 χρόνια;

Ο ρεπόρτερ σκέφθηκε λίγο, κι' έπειτα δήλωσε:

— Νομίζω πως έχω τὸν άνθρωπο που μάς χρειάζεται! Είναι ένας συνάδελφος και φίλος μου, που ξέρει απ' έξω τὸν τίτλους τὸν έφημερίδων που έχουν κυκλοφορήσει σ' όλόκληρη τὴ Βρετανική Αυτοκρατορία μέσα στα τελευταία 50 χρόνια. Θά ψάξω άμέσως να τὸν βρῶ και θα σας στείλω στο σπίτι σας τὴν πληροφορία που ζητήσατε.

Έτσι, τὸ επόμενο πρωί, η Λίδια μόρρεσε να ξεκινήσῃ

για τὴν 'Εθνική Βιβλιοθήκη, έφωδισμένη μ' ένα σημείωμα που ανέφερε κάμποσους τίτλους έφημερίδων. Ο ύπάλληλος στον όποιο άπευθύνθηκε, τὴν κύτταξε με άπορία. Έπειτα της έφερε άρκετούς τόμους έφημερίδων, κιτρινισμένους απ' τὴν πολυκαιρία.

Η Λίδια άρχισε να τὸν ξεφυλλίζει με ζήλο. 'Ενοιαθε δυνατὴ συγκίνησι. Η λογική της έλεγε ότι δεν πρόκειτο να βρῇ τίποτε τὸ ένδιαφέρον, σκαλίζοντας τὸ παλιὸ σκάνδαλο. Τὸ ένστικτο όμως της έλεγε τὸ αντίθετο...

Ξαφνικά, η καρδιά της χτύπησε γοργά. Είχε βρῇ μιά σύντομη είδησι, που ανέφερε ότι ο κόμης Ουίλλιαμ Μπρούμ είχε πληγώσει βαρυσά σ' έμιά μονομαχία τὸ μίγαδα φοιτητὴ Σάρεντ Χάκοβ — ένα απ' τὰ ένεργητικώτερα στοιχεία της αὐτονομιστικής κινήσεως τὸν 'Ινδιάν. Η μονομαχία είχε γίνει για μιά γυναίκα: τὴν άρραβωνιαστική του Χάκοβ, μιά ωραιότατη ξένη, που τὴν είχε έρωτευθῇ ο κόμης κι' ήθελε να τὴν κάμῃ γυναίκα του.

Η Λίδια συνέχισε τὸ ξεφυλλισμα. Κι' ανασκίρτησε άπτότομα, βλέποντας σ' έμιά άλλη σελίδα τὴ φωτογραφία του φοιτητοῦ Σάρεντ Χάκοβ...

Λίγο αργότερα, είχε έπιτύχει απ' τὴ διεύθυνσι τὴς βιβλιοθήκης να πάρῃ τὸν τόμο έκείνου τὴς έφημερίδας, για να δῶσῃ να τὴς φτιάσουν ένα αν-

ΓΚΡΕΚΑ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ

Α-ΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΔΙΑ ΝΑ ΘΑΥΜΑΖΕΤΕ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΩΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΥΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Ο κόμης Πάολο Βαλπρέντα κολάκευόταν πώς ήξερε όσο κανείς άλλος τα μονοπάτια της Σιέρρα Μάντρε. Κι' ωστόσο, εκείνη την ημέρα, είχε περιπλανηθεί κι' αν δεν τύχαινε να συναντήσει αυτή τη μικρή κατασκήνωσι των τσιγγάνων, ένας Θεός ξέρει αν θα κατάφερνε ποτέ να βγεί από το αγριο και παρθένο δάσος.

Αυτό, βέβαια, ήταν γραφό. Γιατί εκεί γνώρισε τη Μανουέλα. Ήταν δεν ήταν τότε δεκαέξι χρόνων. Αλλά είχε την πρώιμη ωριμότητα των κοριτσιών της φυλής της. Τα μεγάλα δόλωμα μάτια της έλαμπαν κάτω από τα μακριά ματωσίνορα, το δέρμα της είχε τη γυαλάδα του μπρούτζου και το κορμί της τη χάρη και την ευλυγισία της νεαρής ελαφίνας.

Ο κόμης Πάολο την αγάπησε από την πρώτη στιγμή κι' αντί να φύγει το άλλο πρωί, για ν' ακολουθήσει το δρόμο που τουδειξαν οι τσιγγάνοι, έμεινε άλλες δυο μέρες μαζί τους. Έφυγε, τέλος, το βράδυ της τρίτης ημέρας. Αλλά δεν ήταν μόνος. Στα καπούλια του αλόγου του, με τα χέρια πάνω στους ώμους του, ήταν καθισμένη η Μανουέλα.

Από τότε είχαν περάσει τρία χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, η Μανουέλα είχε γίνει η χαριτωμένη και γοητευτική οικοδέσποινα της Γκρανάτα, που ήταν το αρχοντικό των κομητών Βαλπρέντα. Γιατί ο κόμης Πάολο την είχε παντρευτεί και την είχε εγκαταστήσει στον πύργο του.

Η ζωή τους κυλούσε ήρεμη κι' ευτυχισμένη, γιατί τη θέρμαινε η μεγάλη αγάπη που εναιώθαν ο ένας για τον άλλον. Μερικές φορές, ωστόσο, ο κόμης Πάολο έβλεπε την αγαπημένη του Μανουέλα να βυθίζεται σε μεγάλη μελαγχολία. Αλλά του κάκου προσπαθούσε να μάθει από τα χείλη της την αιτία της λύπης της. Μια μόνο φορά, η νεαρή γυναίκα του είχε πει πως φοβόταν τους δικούς της και του είχε δείξει έναν περίεργο σταυρό που είχε στο άριστερό μπράτσο της.

Ο κόμης Πάολο ήξερε την ύπαρξη αυτού του σταυρού, αλλά ποτέ δεν είχε ανησυχήσει. Εκείνη τη φορά, όμως, η Μανουέλα του είχε πει:

—Ο σταυρός κοκκινίζει ολοένα και πιο πολύ. Αυτό σημαίνει πως ο κίνδυνος πλησιάζει.

—Ποιος κίνδυνος, Μανουέλα; Η νεαρή γυναίκα δεν απάντησε στην ερώτησή του.

Αυτός ο σταυρός ήταν καμωμένος από δυο κάβετες μαχαίριες, τη μία πάνω στην άλλη. Στη θέση τους απόμεναν τώρα δυο ουλές, αρκετά βαθιές. Το χρώμα τους ήταν στην αρχή λιγάκι πιο λευκό από την υπόλοιπη επιδερμίδα. Αλλά ύστερα είχε γίνει ρόζ. Και τώρα πλησίαζε προς το κόκκινο της φωτιάς.

«Ένας έρεθισμός του δέρματος» είχε σκεφθεί ο κόμης Πάολο. Κι' είχε προτείνει στη

Μάτρενα τη Μανουέλα και της τραγουδούσα παθητικά έρωτικά τραγούδια...». γυναίκα του να πάνε στο Πόρτο 'Αλέγκρε, για να συμβουλευθούν έναν ειδικό γιατρό.

Η Μανουέλα όμως αρνήθηκε. —Οι γιατροί δεν ξέρουν τίποτα απ' αυτό, είχε πει στον άντρα της. —Εκείνο το βράδυ, ο κόμης Πάολο ήταν

μόνος στο γραφείο του. Κάποια στιγμή, είδε την πόρτα της βεράντας ν' ανοίγει ήρεμα. Ένας άνθρωπος μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Ένας τσιγγάνος. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του και το ντύσιμό του δεν άφηναν καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

Ο κόμης Πάολο, με μία ένστικτώδη κίνηση άνοιξε το συρτάρι του τραπεζιού του κι' έβαλε το χέρι του πάνω στη λαβή του περιστρόφου του.

Ο νυχτερινός επισκέπτης του μάντεψε την κίνησή του, αλλά δεν έδειξε καμιά ταραχή.

—Δεν ήρθα ούτε για να σάς σκοτώσω, ούτε για να σάς κλέψω, είπε χαμογελώντας.

—Τι γυρεύετε, λοιπόν, από μένα; ρώτησε ο κόμης Πάολο.

—Ζητώ να πάρω πίσω εκείνο που μου ανήκει, απάντησε ο τσιγγάνος.

Και, λέγοντας αυτά, ανασκούμπωσε το άριστερό μανίκι του γαλαζίου πουκάμισου που φορούσε. Πάνω στο μπράτσο του υπήρχε ένας κόκκινος σταυρός, όμοιος με κείνον που είχε κι' η Μανουέλα στο άριστερό της χέρι.

—Η Μανουέλα δεν σάς μίλησε ποτέ για μένα; ρώτησε.

—Όχι, απάντησε ο κόμης Πάολο.

—Είμαι ο αρραβωνιαστικός της, είπε ο τσιγγάνος. Βλέπετε αυτό το σημάδι;... Θα πρέπει να ξέρετε, φυσικά, πως κι' η Μανουέλα έχει ένα παρόμοιο στο άριστερό μπράτσο της. Όταν μας τα χάραξαν ήμαστε παιδιά. «Εγώ θα πλησίαζα τα δώδεκα. Η Μανουέλα θα ήταν έφτα η οχτώ... Και ξέρετε γιατί έγιναν τα σημάδια αυτά; Για να μας ενώσουν στη ζωή και στο θάνατο, κομή Πάολο...» Αφού μας χάραξαν τα χέρια, εγώ έβαλα τα χείλη μου στην πληγή της Μανουέλα κι' εκείνη στη δική μου και βυζάσαμε ο ένας

το αίμα του άλλου, ενώ οι άνθρωποι της φυλής μας χόρευαν και τραγουδούσαν ολόγυρα.

» Από τότε ήμαστε πάντα μαζί. Λάτρευα τη Μανουέλα και τα όμορφα ανοιξιάτικα βράδια της τραγουδούσα παθητικά έρωτικά τραγούδια...

» Την εποχή που κλέψατε την Μανουέλα, βρισκόμουν στο Σάντο 'Αμάρο. Δεν είχε πολλούς καιρούς που γύρισα από κει. Κι' από τότε σάς ζητώ...

Ο κόμης Πάολο έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό ολόχρυσο κλειδάκι και το πέταξε στον τσιγγάνο.

—Ανοίξε το χρηματοκιβώτιο που βρίσκεται στον τοίχο και πάρτε όσα χρήματα θέλετε, του είπε. Εκείνο που θέλω είναι να μην σάς ξαναδώ ποτέ μπροστά μου.

Ο τσιγγάνος έσκυψε, σήκωσε το κλειδάκι και, προχωρώντας μερικά βήματα, το άποθεσε πάνω στο τραπέζι του κόμητος.

—Δεν ήρθα για να σάς ζητήσω χρήματα, απάντησε.

—Τι θέλετε τότε;

—Τη Μανουέλα.

—Η δόνα Μανουέλα είναι γυναίκα μου! —Το ξέρω. Αλλά πριν να γίνει γυναίκα σας ήταν αρραβωνιαστική μου. Τι σάς συνδέει μαζί της; Μερικές ευχές που είπε ένας παπας. Αλλά ο δικός μου σύνδεσμος ν' αυτή είναι φτιαγμένος με αίμα.

Και το αίμα δεν εξαγοράζεται με χρήμα, κομή Πάολο. Είτε το θέλετε, είτε όχι, το αίμα μου κυκλοφορεί μέσα στις φλέβες της Μανουέλας, και το δικό της μέσα στις δικές μου. Αυτό το αίμα μας ενώνει στη ζωή και στο θάνατο.

Ο κόμης Πάολο είχε αρχίσει να έκνευριζόταν.

—Η δόνα Μανουέλα είναι γυναίκα μου! ξαναείπε. Κανείς δεν μπορεί να την πάρει από τα χέρια μου.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

—Κανείς εκτός από κείνον που έχω αυτό το δικαίωμα! είπε ο τσιγγάνος.

—Δεν θα την δώσω.

—Αυτό θα το δούμε! απάντησε ο τσιγγάνος. Αλλά αρκετά κουβεντιάσαμε γι' αυτό. Κόμη Πάολο, έχετε δυο νύχτες και μία μέρα για να σκεφθείτε και ν' αποφασίσετε. Μεθαύριο το πρωί θα ξαναγυρίσω για να μου απαντήσετε.

Τράβηξε ύστερα προς το μέρος της πόρτας, που έβγαине στη βεράντα, την άνοιξε και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Το άλλο πρωί, η Μανουέλα κατέβηκε κατακίτρινη στην τραπεζαρία.

—Αν ήξερες πόσο υπέφερα χθες το βράδυ! είπε στον άντρα της. Όλη τη νύχτα έβλεπα τρομερούς εφιάλτες. Νομίζα πως δυο χέρια μου έσφιγγαν το λαιμό. Η φωνή της έγινε αδύνατη.

—Σήμερα το πρωί βρήκα αίμα στα ρούχα μου. Φαίνεται πως η πληγή του χεριού μου μάτωσε μέσα στη νύχτα...

Το άλλο πρωί, προτού ξημερώσει, ο κόμης έφυγε από τη Γκρανάτα και πήρε το δρόμο που οδηγούσε στο δάσος. Θα περιμένε τον τσιγγάνο κι' όταν αυτός έρχόταν θα του πρότεινε να λύσουν τη διαφορά τους με τα όπλα.

Δεν χρειάστηκε, άλλωστε, να περιμένε πολύ. Ο τσιγγάνος φάνηκε σε λίγο. Βάδισε με άργο βήμα προς το μέρος της Γκρανάτας.

Ο κόμης Πάολο δγῆκε μπροστά του. Ο τσιγγάνος χαμογέλασε.

—Καλημέρα, κομή Πάολο, είπε. Βλέπω ότι βιαζόσαστε πιο πολύ να μου δώσετε την απάντησή σας. Λοιπόν; Ποιά είναι;

Ο κόμης άνοιξε ένα μεγάλο κουτί που κρατούσε κάτω από τη μασχάλη του. Οι λεπίδες δυο μαχαίριων έλαμψαν στις ακτίνες του πρωινού ήλιου.

—Αυτή είναι η απάντησή μου, είπε. Διαλέξτε το ένα από τα δυο μαχαίρια...

—Ευχαριστώ, κομή Πάολο, είπε ο τσιγγάνος. Έχω το δικό μου. Λοιπόν, τότε;

—Τώρα αμέσως. Το δάσος είναι απέραντο. Κανείς δεν θα μας ανησυχήσει. Προχώρησαν μαζί και σταμάτησαν σ' ένα ξέφωτο.

—Νομίζω πως δεν υπάρχει καλύτερο μέρος για δυο ανθρώπους που θέλουν ν' πετασκοπούν, είπε ο τσιγγάνος.

Ο κόμης Πάολο πήρε το ένα από τα δυο μαχαίρια και άποθεσε το κουτί με το άλλο στη ρίζα ενός δέντρου.

—Είμαι έτοιμος, είπε.

Ο τσιγγάνος έβγαλε το μαχαίρι του. —Αρχίστε, κομή Πάολο, απάντησε.

Η άγρια μονομαχία άρχισε αμέσως. Ο κόμης Πάολο είχε στηριχθεί γερά στο έδαφος κι' οι κινήσεις του ήταν μετρημένες. Ο τσιγγάνος, αντίθετα, στριφογύριζε ολοένα κι' οι επιθέσεις του γίνονταν ποτέ από το ένα μέρος και ποτέ από το άλλο.

Μά, μ' όλο το απροσδόκητο που είχαν αυτές οι επιθέσεις, ο κόμης Πάολο τις αντιμετώπιζε με σταθερό χέρι και, σε μία στιγμή, το μαχαίρι του χάθηκε μέσα στα πλευρά του αντιπάλου του.

Τα πόδια του τσιγγάνου λύγισαν αμέσως, ενώ ένα κύμα αίματος έβγαине από το στόμα του. Έπειτα σωριάστηκε πάνω στο μαλακό χώμα. Ήταν νεκρός.

Ο κόμης Πάολο τον κύτταξε για μία στιγμή σιωπηλός. Έπειτα έκανε το σημείο του σταυρού, σκούπισε το μαχαίρι του πάνω στα χαρτάρια και το ξανάβαλε μέσα στο κουτί πλάι στο άλλο. Έπειτα, έκρυψε το κουτί ανάμεσα στους θάμνους κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Όταν έφτασε στο σπίτι του, διευθύνθηκε αμέσως στο δωμάτιο της Μανουέλας. Η νεαρή γυναίκα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της και το πρόσωπό της είχε μίαν έκφραση απερίγραπτου πόνου.

—Μανουέλα! φώναξε ο κόμης Πάολο.

Αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση. Ο κόμης πρόσεξε τότε πως η γυναίκα του ήταν παγωμένη και πως το σημάδι του σταυρού που είχε στο άριστερό μπράτσο είχε γίνει μία μεγάλη πληγή. Το αίμα είχε τρέξει άφθονο από κει.

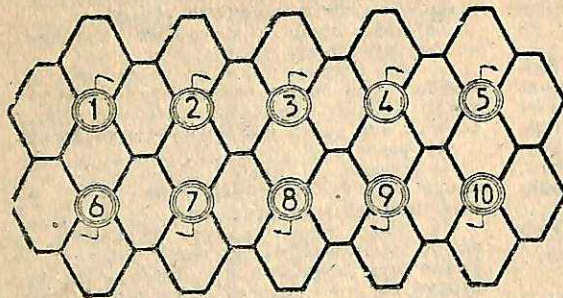
Ο κόμης Πάολο νόμισε στην αρχή πως η γυναίκα του είχε λιποθυμήσει. Αλλά κατάλαβε σε λίγο πως ήταν νεκρή. Αλλοίμονο! Ο τσιγγάνος, πεθαίνοντας, την είχε πάρει μαζί του.

ΣΑΛΒΑΝΤΟΡ ΙΜΠΑΡΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό ρομβόλεξο

Μέσα στους τέσσερις μικρούς ρόμβους που βρίσκονται γύρω από τον κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε μια τετρασύλλαβη λέξη, βάζοντας μια ολοκληρωμένη συλλαβή μέσα στον

κάθε μικρό ρόμβο. Θ' αρχίζετε πάντα από το ρόμβο που περιέχει το μικρό, βέλος και θ' ακολουθήσετε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Μετρώ με ακρίβεια όλες τις διαστάσεις ενός πράγματος.
- 2) Υπάρχουν αρκετά σε μια σύγχρονη πολυκατοικία.
- 3) Ζητώ κατ' επανάληψιν να μάθω κάτι.
- 4) Της εποχής (οὐδ. πληθ.).
- 5) Η θρησκεία μας έχει έφτά.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 6) Εύχη που αποτελεί κοινόν χαιρετισμόν.
- 7) Οι πρώτες στιγμές της ημέρας.
- 8) Έκφραζω την επιθυμία να πάθω κάποιο κακό.
- 9) Φανταστικά, άπραγματοποιήτα.
- 10) Γαλήνιος και ευτυχισμένος.

Τί απ' τα δύο;

Τι προτιμάτε να σας δώσουν, έξη ντουζίνες εκατοστάρικα ή μισή ντουζίνα χιλιάδικα; Απαντήστε σε 30 δευτερόλεπτα.

Αριθμητικό παιχνίδι

Πάρτε οποιονδήποτε τριψήφιο αριθμό, γράψτε τον ανάποδα, κι αφαιρέστε τον ένα αριθμό απ' τον άλλο. Αντιστρέψτε πάλι το υπόλοιπο της αφαίρεσεως και προσθέστε τους δύο αριθμούς. Το άθροισμα που θα βρείτε, θ' είναι πάντοτε ένας αριθμός που θα διαιρείται ακριβώς με το 9.

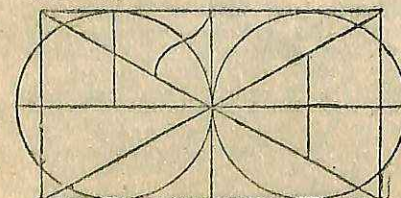
Π. χ. $865 - 568 = 297$
 $297 + 792 = 1089$, που είναι διαιρέτο διά του 9.

Μεταγραμματισμόν

Βγάξω Ε και βάζω Α, κι ενώ πρώτα σου ζητούσα ταπεινά, ικετευτικά, τώρ' αλλάζω άμέσως τρόπο και ζητώ επιτακτικά.

Το μονόγραμμα του αλφραδήτου

Σ' αυτό το κάπως πολύπλοκο σχήμα περιέχονται όλα τα ψηφία του αλφαβήτου κι' όλοι οι μονοψήφιοι αριθμοί. "Αν θέλετε να περάσετε την ώρα σας, ψάξτε και θα το βρείτε όλα.

Οι πόλεμοι

Μπορείτε να βρείτε πώς ονομάστηκαν στην ιστορία οι παρακάτω πόλεμοι:

1) Μια σειρά συρράξεων μεταξύ Γαλλίας και Άγγλιας για δικαιώματα επί γαλλικών εδαφών, με το αποτέλεσμα να χάσει η Άγγλία όλες τις κτήσεις της στη Γαλλία εκτός του Καλαί.

2) "Ενας πόλεμος, στον οποίον η Μεγάλη Βρετανία προστάτευσε την Τουρκία κατά της ρωσικής επιθεσεως.

3) "Ο πόλεμος της Άγγλιας, Ολλανδίας, Βελγίου, Αυστρίας, Γερμανίας και Πορτογαλίας για να παρεμποδίσουν την συνένωση του γαλλικού και του ισπανικού Στέμματος (1702 — 1713).

4) "Ο πόλεμος για τον άγγλικό Θρόνο μεταξύ των οίκων της Ύορκης και του Λανκάστερ.

Ερωτήσεις

1) Ποιοι είναι οι συγγραφείς των παρακάτω βιβλίων;
α) "Ο κόμης Μοντεκρήστος. β) Μπέν Χούρ. γ) "Ο τελευταίος των Μοϊκανών.

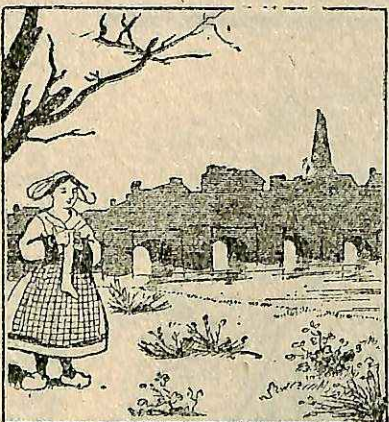
2) Τι είναι το «κόπρα»;
3) Πού βρίσκεται η Μαδαγασκάρη;

4) "Αν θέλετε να κρουσθή γοργώτερα το τσάι σας, θ' αφήσετε το κουτάλι μέσα στο φλυτζάνι, ή θα το βγάλετε;

Στοιχειόγραφος

"Ενα γράμμα μόνο βάζω και τόν τονο του ανέβάζω. Κι' από αρχαίο βασιλιά, μένει ή... περιεφραλαία.

Μαγική εικόνα

"Η χωρική αυτή, δεν πρόσεξε πώς ενώ έπλεκε, ή κατσίκα της χάθηκε απ' τα μάτια της. Ευτυχώς όμως δεν πήγε μακριά. Την βοηθάτε να την ξαναβρεί;

Λογοπαίνιον

"Αν στη Θήρα μένης, λύτα, θα τόν εύρης στο λεπτό. Μά κι' οι άλλοι θα γνωρίσουν εύκολα το στρατηγό.

Τονόγραφος

Πολλά πετούμενα πετούν απείραχτα αν τ' άφήσης κι' έφτά άστρα γίνονται λαμπρό τον τόνο αν τούς κινήσης.

Δημώδες ζίνιγμα

Μιά βαρκούλα φορτωμένη, Σε σπηλιά πάει και μιναινει.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Οι νέοι γίγαντες του αέρος

Ταχύτης, άνεσις, πολυτέλεια

Τα αεροπλάνα των έναερίων συγκοινωνιών που περνούν τον Άτλαντικό, γίνονται όλο και πιο μεγάλα. "Ενώ το αγγλικό «Μπραμπάκ», που κόστισε 12.000.000 λίρες, περίμενε να κάνει το «παρθενικό ταξίδι» του προς την Αμερική, έφτασε απ' την άλλη πλευρά του Άτλαντικού το πρώτο «Στρατοκρουιζερ», το μεγαλύτερο επίβατικό αεροπλάνο του κόσμου, προωρισμένο για να έκτελη την πτήσι Ν. Υόρκης — Λονδίνου σε 12 ώρες. Το εισιτήριο για το ταξίδι αυτό θα κοστίζει μόλις 100 λίρες με επιστροφή — πολύ λιγώτερο δηλαδή από ένα εισιτήριο υπερωκεανείου πρώτης θέσεως.

Εκτός όμως απ' την ταχύτητα και την ασφάλεια, τα νέα αυτά αεροπλάνα της «Παναμερικής» προσφέρουν στους ταξιδιώτες απίστευτη πολυτέλεια και άνεσις. Την ημέρα, μπορούν να ταξιδεύουν μ' ένα Στρατοκρουιζερ περισσότερα από 70 άτομα. Σε ταξίδια νυκτερίνα, κοιμούνται άνετα 45 επιβάτες.

Κάθε κάθισμα μπορεί να γύρει προς τα πίσω, για ένα μικρόν υπνάκο. Ωρισμένα δε απ' αυτά μεταβάλλονται εύκολα σε κρεβάτια με διαστάσεις 1,80 X 1,20. Βρίσκονται σε απόσταση 1 μέτρου το ένα απ' το άλλο, ώστε να επιτρέπουν την εύκολη κυκλοφορία ανάμεσά τους. Καθένα είναι εφωδιασμένο με στακτοδοχείο, ηλεκτρικό κουδούνι, μία πινακίδα με την επιγραφή «Κατεληγμένο», ειδική διάταξη για το δίσκο με το φαγητό, και διακόπτη που ανάβει ένα φως εγκατεστημένο έτσι, ώστε να μπορεί κάθε επιβάτης να διαβάσει, χωρίς να ενοχλήσει το διπλανό του.

Δεξιά κι' αριστερά απ' τον κεντρικό θάλαμο, υπάρχουν χωριστές τουαλέτες για τους άντρες και για τις γυναίκες. Η γυναίκα τουαλέτα έχει τραπεζάκια, καθρέφτες, σκαμνιά με ταπεταρία, τρεχόμενο νερό ζεστό και κρύο (αυτό υπάρχει και στην ανδρική τουαλέτα), σφαιρικά δοχεία με λουσίον, κλπ.

Ο αέρας του κεντρικού θαλάμου ανανεώνεται αυτόματα κάθε 2 λεπτά της ώρας. Έτσι μπορεί καθένας να καπνίσει ελεύθερα, χωρίς να ενοχλή τους μη καπνιστές. Η θερμοκρασία του διατηρείται μόνιμος σε 24 βαθμούς κι' η υγρασία του ρυθμίζεται από ένα ειδικό μηχανήμα.

Η κουζίνα του αεροπλάνου μπορεί να ετοιμάσει 24 πλήρη γεύματα σε 18 λεπτά της ώρας. Οι διωσμένοι επιβάται πίνουν καφέ ή χυμούς φρούτων. Όσοι προτιμούν ούισκυ ή τζιν, θα τα βρουν στο μπάρ του αεροπλάνου. Υπάρχουν, σε κάθε ταξίδι 30 κιλά τέτοιων ποτών.

Τα βιβλία και περιοδικά που βρίσκονται στη διάθεσι των επιβατών, έχουν βόρος λιγώτερο: 15 κιλά. Φαίνεται ότι οι ταξιδιώτες θέλουν πολύ περισσότερο να πούν, παρά να διαβάσουν... Μπορούν ακόμη να χρησιμοποιήσουν χαρτοφάκελλα βάρους 2½ κιλών.

Για τους ξεχασμένους, υπάρχουν μόνιμος 24 καινούργιες οδοντόβουτσες. Επίσης το αεροπλάνο διαθέτει 24 σπάργανα για μωρά!

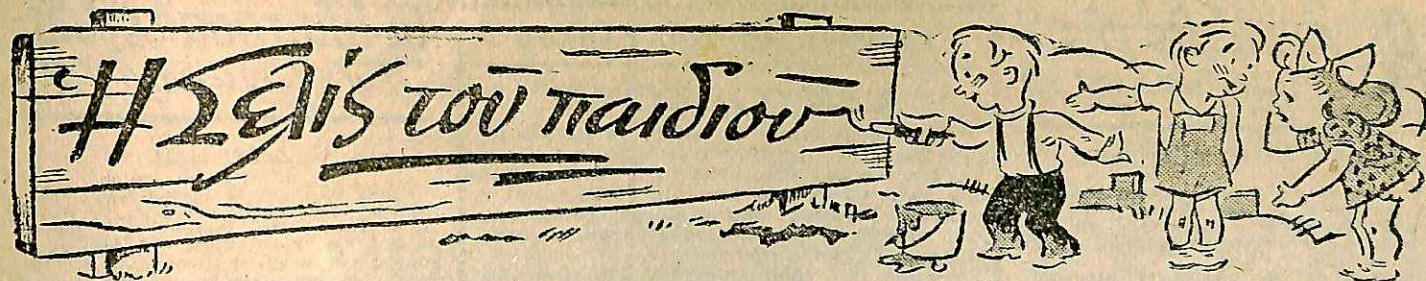
Σε κάθε γεύμα, ή κουζίνα και το προσωπικό της μπορούν να εξυπηρετήσουν σε μισή ώρα τους 70 επιβάτες και τους 12 άνδρες του πληρώματος. Τα φαγητά δεν είναι ξαναζεσταμένα, αλλά μαγειρεμένα όλα κατά την πτήσι του αεροπλάνου.

Το Στρατοκρουιζέρ έχει στη «γέφυρα» του κυβερνήτου 19 παράθυρα προς όλες τις διευθύνσεις, εφωδιασμένα με κρύσταλλα που δεν σκεπάζονται ποτέ από παγωνιά και που αντέχουν στην τρομερή δύναμη της συγκρούσεως μ' ένα αέτο (ατύχημα όχι πολύ σπάνιο για τα αεροπλάνα). Ο θόρυβος των μηχανών είναι τόσο λίγος, ώστε οι αξιωματικοί του πληρώματος μπορούν να μιλήσουν μεταξύ τους χωρίς εξωτερικά τηλέφωνα.

Χρειάσθηκαν σχεδιαγράμματα συνολικού μήκους 2.000.000 μέτρων, για να κατασκευασθ ή τελικά το Στρατοκρουιζέρ, και κατόπιν δοκιμαστικές πτήσεις 250.000.000 μιλίων και 11.000 προσγειώσεις.

Το νέο αεροπλάνο πετάει σε ύψος 7.500 μέτρων, δηλαδή 2.500 μέτρα ψηλότερα απ' τον καλλίτερο ανταγωνιστή του. Το κόστος του υπολογίζεται σε 10.000.000 δολάρια. Πρόκειται ν' αγοράσει 4 τέτοια αεροπλάνα ή Σουηδία κι' άλλα 10 ή Μεγάλη Βρετανία.

Συγχρόνως, οι Άγγλοι προετοιμάζουν ένα τύπο πυραυλοκινήτου επίβατικού αεροπλάνου των 40 θέσεων, που υπολογίζεται ότι θ' είναι έτοιμο στα τέλη του 1940 κι' ότι θα πετάει με ταχύτητα 500 μιλίων την ώρα πάνω απ' τον Άτλαντικό.

Το γαλάζιο πουλί

Το παραμυθάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό, σε μία μακρινή χώρα ζούσε ένας βασιλιάς, που είχε ένα μονάχα αγόρι. Σ' αν μεγάλωσε το βασιλόπουλο, ο βασιλιάς τούδωσε την εύχη του και είπε στο μονάκριβό του:

— Παιδί μου, θα χαρώ πολύ αν π' λίγο μακρότερα από τη χώρα μου και μου φέρης μια όμορφη κοπέλλα, που να γίνη ταίρι σου, γιατί εγώ γέρασα πιά και θέλω να προφτάσω να δώ και κανένα εγγονάκι!...

Το βασιλόπουλο ξεκίνησε με τ' έλλογό του και γύρισε χωρίς καλές πολιτείες. Πολλοί βασιλιάδες είχαν τάξει τις όμορφες βασιλοπούλες τους σε όμορφα βασιλόπουλα, κι' έτσι το μοναχοπαίδι δεν βρήκε καμιά που να την κάνει ταίρι του. Απελπισμένο με την κακοτυχία του, αποφάσισε να πεθάνη.

Ανέθηκε λοιπόν στην κορφή του βουνού κι' ετοιμάστηκε να π'ση κάτω.

— Τί να την κάνω τέτοια άτυχη ζωή; έλεγε το βασιλόπουλο. Μιά τελευταία χαρά δεν μπορώ να προσφέρω στο γέρο - πατέρα μου!

Δεν πρόφτασε να π'η τα λόγια αυτά, κι' ο αέρας έφερε τη φωνή του στ' αυτιά ενός γέρου ασπρομάλλη, που ανέβαινε τη στιγμή εκείνη το βουνό.

— Παιδί μου, δεν λυπάσαι το νεϊτά σου; του έπτε ο γέροντας. Γιατί θέλεις να πεθάνης;

— Γέροντά μου, μάθε τόν καυμό μου. Είμαι το βασιλόπουλο της χώρας αυτής που βλέπεις εκεί. Ο πατέρας μου μ' έστειλε να βρώ ένα καλό ταίρι, μα στάθηκε πολύ άτυχος κι' ή ζωή για μένα δεν έχει πιά κανένα σκοπό.

Ο γέροντας, που λυπήθηκε κατάκαρδα το άκυρο βασιλόπουλο, γύρισε και του έπτε:

— Μην απελπίζεσαι, παιδί μου, τόσο εύκολα κι' άκουσε με τί θα σου πώ: Στο αντίκρουό εκείνο βουναλάκι, κάθεται μία γρή, πούχει χρυσά μαλλιά και στο χέρι της κρατάει ένα μαγικό πουλί. Θά π'ς λοιπόν εκεί και θα κυττάξης να πλησιάσης τη γρή, χωρίς να σε άκούση και χωρίς να σε δ'η, γιατί αν σε πάρη μυρουδιά και γυρίση άπάνω σου τη ματιά της π'ς χαμένος! Θά στοιχειώσης κι' έσ' όπως πολλά παλληκάρια μαριάρωσαν γύρω σου.

— Φάε το μέλι σου, Νικολάκη. Δεν βλέπεις τί τράβηξε ο πατέρας σου για να στο φέρη;

Το γαλάζιο πουλί

ρω της, γιατί κύτταξαν να της κλέψουν το πουλί της που το λένε Εύτυχία! "Αμα λοιπόν π'ς κοντά της, άρπαξε τη γρή και χείδευε ένα γαλάζιο πουλί, κι' εκείνο της κελαϊδούσε γλυκά - γλυκά. Χωρίς να χάση καιρό την άρπαξε από τα μαλλιά με τόση δύναμη, που ή γρή βογγούσε και φώναζε:

— Όποιος κι' αν είσαι, άφησέ με, και σου κάνω ό,τι θέλεις.

— Δεν σ' άφηνα γρή, της άποκρίθηκε το βασιλόπουλο, αν δεν μου δώσης πρώτα το πουλί και δεν λύσης από τα μάγια σου τα μαρμαρωμένα παλληκάρια που είναι γύρω σου.

Η γρή, καθώς τραβιόταν, γιατί πονούσε, τράνταζε όλο το βουνό σ' αν να γίνονταν σεισμός. Μά όταν είδε, ότι είχε άπεναντί της ένα γενναίο παλληκάρι, παρέδωσε το πουλί στο βασιλόπουλο και την ίδια στιγμή τα βράχια σπάσανε και στη θέση τους ξεπήδησαν όμορφα παλληκάρια που ξεφώνισαν:

— Ζήτω ο βασιλιάς της χώρας μας! Και τότε ένα - ένα τα παλληκάρια παραταχτήκανε πίσω από το βασιλόπουλο, που είχε κρύψει στον κόρφο του το μαγικό γαλάζιο πουλί και τράβηξαν για το παλάτι του γέρο - βασιλιά.

Μόλις έφτασαν και μπήκαν στο περιβάλλει του, άκουσαν όλοι τους ένα τρελλό χαρούμενο σκοπό και το πουλί τινάζοντας τις φτερούγες του, μεταμορφώθηκε ξαφνικά σε μία όμορφη κοπέλλα.

— Καλό μου βασιλόπουλο, του έπτε, ήμουν κι' εγώ μία φορά βασιλοπούλα κι' ή γρή μάγισσα του βουνού ήλεψε την όμορφη μου και μ' έκανε πουλί. Για το καλό που μούγανες να με λυτρώσης άπ' αυτή, ή καρδιά μου είναι δική σου.

Το βασιλόπουλο την ανέβασε τότε άπάνω στο παλάτι, την παρυσάισε στον πατέρα του και την άλλη μέρα έγινάν οι γάμοι τους με χαρές και με τραγούδια. Κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η τριανταφυλλία

Το ποιηματάκι σας

Είναι μία τριανταφυλλία μέσα στην αυλή μας, που μυράνει το πρωί την άναπνοή μας.

"Εχει κάτι κίτρινα τριανταφυλλάκια που σφισταγκαλιάζονται σ' αν καλά άδελφάκια.

"Από δύο και π'ο πολλά πάντοτ' ενωμένα τα μικρά τριανταφυλλα φαίνονται σ' αν ένα.

"Ενα, ένα μόνο του λ'ς και δεν μυρίζε, κι' όμως ή τριανταφυλλία άρωμα σκορπίζει.

Γιατί με τ' άγκάλισμα όλα τους βοηθάνε, της μητέρας τα κλαδιά να μοσχοβολάνε.

Α. ΠΑΝΑΥΛΗΣ

Ελεημοσύνη

Η ιστοριούλα σας

"Ο μικρός Κωστάκης πλησιάζει χαδιάρικα τη μητέρα του και της λέει:

— Μαμάκα, μου δίνεις δυό χιλιάδικα; — Δυό χιλιάδικα; Και τί θα τα κάνης Κωστάκη;

— Να μαμάκα, θα τα δώσω σε μία πολύ φτωχή γρηούλα που έργάζεται ή δυστυχισμένη απ' το πρωί ως το βράδυ χωρίς να κατορθώνη να βγάξη ούτε το ψωμί της...

— Και τί δουλειά κάνει αυτή ή δυστυχισμένη γυναικούλα;

— Πουλιάει καραμέλες!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρ

— Τάκη! Γιατί βάζεις το δάχτυλο στο στόμα σου;

— Από συνήθειο μπαμπά.

— Να το κόψης!

— Ποιό; Το δάχτυλό μου;...

★

Στο μάθημα της άριθμητικής: "Ο δάσκαλος: Τί κρατούμενα έχω, Νεροκοκοκύθα; "Ο μαθητής: Το σπάγγο και την κιμωλία.

★

— Γιατί δεν τρώς το παγωτό σου, Ντινιτή;

— Είνε πολύ κρύο. Περιμένο να ξεσταθί...

★

Τώνης: Παπού, κλείσε τα μάτια, σε παρακαλώ...

Παπούς: Γιατί, παιδί μου;

Τώνης: Γιατί ή μαμά έλεγε προχτές πώς σ' αν κλείσης τα μάτια, θα πάμε να μείνουμε στο δικό σου σπίτι!

★

— Πού τρέχεις έτσι, Τοτό;

— Πάω γρήγορα στο σπίτι, γιατί έχω να φάω λίγες ευλιές απ' τη μαμά.

— Τόσο πολύ σ' άρέσουν λοιπόν οι ευλιές, που βιάζεσαι να τις γυτή;

— Όχι, αλλά... φοβάμαι μη φτάση πρωύτερα ο μπαμπάς!...

— Κύρια πόλισμαν, να παίξω κι' εγώ μαζί σας;

Οι ηρωίδες της Εφταπύλης

Μουαλεπιτζήδικο

Σήμερα πάλι η Έφταπύλη έδωσε τή νύχτα τή για καυγά. Μ' ένα καντάρι τσάρα και σουρτάρι, έτοιμη να γιουρουντάσει, να φάη άνθρωπο, ξεπορτίσε για να ξεσκάσει, και να ξετσαμουνιάση λίγο.

Χοροπηδούσε σαν μασούνα σέ φουσκοθαλασσά κι' έτσι σείσθη και κουνιστή βάζει μπορλότο μεσ' στα τζιγέρια ενός μπαμπάλη, μουσκαλή, που τήν πλευρίζει και τήν τσαστίζει:

— Μπορώ να σου πω;

Τίγρις, δυναμίτις γίνεται η Έφταπύλη. Μά ο γεροδεύρας τή βιάς του. Άρχισε άγριο πόλεμο έλιγμων και κινήσεων. Κι' η Έφταπύλη, η πέτα το' ύπομονης, μουρμουρίζει:

— Άς δώσω τόπο τ' όρνις...

Μά όσο εκείνη καταιπνίει τήν γλώσσα τή, τόσο εκείνος γίνεται πιο έπιθετικός. Τόν συγκινούν

οι γεωγραφικές καμπύλες τή. Κι' άπ' τήν γαγγήνη, και τό σεβνά τόν, ξεροαλίζει και τήν φωνάζει:

— Μην πάς, ιταρνιάντα μου, άπ' τήν δδδ Σταδίου γιατί και τού Κολοκορώνη τ' άλογο σαν σέ δη θα χλωμυρίση!

Και πάλι η Έφταπύλη δεν άπαντά μ' όλο που τ' έχει προίξη τή τζιγέρια. Τέλος σάλταρε μάζους μεσ' στο τραμπάγιο που περνούσε.

Μά εκείνος, ο διάβολος μεταμορφωμένος, βρήκε πάλι μπροστά τή. Κι' έτσι η φωτιά τήν άγγίζει τό έρωτά τή.

Άττίζει, άρπίζει τό Έφταπύλη, κι' ο γερο-ζαμπάρας χωρίς προφυλάξεις παίρνει μιά βαθεία άναπνοή και τήν λέει:

— Ε, ρέ πασά μου... Τί είσαι σύ μπα, κλασικότζίτικο;

Και ζήταει να βουτήξη ένα κομμάτι...

Μπορλότο!

Οι έπιβάτες που είνε κρεμασμένοι μεσά κι' έξω στο τραμ σαν σταφυλιές, άρχίζουν να ξεροβήχουν.

Και τότε τό παρασόλι κι' η τσάντα τ' Έφταπύλης κάνουν στον άέρα βόλ-πλανά και πέφτουν κατακέφαλα στο γερομυρυντάρι.

Κι' ώς που να καταλάβη ο φουκαράς περί τίνος πρόκειται, τούρχεται δεύτερη, τρίτη, και ούτω καθ' εξής.

Δαγκώνει τή χείλη, τρίζει τή δόντια η Έφταπύλη, άττίζει και ξεφωνίζει:

— Νά, μωρέ, να τσού φας από Συμυρνιά να καταλάβης...

Και τ' άποτέλεσμα, εκείνος μ' μπανταρισμένα μούτρα, κι' έκείνη μ' άφροί στο στόμα τσού κουβάλησε ένας άστρυφλάκας στο τμήμα.

— Δέ μού λές, κυρία Έφταπύλη μου, τί σοδ' έκανε;

Κατεβαίει τή μάτια η Έφταπύλη, δυσκολεύεται ν' άπαντήσει.

Άμείσως εξετάζονται οι μώρτες του μαρτυρίου τ' Έφταπύλη.

— Βρέ Χριστιανή μου, τής λέει πάλι ο άστυνόμος, γιατί τούκανε έτσι χάλια τήν φάτσα; Σοδ' έπενέθη;

— Όχι... δεν με γιουρουντάρισε, άλλα μούκανε άσούζιες! Λέει δειλά και ντροπαλά η Έφταπύλη.

— Άηλαδδ... πές μου έπιτέλους πώς σ' ένοχλούσε;

— Νά κύριε πολιτσμάνε μου, με ζορλάντιζε, κι' έγώ που δεν νταγιαντούσα να στέκο βιτρίνα, σαν με φώναζε μπακλαβουτζήδικο τούκαινα τήν υούση σαλεπιτζήδικο!!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑ Σ

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Συναίτησα χθες στο δρόμο τή γυνίκα σου. Άλλα δεν με άντελήφθη.

— Τό έρω μου τό έλεπε...

— Ό ταδερνίσρησθ στον πελάτη τού:

— Ε, πώς σάς φαίνεται το καινούργιο κρασί μου;

— Περιόφημο για τή σαλάτα!

— Η συζυγία: Διάβασα στην έφημερίδα ότι ένας άντρες στην Άραβία, έδωσε τή γυναίκα τού για να πση εν' όλογο. Έσυ δεν θα τούκανε βέβαια ποτέ αυτό άντρώπι μου!

— Ο συζυγος: Όχι, φυσικά! Έγώ θα προτιμούσα... κανένα καλό αυτοκίνητο!

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΑΣΚ-ΟΛΣΟΥΝ

Ήταν φυσικότατα να νιώση τή μεγαλύτερη άνακούφιση, κι' αγαλλίαση ο Κιρκόρ όταν είδε σ' ένα δωμάτιο στό καρσιλήκιο τού π' άδείασε πριν δυό μερες να έγκασίσταται μιά γυναίκα, και τή γυναίκα. Άγγελος! Μάτια μαύρα, ξαννά μολλιά, τσαχπίνικο και τολμηρο χαμογέλο, ομορφιά και χαρι ως τον αστράγαλο!

— Βαί, βάι, αυτό ιταρνιάντα Σουλτάνα είνε, μουρμουρίσε και τήν παρακολουθούσε ενθουσιασμένος.

Κι' η Τακουίτσα π' άντελήφθη τόν ένθουσιασμό τού χωρίς φυσικά να προδίκη τήν ήλεια τής, τού έιπε:

— Μπρέ Κιρκόρ, μποιλέ μπάκμα. Έτσι να κυττάζης ίντροπή είνε.

Μά ο κατεργάρης ο Κιρκόρ που σαν ύπνωτισμένος έπιτρουσε τή νέα γειτόνισσα να σκαρφαλώνη, και να ξεφορτώνη τή έπιπία τής, πρόσθεσε:

— Ουλέν, Τακουίτσα, γιαδρούμ μπράκ, να πάω γιαρντίμι να κανω να βάλη μέσα χαλαμπάληκια τή.

— Αύγα σου να κάτσης, Κιρκόρ! Ίτς ιταλαδέρια ντέν τέλω, φώναζε αρουτί μπαρουτί η Τακουίτσα.

Έτσι έγκατέλειψε τήν σκοπιά τού ο φουκαράς, τράβηξε για τόν καφενέ, και με συγκίνησι έιπε στο Στόκλη:

— Αυτό καινούργια γειτόνισσα πούρτε σήμερα μαχαλά μας, μαχαίρια τζιγέρια μου μέσα τού είνε. Καρντία μου παφ - πουφ κάνει. Άμο έγκω τσαμπουκ - τσαμπουκ τό καταφέρω.

— Βρέ άβανάκ, τού φώναζε ο Στοκλης, πρόσθε. Σιγούρα λάθος έχεις.

— Έγώ μπέ λάτος ντέν έκω, αυτή πάτος έκει ματζί μου. Βάλα μπίλας, άμο τέλω τή βλέπει να περικαλά να πληρώνη έμένα!

— Όα τήν πάθος πάλι μπουνταλά μου. Μά ο Κιρκόρ που ήταν μπρινιτζής στο ιταλαδέρι τού έρωτα, βέβαιος για τή έπιτυχία, τού έιπε:

— Έγώ μπέ όκι μπουνταλάς, ουστάς είμαι! Τήν άλλη μέρα πρωί πρωί για να νταρή γρήγορα, φόρεσε ένα παλιό σακκάκι κι' όπως συνηθως με τό κλαδεύτηρι, και τό σουλαντιστήρι στο χέρι, βγήκε να περιποινή τό μπαζέ τού.

Σέ λίγο κατέφθασε σαν θυελλα η Τακουίτσα και τού φώναζε:

— Κιρκόρ έγκω σήμερα Άθήνα τή πάω, ίν-τουλεία έκω, γι' αυτό γκέλ. Έλα γιαδρούμ ιτουρ-σέκι ιφώνια να ιτσώω έσένα.

— Ουλέν έτσι λασιτωμένος και κουρελιασμένος πώς νάρτω μπέεεε;

Μά η Τακουίτσα, που δεν έχει καιρό για χάσιμο, άγγριμένη, λές κι' έδινε ούλιτιμα, τού φώναζε:

— Μποιλέ γκελετζέκσι!

Κι' ο πολυπαθής Κιρκόρ που δεν μπορούσε να φέρη άντίρρηση, ίσπερ - ίσπερ βγήκε ξοπίσω τής, σέρνοντας μαζί και τό σκύλο τού.

— Έγώ μπέ, Τακουίτσα γιαδρούμ, άπ' όξω μαγαζία μπεκλετζέμ, τή περιμένω έσένα κουζούμ.

Πράγματι λόγω τής περιβολής τού, και τού μαντρόσκυλου που τραδούσε σέ κανένα κατάστημα δεν έπιχειρούσε να μπη ο φουκαράς.

Και περιμένε ένα όλόκληρο τέταρτο τής ώρας όπότε βγήκε έπιτέλους η Τακουίτσα, τούδωσε ένα δισκάκι και τού έιπε:

— Αυτό μπενταδά βρήκα. Βάστα, και τώρα πάω να φέρω έσένα κι' άλλα ψώνια, ίσπίτι να γυρίσης ιταγορού.

Κι' η Τακουίτσα που δεν είχε τήν πρόνοια να πη τήν τυλίξουν τό δίσκο σ' ένα χαρτί τόν έδωσε έτσι στον Κιρκόρ πού, άποδελκαμένος ο έ-ρίφης, τόν κρατούσε τάδε κουάλε σαν ζητιάνος.

Ξοφινικά κομψή και λυγερή βλάτει να χαμογέλα μπροστά τού ποιά νομίζει; Τήν καινούργια γειτόνισσα! Κλείνει τή μάτια από συγκίνησι και ευτυχία.

Έκείνη έσκυψε, χάιδεψε τό σκύλο, τού έρριξε μιά ματιά συμπόνιας, έβγαλε άπ' τήν τσάντα τής τούβαλε στο δίσκο που κρατούσε ένα χιλιά-ρικο και μουρμούρισε:

— Λυπούμαι που δεν έχω άλλα φιλά, κακομοίρη μου.

Κι' ο Στόκλης που σκασμένος στα γέλια παρακολουθούσε τή σκηνή τού φώναζε.

— Τήν είδα να σέ πληρώνη! Κιρκόρ έφέντη άσκ-όλσουν!

Σ. Ρ.

...

...

...

...

...

...

...

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Στολίδι

Χαίρω πολύ για τή γνωριμία σου άντρώπε μου, αλλά χάσου από μπροστά μου να μη σέ βλέπω. Μου γυρίζεις τ' άντερα! Τ' άκούς; Πώς; Γιατί; Γιατί έγώ μόνο με σο-δορους και ισορροπημένους ανθρώπους συ-ιηθίζω να συνμιλώ κι' όχι με κατι λει-ψούς σαν και σεία. Τί έλεπες; Άπό πού τό συμπεραίνω αυτό; Άπό τό δαχτυλίδι σου βρέ! Τί σοδ' δαχτυλίδι είν' αυτό; Κατ' άρ-χίν, βέβαια, είμαι φαντατικός έχθρος των δαχτυλιδιών.

Αί, μιά βέρα όσο νάνε τήν καταλαβαίνω, γιατί άποτελεί τό άναποφευκτο τεκμή-ριο τής ισοδύ-ποδουλώσεως τού άνθρώπου. Έκείνος που τή φοράει δεν μπορεί να κινή άλλως. Άπό και και περα όμως άρχίζει ή σαχαμάρα, δηλα-δή τή υπόλοιπα δα-χτυλίσια με τίς πέ-τρες, με τή μονο-γράμματα και τίς άλλες άπίδες, τό ό-ποια δεν ταιριάζουν ποσώς σέ άνδρικά χέ-ρα.

Άλλά τό δικό σου; Τό δικό σου, λέω, τί θέλει να παραστή; Άντί μονογράμματος ή όποιασδήποτε πέτρας, μούχεις κολλήσει έκει μιά νεκροκεφαλή! Άκούτε πράματα!

Νεκροκεφαλή, κύριοι, μάλιστα! Και τήν έ-πίδεικνεις κι' όδως θροασύτατα και άμα κά-νει πώς τό δαχτυλίδι γυρίζει και κρούει τήν κουκκάλα, τό ξαμφερές στη θέσι τού για να φαίνεται καλά τό άκασίσιό αυτό θέαμα.

Και όλο μου κουνάς τό δαχτυλό σου μην τύχη και δεν άντιληφθώ τό μακάβριο αυτό στολίδιο. Για έξηγήσε μου, λοιπόν, άνθρώ-πε μου. Τί πιάς να πη ή νεκροκεφαλή στο δαχτυλίδι σου; Πώς; Σοδ' φέρνει γούρι; Τί γούρι μπορεί να φέρη βρέ αυτό τό φρικαλέο πράμα έκει; Και τί γούρι σουέχει φέρει ώς-τώρα; Ή μήπως θές να μάς καιγή τόν αν-θρώπο τόν ύπερνω προλήψαν; Μπα; Ό-με-τε είνε κι' αυτό;

Αί, λοιπόν, ούτε αυτό είνε κι' αυτό τή πάς να τή πουλάς άλλοι. Όχι στον Πελο-πίδα. Νά σου πώ έγώ τί είνε, Ξέρεις, λοι-πόν, τί είνε; Είνε ότι θέλεις να μάς κινής έντύπως. Πρόκειται δηλαδή, περί ματαιο-σοφίας. Κάθηςες και οκέκτηκες ότι αν κυρι-ώτης ένα όποιόδήποτε δαχτυλίδι στο δαχτυ-λό σου μακάρι και μπυλλάνη μινεβους φουντουκίου να είνε δεν πρόκειται να δημιο-ουργήσης συζήτηση γύρω από τό άτομο σου.

Ένώ αν κοπαιήσης μιά νεκροκεφαλή στα κα-λά καθάμενα, άμείσως δέ γήγουν σχολία και άδουθος περί τό όνομά σου. Ό καβέ-νας που δέ σέ βλέπη δέ ξαμφιγίζεται και δέ σέ ρωτά από πού κι' ως πού ή νεκροκεφα-λή και τί σημαίνει κι' αν δεν τή φοδάζει τή νύχτα και άλλα τέτοια. Όπως καλή ώρα είνε, που κάδομαι μισή ώρα και σέ συζητώ.

Άλλά έγώ δεν τό κώνω από θαυμασμό, αύ-τό μούλειτε. Γιατί έγώ δεν είμαι ήλιδός. Και έπί πλέον είμαι φαντατικός έχθρος των ματαιοσοφών και τών ανθρώπων που θέλουν να έπίδειχθουν. Τό κώνω για να σέ άποκα-λύψω. Για να σέ πληροφωρήσω ότι έγώ, ο Πελοπίδας κατά τέτοια τή μισή θανασίμως και να σέ πληροφωρήσω ότι, αν άλλη φορά, τολμήσης να έμφανίσθης ένώπιόν μου με τή νεκροκεφαλή στο δαχτυλό σου, να έτοιμά-σε με τάραξες μεσημεριάτικα με τή νεκρο-κεφαλή σου. Και λάβε τό θράσος να ξαναφα-γής μπροστά μου, να ίδης για πότε βάσω κι' έγώ νεκροκεφαλή στο δαχτυλό μου. Μά δεν θα είνε φυτίκι. Θα είνε άληθινή και δεν θα είνε δική σου! Θα γίνω Κρούμος, άλλα δέ σ' έχω έξελείψει από προσώπου νής! Τ' άκούσες; Άντε, χάσου τώρα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Η άλλη όψη των ειδυλλίων

Είνε άληθινά χαριτωμένη και συγκινητική στήν εφέλεια τής ή προσάθεια μιάς μικρής έπιστολό-γραφου μου άπ' τή Δράμα που ύ-πογράφεται με τό ψευδώνυμο «Δυο σπανιόλικα μάτια», για να ύπερα-σπιστή τό αισθηματικό τής είδύλ-λιο και να με πείση, πώς οι μικροί πολλές φορές άναπούν περισσότερο άπ' τους μεγάλους.

Δέν έχω άντίρρηση να παραδε-χθώ τήν άσπιή τής. Μά δέ πρέπει ή μικρούλα να έσρη πώς 99% ή πρώτη άνάπη τών 16 και 18 χρό-νων δεν είνε και ή άγία πη.

Μά, ή άληθινή, που άντιμετωπίζει τίς ευδύνες τής και δημιουργεί τήν ίδια τής τή μοίρα. Παράδειγμα ή περιπέτεια τής μικρής μου έπιστο-λογράφου:

Συνδύθηκε - μου γράφει - μ' έταν ένω 24 χρονών και άντάλλα-ξαν τίς καρδιές τους, με τόν ύρο όμως να μην έχουν στενή έπαφή και για άλλους εύνοήτους λόγους, με και για να μην έκτεθούν στα βλεμνά τής μικρής τους έκει κοι-νώλιας. Μά όταν πέρασε λίγος και, όρος ά άρχισε να τήν πιέζει και, έξουδης καλά τό κόμπο τών έπι-τηδίων νεαρών να τής παριστάνη ότι ύποφέρει πού δεν τή βλέπει από πού κοντά. Και ή άλπολή κόρη ό-μολογεί πώς τόν λυπάται, άντι-λαμβάνεται πώς ο καλός τής έχει δικη και στενοχωρείται πού δεν ζέρει τί να κινή.

Έπειδή ή μικρούλα είνε όκμα πρωτοέμπνητη στον έρωτα και ήν περισσότερο με τή φαντασία τής τό είδύλλιο τής φαντάζεται τό Ρωμαιο τής άπογοητευμένο και φουδάτι μπρος στο τέλος καλή καρμιά άπερισκεψία για να τόν ευχαριστήση. Όφελια να τής πώ, έρω και με τόν κίνδυνο να τής φανώ σκληρή και να τήν άπογοη-τεύσω, ότι δεν πρέπει να πράγμα-τα να τή βλέπη τόσο ρωμαντικά.

Δέν θέλω βέβαια να κακοχαρικτη-ρίσω τόν καλό τής που δεν άπο-κλείεται να τρέψη πραγματικά ελ-λικρινές αισθήματα για τήν κοπέλ-λίστα. Άν όμως τήν άγασθή άλη-θινά, δεν πρόκει να βάζη σέ πει-ρασμό τήν άδωότητα και σέ δοκι-μάσια τήν άρετή τής, τόσο πιο πο-λύ όσο δεν είνε κι' ο ίδιος βέβαιος τί άκριβώς έπιζητεί και σέ τί σκο-πό άποδίδεται ο αισθηματικός τού αυτός σύνδεσμος.

Όραία είνε τή λόγια μά δυστυ-χώς τή λόγια σήμερα έχουν περισ-σέψει στον κόσμο, και μαζί τή έ-γελώματα κι' οι αυταπάτες. Άν έχη ύπομονή και τή διάθεσι ή μι-κή από τή Δράμα, άς καθήση κι' άς ψυχολογήση τά, πικρά έρωτα, αυτά λόγια τής συνέσης και άς μη βιαστή να πάρη μιά άπόφασι ρι-φωκώδη, για τήν όποιαν ίσως δεν θα άφρόνι άργότερα να τήν έξελεί-ψουν όλα τή δαίμονα τής μετανοίας τής.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η ν μ ι κ ρ ο β λ α ν Χ. 312: Άφρο όσον καιρό βρισκόταν κοντά σάς δεν τολμήσατε να τού έκδηλωθήτε, δεν νομίζω ότι θα έχετε κανένα ύφελοσ να τού γράψετε τώρα πού ο νεαρός άπουσιάζει. Άσπου να βοήθ έό, καιρία να ξανασυναντηθήτε, νομίζω ότι μπορείτε τό δίστημα που μιάς μένει να τό χρησιμοποιήσετε σέ κάτι θετικότερο και πού έπω-φελές, όπως είνε ο ύπομειός σας.

Π α ρ α ν. Παν: Διάβασα τήν πολυσεβή έπιστολή σας και άπ' τήν μπορεί να συμπεράνω, έχω να σάς πώ ότι στήν προκειμένη περίπτωση

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Γ ι α σ ε μ ι Σ. Γ. Π.: Μπο-ρείτε ν' άπευθυνθήτε στη διεύθυνσι «Θεάτρο Παπαϊωάννου», στήν όδον Πατησίων, Ένταύθα.

Α ύ ρ α ν τ ο υ Β ο σ π ό ρ ο υ: Δυστυχώς, καλή μου φίλη, δέν έχωμε αυτή τή στιγμή πρόχειρον κανένα έδικο για να μιλήση έν-κυρότερα για τή μικρή σας σύνθε-σι. Ύποθέτω όμως πώς μιά και καταπιάνεστε με τήν άραία τέχνη τής μουρικής, θα πρέπει να ζητή-σετε προσωπικά τή γνώμη ενός ει-δικού ο όποιος και θα σας καθο-δηγήσθ στην άνάπτυξη τού ταλέν-του σας.

Α ν δ ρ. Α. Δ α μ α σ κ.: Σδς κάνει έντύπως ότι ή νέα με τήν ό-ποια συνδέστε τόσο καιρό σάς πιέζει να νομιμοποιήστε τό αισθη-ματό σας με τό γάμο. Αυτό όμως που σάς βρίσκει σήμερα άπαρά-σκεινο και σάς στενοχωρεί έπρεπε έξ άρχης να τό άντιμετωπίζετε, ά-των μπλεκώσαστε σ' ένα τέτοιο αϊ-σθημα και να καθορίζετε και ν' άναμετρούσατε τό σκοπό που θα είχατε έπί τού προκειμένου.

Τώρα τί να σάς πώ έγώ και τί να τής πτή κι' έσεις; Άν δεν μπορεί να ικανοποιήσετε τήν εύλογη ά-τίσας ώστε δεν βγαίνει κανένα συμπέρασμα. Γράφτε μου, λοιπόν, άπλά και ξεκάθαρα τί είνε αυτό που σάς άπασχολεί για να ύπορώ να σάς δώσω κάποια άπάντησι.

Π ο ν ε μ έ ν η ν μ ι κ ρ ο β λ α ν Ρ. Γ.: Θεσσαλονίκη: Άλ-λο πράμα και τό δικό σας! Ένώ με τόν καλό σας τή πηγαίνετε μέ-λι-γάλα, όπως μου γράφετε, έεις για να τόν κάνετε τάχα να σας ά-γαπήση περισσότερο τού προδάτα-τε ένα σωρό νάκια και προφάσεις, ώσπου τόν καταφέρατε ν' άπομα-κρυνθή. Και τώρα ζητάτε από μέ-να να σας συμψεύσω με πούλό νόμο θα τή ξαμφιγίζετε μαζί τού. Μά δεν νομίζω πώς ύπάρχει άλλος άπολύτοτερος και άξιοέπιστε-στερος τρόπος από τό να φροντί-σετε να τόν συναντησετε προσωπι-κά, να τού έξηγήσετε και να ύπο-αχθήτε στον έαυτό σας πρώτα-πρώτα ότι στή μέλλον θα είσαστε έλικρινής και δεν θα διαταράσσε-τε τήν αισθηματική σας γαλήνη με καρπίτσια κι' έπιστολές που διόλου δεν ταιριάζουν άνώμεσα σ' άνθρώπους που άγαπιούνται.

Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ς Δ ι α β λ ο σ ε ω ν: Για τή καλή σας λό-για πρδς τό περιαικό μας σάς εύχαριστούμε θερμά και ιοιζόμαστε άληθινά πολλή ικανοποίησι πού ο «Θησαυρός» - τώ περιοδικό πού, όπως γράφετε, κατέκτησε τήν έμ-πιστοσύνη τής ελληνικής οίκονομεί-ας - σάς συγροφεί και σάς δι-νει τήν πνευματική χορά στις εύ-καιρες ώρες που σάς μένουν άπ' τό έθνικό σας χρέος. Όσο για τήν παρακάσι σας, λυπούμαι πού από λόγους άρχης δεν μπορούμε να τήν ικανοποιήσουμε. Μπορείτε όμως να πεισυνθήτε σέ καμιά έφημερίδα που έχει καθενώσε τέτοια σήλη άλληλογραφίας.

καινοβόριο σίσθημα για καποιον άλλον, όπως αν συμβαίνει το τελευταίο αυτό θα πρέπει να το πα-
ρετε απόφαση, να σφίξετε την καρ-
διά σας και να αποταρξήτε από
το δρόμο της. Για να μάθετε όμως
τι ακριβώς συμβαίνει, σκόπιμο βρι-
σκα να επιδιώξετε μια προσωπική
συνάντηση με τον μαζι της και να ε-
ξηγηθήτε προφορικά και αποφασί-
στικα.

Α σ ή μ α ν τ ο ν φ τ ω χ ό ν.
Καλλιθέα: Στις κοπέλλες καμένο
παλίδι, και μέλιστα στίς μεγα-
λόσχημες κοινωνικά, άρσει πάντα
να ανάδουν γύρω τους φωτιές για
νάχουν τη χαίρεκα ματαιοδοξία
πώς δημιουργούν τάχα εργατικά θύ-
ματα με την ομορφιά και την αξία
τους. Γι' αυτό κι' ένας φτωχός νέ-
ος δεν πρέπει συνήθως να ξεγελιέ-
ται με τα σκέρτα και τις προκλη-
τικές τους που τις έκδηλουν
μόνο και μόνο από επιπόλαιοι
μαγία επιδείξεως. Αυτό όμως πά-
θετε και οίς που παρσυσυρθηκαν
απ' τα έπιμονα βρέμματα της πλου-
σίας γενομένης σας και όταν δο-
κιμάσατε να της εκφράσετε το έ-
νιο και τρυφερό αίσθημα που έ-
ξοστασέως νοιάσατε γι' αυτήν, έ-
κείνη σκαίει και βάρσρα σας απε-
κάλυψε ελπίσιν. Τι να γίνη όμως,
ακαπητέ μου; Αότα παθαίνει κανείς
όταν παρσυσυρθηκε απ' τον ρω-
μαντισμό του δίνει πίστι και ξεγε-
λιέται να κολακεύει την αόλητη
περηφάνεια μερικόν γορσόν έξ έ-
παγγέλματος. Τούλαχτον αυτό
έσ' σας γίνη μάθημα στο μέλλον.
«Η' άπλώνετε τα πόδια σας ως έ-
κεί που φτάνει το πάπλωμά σας!».

Κ. Α. 281: Με συμπάθεια διαβά-
σαμε τους στίχους σας που πραγ-
ματικά παρουσιάζουν άριστητητα
από την άποψη της στιχομυθίας.
Και ως περιεχόμενο έρμηνεύουν τα
αίσθημα μιας εδωσμένης και πο-
νεμένης καρδιάς. Φυσικά όμως
έξερτε ότι για να αφιερωθεί κανείς
ολοκληρωτικά στην ποίηση με την
ελπίδα να έχη κάποιο αποτέλεσμα
αξιόλογο πρέπει να κοπιάση πολύ,
να άσκηθι έπιμονώτερα για να
μπορέση να εκφράσει με προσωπικό
τόνο τα συναισθήματα και τους
στοχασμούς που του έμπνέει η ζωή,
ο μεγάλος αυτός δάσκαλος του άν-
θρώπου.

Ένα όνομα...

SCHERK
Έγγυατή την διατήρη-
σι της ομορφιάς και
την ύγιεινή περιποι-
ησι του προσώπου.

Χρυσόν χειρέων nigella
Ποδόρα και Κομπάντ
Mystikum
Λοσιόν Προσώπου **Scherk**

Με τα Καλλυντικά **SCHERK** δη-
μιουργείτε τον τύπο σας, αποκτάτε
μία μοναδική νοησία.

Αντ. Δρ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ,
Νίκης 9,
Αθήναι

Δ ω ρ ο σ ε σ ν, Κων) πολινι
Μας συγκινεί αληθινά η γνώμη σας
και οι γνώμες των έκει άναγκωτών
συμπatriωτών καθώς και η έπι-
στοσύνη που δείχνετε στο περιοδι-
κό μας. Χαίρομαστε που η προσ-
πάθειά μας να δώσουμε στο έλλη-
νικό κοινό ένα περιοδικό που να προσ-
φέρει τη χαρά και τη γνώση έκτι-
μαται τόσο πολύ. Και είμαστε βέ-
δαιοι πως την καλή σας διάθεση
για το «Θεσσαρόν» θα τη στηρίξετε
στο ένδιαφέρον όλων των φίλων
και γνωρίμων σας για να τους δώ-
σετε έτσι κι' αὐτὼν τη χαρά που
έσείς νοιώθετε από το διάβασμά
του.

Σ ό χ ρ α **Α λ κ α:** Μην απο-
ρήτε και μην εξίστασθε που η κα-
λή σας γκρινιάζει με το παρσι-
κρό και ολόένα αμφιβάλλει για την
άγνοια σας. Φυσικά άφου την έχε-
τε παρασιδέσει τόσο, έπόμενο ε-
ινε να την έχετε κακομάει. Να σας
θυμίσουμε το άρχαιο οητό: «Μη
δέν άγαν», φιλτάτε.

Π ο ν ε μ έ ν η ν ά γ α π η ν,
9.9.9: «Απ' όσα μου γράφετε, δεν
νομίζω ότι πρέπει να' άρχισετε την
«αίσθηματική ανατροφή» σας με
τον νεαρό που εινε «φωματικός και
άμφορικός» και που δεν σας έξε-
δήλωσε τα αίσθηματά του. Γι' αὐ-
τό, μ' όλο τον κίνδυνο να σας λυ-
πήσω, όφειλω να σας πω ότι πρό-
πει να το σκεφθήτε σοβαρά για να
ένδωσετε σε μία τέτοια περιπέτεια,
που ίσως, έτσι ευαίσθητη και φτω-
χή που είστε, θα σας στοιχίση πο-
λύ ακριβά.

Α ν ο π ό μ ο ν η ν Μ. Σ.:
«Αφού ήρθανε έτσι τα πράγματα
και με τον πρώτο δέμω πώς θα
γίνη πια συζητήσι, νομίζω πως θα
μπορούσατε να συνδεθήτε με το νέο
που μου γράφετε άφου βλέπετε ότι
έχει σοβαρούς σκοπούς και είστε
βέβαιη ότι εινε χαρακτηρισμός που
ταιριάζει με τον δικό σας. Μόνο
θα πρέπει, φυσικά, να είστε έπι-
λακτική στα παρεπόμενα, για να
μην εκτεθήτε σε περιπτώσι που δεν
θα ικανοποιήτουσαν όριστικά οι
ελπίδες σας.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η ν ό π α ρ -
ξ ι 311, Θεσσαλονίκη: Γνωρίζω,
σάν αυτή που μου γράφετε που δεν
την έχει δοκιμάσει ο καρρός και η
έμπιστοσύνη ένδεχεται να μην έχη
καμιά σοβαρή συνέχεια, και ίσως
γι' αυτό ο νεαρός να άράσισε την
άλληλογραφία του μαζί σας. Γι'
αυτό στείλτε του ένα αξιοπρεπές
και σοβαρό γράμμα με το όποιο
να ζητάτε να σας διατυπώρη είν-
α κρινά και καθαρά πώς βλέπει το
δεσμό σας και άνάλογα με την ά-
πάντησι του ρυθμίστε κι' έσείς τη
σάσι σας.

Π λ η γ ω μ έ ν η ν κ α ρ -
δ ι α 381, Θεσσαλονίκη: Μπορεί
ένας νέος να εινε μορφωμένος και
ώρατος κι' ευκατάστατος αλλά δεν
εινε άρκετά αυτό για να τον συμ-
παθήσετε άφου δεν είστε βέβαιη,
ότι κι' αυτός τρέφει κάποιο αλη-
θινό αίσθημα για σας. Απ' όσα
μου γράφετε υποπτεύομαι ότι δεν
εινε ελικρινής μαζί σας και γι'
αυτό πρέπει να σταθήτε έπιφύλα-
κτική και, πριν τον ψυχολογήσετε
βαθύτερα, να μην προχωρήσετε στο
αίσθημα σας.

Θ λ ι μ μ έ ν η ν κ α ρ δ ι ά,
Μ. Δ. Πύργον: Ηλεια: Δεν χρειά-
ζεται μεγάλη φιλοσοφία για να
καταλάβετε ότι ο νεαρός σας γυ-
ροφέρνει μόνο για να περνάει εύ-
χάριστα τον καιρό του μαζί σας.
Γι' αυτό σας συνιστώ να αποταρ-
ξήτε άμέσως απ' αυτόν, για να
μην πάθετε τίποτα χειρότερο. Ό-
σο για τον Έλληνοαμερικάνο νέο,
θα πρέπει να γράψετε στο βείο σας
να εξακριβώση καθαρά τις πραγ-
ματικές διαθέσεις του, για να σας
έξασφαλίστη το μέλλον σας. Έτσι
με άριστολογίες και ρομαντικά
γράμματα δεν μπορεί να εκτιμήσε-
τε και να ψυχολογήσετε την πραγ-
ματικότητα.

Μ π ε τ ί ν α Μ π ε τ ί ν α:
Δεν βλέπω να βρίσκεσθε όπως
μου γράφετε, σε άδιέοδο για λό-
γους άνοητου κοσμικότητας και
μόνο. Αν δεν εινε κάποια ένοχι
στική από μέρους σας σάσι που
κάνει τους νεαρούς να σας αποφεύ-
γουν, όπως λέτε, και να σας κου-
νουν, όπως λένε, τότε φαίνεται ότι η
συμπεριφορά τους προέρχεται είτε
από ζήλεια, γιατί είσαστε δυο τς-

σο πιστές και πέρηφανες φίλες, εί-
τε — το και πιθανότερο — το κά-
νουν από αίσθηματικό άκαρίτισιο,
για να σας πεισώσουν κι' έσας
να επιδιώξετε μόνες σας τη
γνωριμία και τη συναναστροφή
τους.

Μ α ν ο ύ λ α ν Κ. Π.: Δεν έ-
ρω και δεν μου γράφετε την περι-
πτώσι σας στην οποία εινε ήδη ά-
παντήσι. Ότι μπορώ να συμ-
περάνω από το γράμμα σας εινε
ότι για να αποφεύγη ο νέος να σας
συναντήση, όπως του ζητάτε, φαί-
νεται πως θέλει να διακόψη τις
σχέσεις του μαζί σας. Αυτό θα ή-
ταν η καλύτερη διευκόλυνσι για
σας να απαλλαγήτε από έναν άν-
θρωπο που δεν σας ταιριάζει, και
συνεπώς εινε κομικό να έπαιλζε-
τε και να θέλετε να πεθάνετε, πί-
στες και να βέλτε να πεθάνετε. Ε-
νόντας ένα ποτήρι... Ξούδι ή να
γίνετε καλύτερη! Σε καλό σας,
κατέλα μου! Αν ήταν με την
πρώτη άποψη του ένός αίσθημα-
τικού κομάρτισιου να πεθαίνον με
καρίσισα, τότε δεν θα έπρεπε να
υπάρχη σήμερα ούτε ένα για δέγ-
μα! Αφήστε λοιπόν τους ρωμαντι-
κούς άποτερισμούς και κυττάξτε
την χαρά και την ομορφιά της ζω-
ής που χαμονέλα στη νεότητι και
στην άξιασύν σας.

Ε κ ι ο ύ λ τ ζ α μ α λ: Κά-
νει κι' αυτός ό,τι όλοι οι νεαροί.
Περιφρονήστε τον για να μην εκ-
τεθήτε περισσότερο.

ΕΡΗ

Ποιος ο σκοπός;

«Η «Κλαίρη», μία από τις
πιο ένθουσιώδεις άναγνώστρις
μας μας κάνει μία περιεργη έρώ-
τησι: «Ποιος ο σκοπός να φθερου-
με τα νεύρα μας για μερικούς ά-
νάξτους νέους?»

«Η άλήθεια εινε, αγαπητή μου
«Κλαίρη», ότι τα περισσότερα κο-
ρίτσια 15-19 χρονών μπλέκουν
χωρίς κανένα σκοπό με διάφορους
νέους, έπειδή βλέπουν μία φίλη
τους να έχη σχέσεις με κάποιον.
Και πολλές απ' αυτές μου έκυ-
νηστρονούν στα γράμματά τους,
ότι θεωρούνται ως τώρα τον έαυτό
ότι θεωρούνται ως τώρα τον έαυτό
ότι θεωρούνται ως τώρα τον έαυτό
ότι θεωρούνται ως τώρα τον έαυτό

«Μ α τ ω μ έ ν ο χ ω ρ ι α -
τ ό π ο υ λ ο ν:» Όταν εινε κανείς
19 ετών δεν έχει ούτε την κρίσι
ούτε τα οικονομικά μέσα να συντη-
ρήση μία σύζυγο και να δημιουρ-
γήση οικογένεια. Αν πρόκειται
πάλι να παίζει για να περνά η
ώρα σας, τι με ρωτάτε άφου καμ-
μιά από τις δυο δεν άναπατε;

«Σ τ υ λ ι α ν ό ν Τ ό κ α λ λ:»
Αφού έχετε τόσα πολλά και εύγε-
νικά προτερήματα και οι δικοί της
σας εκτιμούν, τότε εκθέσατέ τους
τον έρωτά σας σκοπό για να στα-
μάτησι η άγνοια σας και να άρ-
χίσετε να σκέπτεσθε πιο ύπτικά
για το μέλλον σας.

«Ρ α γ ι σ μ έ ν η ν Κ α ρ -
δ ι α ν:» Περιμένο να μου στεί-
λετε τη διευθυνσι σας. Αν όσα
φαγητά ή γλυκίσματα μας άρεσαν
τα τρώγαμε όλα, τότε άσφαλώς θα
άρρωσταίναμε. Ότε έπειδή μας ά-
ρέσουν τα διαμάντια πρέπει να τ'
άποκτήσωμε με κάθε τρόπο. Λοι-
πόν, να παρατήσετε τις λαίμαργες
έπιθυμίες για να μην έχετε δυσό-
ρεστες συνέπειες και να κάνετε ύ-
πομονή ως που να βρεθή ο κατάλ-
ηλος νέος που θα γίνη και άν-
τρας σας με την εύχη του πατέρα
σας.

«Μ ι κ ρ ή Ζ α ν έ τ:» Τέτοιον
είδους σχέσεις έχει πάντα καταλή-
γουν. Γιατί ποτέ σας δεν σκεφθή-
κατε σοβαρά, ότι «σχέσις» μ' ένα
νέο, σημαίνει τελικώς ένα γάμο.
Έπομένως κανονίστε από τώρα τη
θέσι σας. Και μίαν άλλη συμβου-
λή: δεν προσβάλλει ούτε έξευτε-
λίζει ποτέ εκείνον που άναπά κα-
νείς. Αυτό σημαίνει έλλειψι σε-
βασμού, άξιοπρεπείας και καλής
ανάτροφης. Σας τα γράφω με ό-
λο το βάρος, γιατί συμπάθω τις
άναγνώστρις μου.

«Δ υ ό μ ε γ α λ ο ι:» Πόνοι
σε μία κ α ρ δ ι α: Σε ά-
πάντησι Ιδιαίτέρως.

ΜΙΡΑΝΤΑ

μένα πουλιά να ξαναβρούν στην
πατρική ή μητρική στοργή την πο-
στασία.

Υπάρχει ένας και μόνο σκοπός,
κορίτσια μου: ο γάμος. Γι' αυτό
δεν πρέπει να μαυινοβίζη ένα κορί-
τσι, όταν θέλη να το σέβονται και
να περιμένη τη στιγμή που θα πα-
ρουσιασθή ο κατάλληλος σύντρο-
φος της ζωής της.

«Ε ν Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ ή κ α ρ -
δ ι α χ ω ρ ι σ έ λ π ι δ α Μ. Π. Β. Τ.α:» Αγαπημένη μου φίλη πο-
λύ μικρή πέσατε στα βάσανα. Το
πιο καταλληλικό, όμως, εινε που
έπιμένετε να λέτε πως τον άναπα-
τε, έπειτα από τις προτιμήσεις του.
Λογικευθήτε λιγάκι. Εινε δυνατόν
ένας τέτοιος άνθρωπος να γίνη μία
μέρα άντρας σας; Που εινε η αξία,
πρέπει σας; Περιμένο τη διευθυ-
σι σας.

«Θ ε ο χ ά ρ η ν Α ρ α χ θ ο ν:»
Κάνετε άσχημα που δεν έξηγηθή-
κατε μαζί της. Έτσι θα βγάτατε
το συμπέρασμα αν θα έπρεπε να
στενοχωρήσθε άκόμα ή να εύχαρι-
στηθήτε που ήρθαν έτσι τα πράγ-
ματα, ώστε να μη συνέβαινε κάτι
το χειρότερο όταν θα ήσαστε πια
παντρεμένοι.

«Κ ό μ α Α ι γ υ ν ι τ ι κ ή ς
ά κ ρ ο γ ι α λ ι α ς Α ό τ ε ς:» Αότες που
βρίσκατε στην πρωτεύουσα με
διάφορα ψευδώνυμα έχουν κανονί-
σει τη θέσι τους για να άναβούν τα
σκαλοπάτια που τους χρειάζονται.
«Η διευθυνσι βρίσκειται συνήθως
κάπου, όπου έφοδιάζονται για τα
λουσά τους. Όσο για τη μύτη σας
στείλτε ένα γράμμα στον κ. Λαδά,
το γιατρό του «Θεσσαρού».

«Ι. Σ. Ζ. Μ ι κ ρ ό ν Σ α ν -
τ ο υ ρ ι έ ρ η ν:» Φανήκατε πο-
λύ τίμιος άπέναντι της. Βέβαια
έκείνη συγκινήθηκε και έκλαψε. Θά-
σας συμβούλευα να ρωτήσετε το
γιατρό σας, τι πρέπει να κάνει
για να γίνετε καλά. Γιατί το νόση-
μα σας δεν εινε άνιστο. Και ό,τι
σας πη ο γιατρός να της το έμψι-
σταυθή, άλλά και να της ύποσχε-
σθε ότι θα πεθαρίνατε με πεί-
σμα στις συμβουλές του για να
γίνετε μια μέρα καλά.

«Α. Κ. Π ό ρ ο ς:» Αν φάνηκε
άξιοπρεπής να τη συγχωρήσετε
και να της άποδείξετε έμπράκτως
ότι είχατε έρωτά σκοπό.

«Μ α τ ω μ έ ν ο χ ω ρ ι α -
τ ό π ο υ λ ο ν:» Όταν εινε κανείς
19 ετών δεν έχει ούτε την κρίσι
ούτε τα οικονομικά μέσα να συντη-
ρήση μία σύζυγο και να δημιουρ-
γήση οικογένεια. Αν πρόκειται
πάλι να παίζει για να περνά η
ώρα σας, τι με ρωτάτε άφου καμ-
μιά από τις δυο δεν άναπατε;

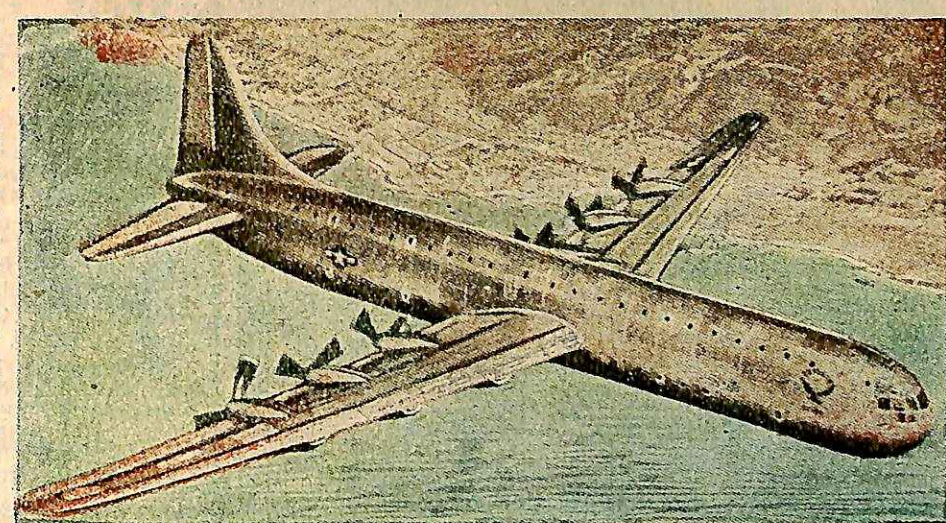
«Σ τ υ λ ι α ν ό ν Τ ό κ α λ λ:»
Αφού έχετε τόσα πολλά και εύγε-
νικά προτερήματα και οι δικοί της
σας εκτιμούν, τότε εκθέσατέ τους
τον έρωτά σας σκοπό για να στα-
μάτησι η άγνοια σας και να άρ-
χίσετε να σκέπτεσθε πιο ύπτικά
για το μέλλον σας.

«Ρ α γ ι σ μ έ ν η ν Κ α ρ -
δ ι α ν:» Περιμένο να μου στεί-
λετε τη διευθυνσι σας. Αν όσα
φαγητά ή γλυκίσματα μας άρεσαν
τα τρώγαμε όλα, τότε άσφαλώς θα
άρρωσταίναμε. Ότε έπειδή μας ά-
ρέσουν τα διαμάντια πρέπει να τ'
άποκτήσωμε με κάθε τρόπο. Λοι-
πόν, να παρατήσετε τις λαίμαργες
έπιθυμίες για να μην έχετε δυσό-
ρεστες συνέπειες και να κάνετε ύ-
πομονή ως που να βρεθή ο κατάλ-
ηλος νέος που θα γίνη και άν-
τρας σας με την εύχη του πατέρα
σας.

«Μ ι κ ρ ή Ζ α ν έ τ:» Τέτοιον
είδους σχέσεις έχει πάντα καταλή-
γουν. Γιατί ποτέ σας δεν σκεφθή-
κατε σοβαρά, ότι «σχέσις» μ' ένα
νέο, σημαίνει τελικώς ένα γάμο.
Έπομένως κανονίστε από τώρα τη
θέσι σας. Και μίαν άλλη συμβου-
λή: δεν προσβάλλει ούτε έξευτε-
λίζει ποτέ εκείνον που άναπά κα-
νείς. Αυτό σημαίνει έλλειψι σε-
βασμού, άξιοπρεπείας και καλής
ανάτροφης. Σας τα γράφω με ό-
λο το βάρος, γιατί συμπάθω τις
άναγνώστρις μου.

«Δ υ ό μ ε γ α λ ο ι:» Πόνοι
σε μία κ α ρ δ ι α: Σε ά-
πάντησι Ιδιαίτέρως.

Οπως άνηγ-
γελαν τε-
λευταίως οι έφη-
μερίδες, οι 'Α-
μερικανοί έργα-
ζονται για την
κατασκευή ένός
άτομικού αερο-
πλάνου, π ο υ
προβλέπουν ότι
θα ναι ικανό να
μείνη στον άέρα
έπι μία βδομάδα
συνεχώς. Αυτό
θα ναι το πρώτο
βήμα μιας και-
νούργιας τεχνι-
κής, προσωριμέ-
νης ν' άναστατώ-
ση την αεροπο-
ρία.

Το μεγάλο αμερικανικό βομβαρδιστικό αεροπλάνο B 29. Κατά τους έπιστήμονες, παρόμοια θα εινε
τα άτομικά αεροπλάνα του μέλλοντος.

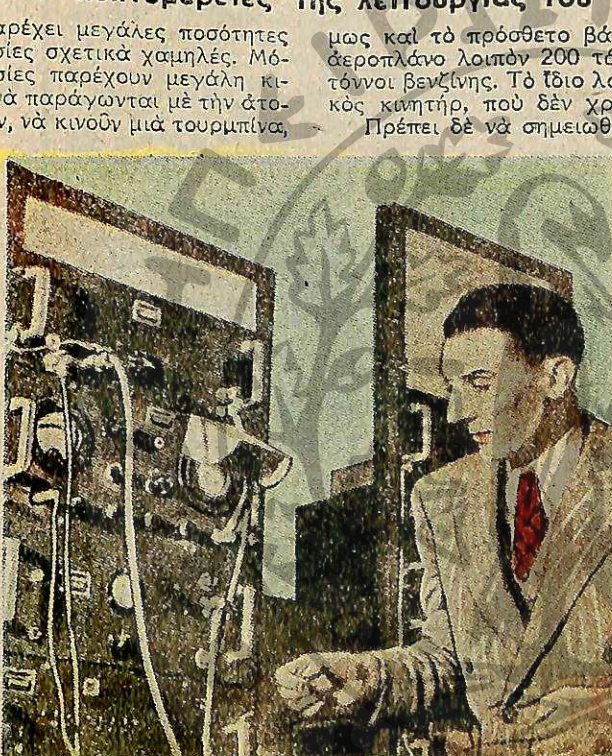
Πριν από 2
χρόνια άκόμη, ό-
λοι οι είδικοί
συμφωνούσαν ότι δεν ήταν δυ-
νατόν να κινηθούν αεροπλάνα ή
αυτοκίνητα με άτομική ενέργεια
γιατί η άτομική στήλη πρέπει
νάχη τεράστιες διαστάσεις και
βάρος. Νά όμως πού σήμερα
άρχίζουν να διαφεύδωνται...

Πρέπει να τονίσουμε, πρώτα
απ' όλα, ότι εινε άδόξαμοι οι
φόβοι μήπως μία άτομική στή-
λη ύπερθερμανθή — από κακή
λειτουργία ή άπροσεξία — κι'
έκραγι στο τέλος, με δλεθρίες
συνέπειες. Γιατί, όσο άνεβαίνει
η θερμοκρασία μιας στήλης, τό-
σο έπιθεραδύνεται η λειτουργία
της, και συνεπώς η παραγωγή
θερμότητας. Έπομένως, η θερ-
μοκρασία της διατηρείται πάν-
τοτε αὐτομάτως σε ώρισμένα
όρια. Έξωδως θερμοκρασία για
τη λειτουργία μιας στήλης ειναι
οι 200 βαθμοί.

Μ' άλλα λόγια, η στήλη παρέχει μεγάλες ποσότητες
θερμότητας, άλλά σε θερμοκρασίες σχετικά χαμηλές. Μό-
νον όμως οι ύψηλές θερμοκρασίες παρέχουν μεγάλη κι-
νητική ενέργεια. Μία λύσις ειναι να παράγονται με την άτο-
μική στήλη ύδρατμο 200 βαθμών, να κινούν μία τουρμπίνα,
αυτή να περιστρέφει ένα ήλε-
κτρικό δυναμό, κι' ο παραγόμε-
νος ήλεκτρισμός να χρησιμο-
ποιηται κατόπιν για την παρα-
γωγή ύψηλων θερμοκρασιών
και την κίνησι του αεροπλά-
νου. Ας εξετάσουμε τώρα το
βασικό ζήτημα του βάρους. Οι
άτομικές στήλες πού έχουν κα-
τασκευασθή ως σήμερα, ζυγι-
ζουν εκατοντάδες τόννους, κι'
άλλο τόσο ζυγίζει η θερράκι-
σις τους, πού ειναι άπαραίτη-
τη για την προφύλαξι του άν-
θρωπίνου όργανισμού απ' τη
θανατηφόρο ραδιενέργεια. Οι
στήλες αυτές περιέχουν φυσι-
κό ούράνιο, πού διασπάται σι-
γά-σιγά. Μέσα σ' αυτό ύπά-
ρει μικρή μόνον αναλογία ρα-
διενεργού ούρανίου. Αντιθέ-
τως, η άτομική βόμβα περιέ-
χει μόνον λίγα κιλά καθαρό
ραδιενεργό ούράνιο, πού δια-
σπάται άστραπιαία, με μορφή
έκρήξεως. Η άτομική στήλη
των αεροπλάνων θά ναι κάτι το
ένδιάμεσο, ια ούράνιο «συμ-
πυκνωμένο», α. Έτσι θάχη
σχετικώς μικρότερες διαστά-

Οι λεπτομέρειες της λειτουργίας του

Η γαλλική άτομική στήλη «Ζωή». Ένός τέτοιου τύπου θα εινε
περίπου η άτομική στήλη των αεροπλάνων. Θα έχη δηλαδή μι-
κρές διαστάσεις και μικρό βάρος.

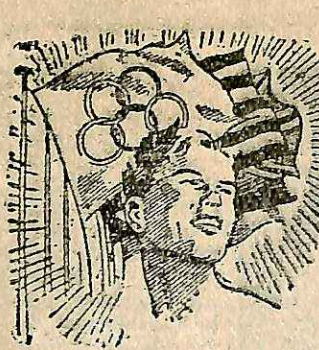
σεις και θάρος.
Όστόσο, η
στήλη δεν μπο-
ρει να γίνη μι-
κρότερη από ένα
ώρισμένο όριο.
Γιατί θα κατα-
νούσε πρακτικώς
άδύνατον να πα-
ραχθή μία δύνα-
μις δεκάδων χι-
λιάδων ίππων ά-
πό μία μάζα πο-
λύ μικρών δια-
στάσεων. Πραγ-
ματικά, για δύ-
ναμι 1 ίππου,
χρειάζονται 1000
θερμίδες στο δευ-
τερόλεπτο. Πώς
θα ναι λοιπόν δυ-
νατόν να συγκεν-
τρωθή τόση θερ-
μότης σ' έλάχι-
στον όγκο; Όσο για τη θερρά-
κις, το πάχος της ειναι πάντοτε
το ίδιο, σε οποιαδήποτε άτομι-
κή στήλη: «Αν άποτεληται από
μολύβι και γάλυθα, πρέπει να
φθάνη το λιγώτερο τους 80 πόν-
τους. Το συνολικό όμως βάρος
της θά ναι βεβαίως τόσο μικρό-
τερο, όσο πιο μικρές διαστάσεις
έχει η στήλη.

Η θερράκις θα πρέπει να
ναι μεγαλειότερη προς το μέρος
δπου βρίσκεται το πληρωμα. Για
την άκτινοβολία πού ξεφεύγει
προς το έξωτερο του αερο-
πλάνου, δεν θα χρειάζεται τόσο
πολλά προστασία.

Το συμπέρασμα όλων αυτών
ειναι ότι ο κινητήρ του άτομι-
κού αεροπλάνου θάχη βάρος
100 τόννων περίπου. Βέβαια, τα
βελτιωκίνητα μοτέρ ειναι πολυ
ελαφρότερα. Συνεπάγονται δ-
μας και το πρόσθετο βάρος της καυσίμου ύλης. Για ένα
αεροπλάνο λοιπόν 200 τόννων, θάπρεπε να υπάρχουν 100
τόνοι βενζίνης. Το ίδιο λοιπόν βάρος θάχη και ένας άτομι-
κός κινητήρ, πού δεν χρειάζεται καύσιμο ύλη.

Πρέπει δε να σημειωθή ότι οι 'Αμερικανοί έργαζονται
ήδη για τη ναυπηγισι αερο-
πλάνων 235 τόννων (ένθ, το
1945, ένα αεροπλάνο 50 τόν-
νων έθεωρείτο γίγας!).
Τόσο όμως η κατασκευή ό-
σο κι' η λειτουργία ένός τέ-
τοιου άτομικού αεροπλάνου θα
κοστίζουν πανάκριβα (ιδίως
άν λειτουργη με συμπυκνωμέ-
νον ούράνιο). Ειναι γνωστόν
ότι, το 1944, χρειαζόταν να
καταναλωθή 1 έκατομμύριο
κιλόβατ ήλεκτρισμού για την
άπομόνωσι ένός γραμμρίου
ραδιενεργού ούρανίου! Για
την κατασκευή της άτομικής
βόμβας πού έπεσε στο Ναγκασά-
σάκι, είχε καταναλωθή άπει-
ρος περισσότερη ενέργεια απ'
όσην έλευθέρωσε η έκρηξι της!

Έπομένως, το άτομικόν α-
εροπλάνο θα μπορη να χρησι-
μοποιηθή μόνο σε είδικους και
περιορισμένους σκοπούς, Ι-
δίως δε στρατιωτικούς. Ακρι-
βώς δε γιατί θά ναι κάτι σπά-
νιο και πανάκριβο, θα πρέπη
να προστατεύεται άποτελεσμα-
τικά, με ραντάρ, τέλειο έξοπλι-
σμό, κλπ.

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛΗ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Αμερικανοί και Αυστριακοί πρωταθλητές στας Αθήνες

Ο ποδηλατικός γύρος της Γαλλίας έγινε για όσους λαδώνουν μέρος ένας υπεράνθρωπος Μαρσθάνιος αγώνας. Οι ποδηλατιστές τρέχουν την ημέρα και ξεκουράζονται τη νύχτα. Δεν έχουν να παλαίσουν μονάχα με σκληρούς αντιπάλους και τεχνικά άτυχηματα. Πρέπει να υπερνικήσουν ακόμη εδαφικές δυσκολίες, ανήφορους, κούραση, εξάντληση, από αναπάντεχους συναγωνισμούς και πολλές φορές...

Ο αγώνας έγινε ατομικός και ομαδικός. Φέτος μετέχουν οι καλύτεροι ποδηλατιστές του κόσμου στις μεγάλες αποστάσεις. Γάλλοι, Ιταλοί, Βέλγοι, Ολλανδοί, Άγγλοι, Ισπανοί, Δανοί, Αυστριακοί και άλλοι έχουν τη φιλοδοξία να διακριθούν. Η Ιταλική Ποδηλατική Ομοσπονδία δήλωσε πως θα στείλει δυο μεγάλες ομάδες. Της πρώτης αρχηγός θα είναι ο περίφημος Φάουστο Κόππε και της δεύτερης ο διάσημος Τζίνο Μπάρταλι.

Ο Τζίνο Μπάρταλι ήταν ο νικητής του περσινού γύρου της Γαλλίας. Σε δημοσιογράφους που τον ρώτησαν τι σκέπτεται για φέτος απάντησε πως θα λάβει μέρος στους δυο μεγαλύτερους ποδηλατικούς αγώνες του 1949, στο γύρο της Ιταλίας και στο γύρο της Γαλλίας. Η αποτυχία του στον αγώνα Μιλάνου - Σάν Ρέμο, που νίκησε ο Φάουστο Κόππε, οφείλεται στο γεγονός πως άρχισε πολύ αργά προπόνηση. Γι' αυτό και τερμάτισε 15ος. «Σ' ένα ή έναμιση μήνα θα είμαι στη «φύση» μου», συμπλήρωσε ο Ιταλός πρωταθλητής. Ο Μπάρταλι έχει κερδίσει το

γύρο της Γαλλίας και το 1938. Είναι δηλαδή ο μοναδικός ποδηλατιστής του κόσμου που μέσα σε δέκα χρόνια νίκησε δυο φορές στο Μεγάλο Άγωνα.

Ο Τζακ Ντέμσευ. Όλοι πιστεύουν πως ο τελευταίος αγώνας του μεγάλου πρωταθλητή του κόσμου στην πυγμαχία βαρέων βαρών ήταν εκείνος με τον Τζέιν Τουννέι, που έγινε στο Σικάγο στις 22 Σεπτεμβρίου του 1927. Η πραγματικότητα είναι πως ο Ντέμσευ πυγμαχίασε ακόμη μια φορά στη ζωή του, πάνω σ' ένα βαπόρι κατά τη διάρκεια του II Παγκοσμίου Πολέμου. Την αποκάλυψε έκανε ο Αμερικανός αθλητικός σχολιαστής Άρθουρ Μάκ Τζίνλεϊ.

Στο II Μεγάλο Παγκόσμιο Πόλεμο ο 50χρονος Ντέμσευ υπηρέτησε ως εφεδρικός αξιωματικός των πεζοναυτών στον Ειρηνικό. Κατά τη διάρκεια ενός μακρινού ταξιδιού άρχισε ένας πεζοναυτής σπάρτα παράτησε το Τζέιν Λούις να προκαλέσει όλο τον κόσμο στις γροθιές. «Καλέντα δεν μπορεί να με νικήσει σ' αυτό το καράβι!» έλεγε ο νεαρός. Τόσον αποθρασύνθηκε που κάποτε πλησίασε και τον Ντέμσευ και του είπε: «Ήσουν ένας μεγάλος πυγμαχός και πρώην πρωταθλητής του κόσμου. Τι λες για ένα παιχνίδι;». Ο Ντέμσευ θέλησε ν' αποσύρει τον περσινό νικητή. Οι κανονισμοί δεν επέτρεπαν ένας αξιωματικός να παίξει γροθιές μ' ένα ναύτη. Στην άρχη του είπε λοιπόν πως έχει πολλά χρόνια να παίξει. Ο νεαρός όμως επέμενε. Στο τέλος του είπε πως αποφεύγει, γιατί τον φοβάται! Ο Ντέμσευ έγινε τότε θηρίο. Έβγαλαν τις φανέλλες τους και έμπρος στους κατάπληκτους αξιωματικούς και ναύτες, χωρίς διαίτητη και χρονόμετρο άρχισε ένας σκληρός αγώνας.

Ο νεαρός, εύκινητος, ταχύς, χτύπησε μερικές φορές το γέρο πρωταθλητή και σαν αϊλουρος ξέβγαλε τις γροθιές του αντιπάλου του. Πονηρή αλεπού όμως ο Ντέμσευ, τον άφησε να λανθάνει λίγο και σε μία στιγμή, που είχε χαμηλώσει τα χέρια του, βρήκε την ευκαιρία που ζητούσε! Συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του και με ένα φοβερό δεξί

στό σαγόνι τον ξάπλωσε στο κατάστρωμα, ενώ αξιωματικοί και ναύτες χειροκροτούσαν το μάθημα που έδωσε στον καυχήσάρχη και εγωϊστή συνάδελφο τους.

ΟΙ Έλληνες - α.υ. στράκι και αγώνες. Ο αντιπρόσωπος της Αυστριακής Αθλητικής Ομοσπονδίας στις Αθήνες κ. Μαξιμιλιανός Κόσιεσκυ έγνωρισε στον Σ.Ε.Γ.Α.Σ. πως η εθνική αθλητική ομάδα της Αυστρίας που θα λάβει μέρος στους ελληνοαυστριακούς αγώνες του Αυγούστου θα περιλάβει την Ολυμπιονίκη του ακοντισμού γυναικών του 1948 Κα Μπασούμα και τους κάτωθι πρωταθλητές:

Δρόμου 100 μ. Βύρτ II 10.7 και Κέμπλερ 10.9. Δρόμου 200 μ. Στρούκλ 22.2 και Φέρσεν 22.5. Δρόμου 400 μ. Χίγκερ 50.3 και Φρίτς 50.5. Δρόμου 800 μ. Χάιντεγκερ 1.56.5 και Φρίτς 1.57.1. Δρόμου 1.500 μ. Ρέτσερ 4.03.2 και Σνάνιντερ 4.03.6. Δρόμου 5.000 μ. Ρέτσερ 14.52.2 και Μούσικ 15.04.6. Δρόμου 110 μ. με εμπόδια Φρίτς 15.2 και Πίλατς 16. Δρόμου 400 μ. με εμπόδια Χόσμαν 57.2 και Δρ. Μπάγιερ 57.3.

Αλματός σε μήκος Βίρτ II 7.34 μ. και Χόφμπαουερ 6.51 μ. Αλματος σε ύψος Πίλατς 1.95 και Χίγκερ 1.80 μ. Αλματος τριπλού Βίρτ II 14.20 και Τσέντε 13.67 μ. Αλματος με κούτσουρο Δρ. Χάουτσβίγκελ 3.90 μ. και Σίντλερ 3.60 μ. Σφαιροβολίας Ούντεο-σμπέργκερ 14.02 και Ζιούστ 13.67 μ. Δισκοβολίας Τούννερ 49.08 μ. και Ζιούστ 45.30 μ.

Ακοντισμού Δρ. Πέκτορ 68.81 μ. και Δρ. Τσαλμπρόκνερ 58.12 μ. Σκυταλοδρομίας 4 X 100 μ. Κέμπλερ, Βίρτ II, Νικλ και Στρούκλ. Σκυταλοδρομίας 4 X 400 μ. Χάιντεγκερ, Φίλιππετς, Σόδλερ και Χίγκερ.

Εκτός από τους Αυστριακούς θα απολαύσουμε και τους Αμερικανούς. Οι τελευταίοι θαρθούν στις Αθήνες το τρίτο δεκάημερο του Αυγούστου. Θα αγωνισθούν στο Παναθηναϊκό στάδιο τη νύχτα με το φως των προβολέων. Μεταξύ τους θα είναι Ολυμπιονίκες και πρωταθλητές του κόσμου με ρεκόρ που μέχρι σήμερα δεν έχουν διηθεί οι Έλληνες φίλαθλοι.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Φορητό ελικόπτερο

Ένας Αμερικανός μηχανικός κατασκεύασε να κατασκευάζει ένα ελικόπτερο, που προορίζεται για ένα μόνο άτομο. Ο κάτοχός του το δίνει στους άρμους σαν ένα αλεξιπτώτο και, όταν θέλει να το χρησιμοποιήσει, δεν έχει παρά να το ανοίξει. Αυτό το ελικόπτερο είχε εφευρεθεί από τον μηχανικό εσωτερικής καύσεως, δυνάμεως δύο ίππων.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό ρομπόλεζο

Α' ΣΕΙΡΑ
1) ΚΑΤΑΜΕΤΡΩ. 2) ΠΑΤΩΜΑΤΑ. 3) ΑΝΑΡΩΤΩ. 4) ΕΑΡΙΝΑ. 5) ΜΥΣΤΗΡΙΑ.

Β' ΣΕΙΡΑ
6) ΚΑΛΗΜΕΡΑ. 7) ΧΑΡΑΜΑΤΑ. 8) ΚΑΤΑΡΩΜΑΙ. 9) ΧΙΜΑΙΡΙΚΑ. 10) ΜΑΚΑΡΙΟΣ.

Τί απ' τα δύο;

Τα εκατοστάρίκα αποτελούν 86.400 βραχ., ενώ τα χιλιάρικα μόνον 72.000. Επομένως θα προτιμήσετε τα πρώτα.

Μεταγγραμμοτισμός

ΕΠΑΙΤΩ — ΑΠΑΙΤΩ.

Οι πόλεμοι

1) Εκατονταετής πόλεμος. 2) Κριμαϊκός. 3) Πόλεμος της Διαδόχης του Ισπανικού Θρόνου. 4) Πόλεμος των Ρόδων.

Ερωτήσεις

1. α) Δουμάς. β) Ουάλλας. γ) Κούπερ. 2. Η φλούδα του κοκκοκαρυδού, απεξηραμένη στον ήλιο. 3. Νήσος των ανατολικών ακτών της Αφρικής. 4. Θα τ' αφήσετε μέσα, για να απορροφήσει θερμότητα.

Στοιχειογρίφος

Κ ρ α ν α δ ο ς — Κ ρ ά ν ο ς.

Μαγική ειχών

Η κατόικη βρίσκεται πάνω απ' το κεφάλι της χωρικής, ανάμεσα στα δυο πρώτα κλαδιά του δέντρου. Θα την δειτε, αναστρέφοντας τελείως την ειχών.

Λογοπαίγνιον

Θήρα μένης... ΟΗΡΑΜΕΝΗΣ (στρατηγός των αρχαίων Αθηνών).

Τενόγριφος

Πουλιό — Πούλια.

Δημώδες αίνιγμα

Το κουτάλι στο στόμα.

ΟΟ

Η λύσις του 223ου σκυρολεζου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΣΚΑΚΙ — ΤΕΛΩΜΑ. 2. ΛΙΑΝ — ΙΑΜΑ. 3. ΣΙΚΙΝΟΣ — ΚΑΝΙΝΑ. 4. ΠΙΒ — ΝΑΜΑ — ΑΓΟΣ — ΑΙΖ. 5. ΑΜΑΝ — ΜΑΧΑΛΑΣ — ΡΙΙΑ. 6. ΣΑΝΙΣ — ΣΗΚΟΣ — ΒΑΔΗΝ. 7. ΟΝΑΡ — ΣΑΣ — ΡΑΦΗ. 8. ΧΑΛΟΣ — ΜΑΛΙΖ. 9. ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ. 10. ΤΟΜΟΣ — ΤΟΝΟΣ. 11. ΑΡΙΣ — ΑΛΓ — ΝΟΡΑ. 12. ΣΩΡΟΣ — ΠΙΚΑΡ — ΣΙΤΟΣ. 13. ΙΜΑΣ — ΣΥΝΟΡΟΝ — ΑΥΡΑ. 14. ΣΟΜ — ΣΥΛΟ — ΑΔΗΣ — ΡΑΣ. 15. ΣΑΡΑΦΗΣ — ΣΗΣΑΜΟΝ. 16. ΣΙΝΑ — ΙΡΙΣ. 17. ΣΑΙΤΑ — ΑΜΑΞΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΙΑΣΩΝ — ΒΑΣΙΣ. 2. ΣΩΜΑ — ΩΜΟΣ. 3. ΛΙΒΑΝΟΣ — ΤΑΡΑΜΑΣ. 4. ΣΙΚ — ΝΙΝΑ — ΟΡΟΣ — ΡΙΣ. 5. ΚΑΙΝ — ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΑΝΑ. 6. ΑΝΝΑ — ΡΟΛΟΣ — ΣΟΦΑΙ. 7. ΟΜΑΣ — ΣΑΣ — ΠΥΛΗ. 8. ΣΑΧΗΣ — ΑΙΝΟΣ. 9. ΑΚΑΠΟΥΛΚΟ. 10. ΚΑΛΟΣ — ΤΑΡΑΣ. 11. ΑΓΑΣ — ΜΕΤ — ΡΟΔΗ. 12. ΛΙΝΟΣ — ΒΑΙΟΝ — ΝΗΣΙΑ. 13. ΜΑΤΣ — ΒΑΛΑΝΟΣ — ΣΑΡΕ. 14. ΑΜΙ — ΡΑΦΙ — ΟΡΙΑ — ΜΙΑ. 15. ΑΝΑΙΔΗΣ — ΣΑΤΥΡΟΣ. 16. ΑΙΤΗ — ΟΡΑΝ. 17. ΣΑΝΤΑ — ΠΑΣΑΣ.

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ένα δευτερόλεπτο

Μερικές ενδιαφέρουσες συγκρίσεις

Αναρωτηθήκατε ποτέ τι αντιπροσωπεύει ένα δευτερόλεπτο; Για το σύγχρονο άνθρωπο, που είναι συνηθισμένος να ζει με το ρολόγι στο χέρι, το δευτερόλεπτο αντιπροσωπεύει ένα απλό «τίκ». Όταν ακουστή το «τάκ», το δευτερόλεπτο έχει περάσει πιά. Κι όμως πόσα πράγματα μπορούν να γίνουν μέσα σ' αυτό το ελάχιστο χρονικό διάστημα!

Ας αρχίσουμε από δυο πράγματα που πρέπει να σας ενδιαφέρουν. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο το νύχια σας μεγαλώνουν κατά 2 δισεκατομμυριοστά του μέτρου και τα μαλλιά σας κατά 13 εκατομμυριοστά του μέτρου.

Μέσα στο ίδιο διάστημα, ένα μπαμπού, που είναι το ταχύτερα αναπτυσσόμενο από τα δέντρα, κερδίζει σε ύψος 27 δεκάκις εκατομμυριοστά του μέτρου.

Ας βάλουμε τώρα στη σειρά ένα γυμνοσάλιαγκα, έναν άνθρωπο και ένα αλόγο. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, ο γυμνοσάλιαγκας θα διατρέξει 15 δεκάκις χιλιοστά του μέτρου, ο άνθρωπος (βήμα πορείας) 1 μέτρο και το αλόγο (κανονικό βήμα) 1 μέτρο και 83 εκατοστά. Ο άνθρωπος, επιταχύνοντας λίγο το βήμα του, θα μπορεί να διατρέξει μέσα σ' ένα 1" 1 μέτρο και 33 εκατοστά και, αν άρχισα να τρέχει, θα θάσσει τα 5 μέτρα. Ένας καλός κολυμβητής, έξ' άλλου, θα διατρέξει μέσα στο ίδιο διάστημα 1 μ. 20 και ένας χιονοδρόμος 8 μέτρα, δηλαδή κάτι περισσότερο από ό,τι χρειάζεται στον άνεμο για να κινήσει τα φτερά ενός μύλου (δ' ελαφρός άνεμος, ή αύρα, διατρέχει μόνον 2 μέτρα στο 1" και η ταχύτητα που πρέπει να έχει για να κινήσει τα φτερά ενός μύλου είναι 7 μέτρα). Το αλόγο, τρέχοντας έλαφρά, διατρέχει 4 μ. στο 1" και σε καλπασμό μόλις ξεπερνάει κατά 60 εκατοστά έναν καλό δρομέα. (Η ταχύτητά του είναι 5 μ. 60). Ένα αθηνιασμένο αλόγο, όμως, ξεπερνάει σε ταχύτητα τόν άνεμο της θύελλας (η ταχύτης του ανέμου της θύελλας είναι 24 μ. στο 1", ενώ του αθηνιασμένου αλόγου 27 μ.), πράγμα που δείχνει ότι άρισμένες περιγραφές για αλόγο που «σπάζουν τον αέρα» ή που «τρέχουν σαν σφουγγαρι».

Είδαμε παραπάνω ότι ένας άνεμος που τρέχει με ταχύτητα 7 μέτρων στο 1" μπορεί να κινήσει τα φτερά ενός μύλου. Ο άνεμος της θύελλας, όμως, που τρέχει με ταχύτητα 24 μέτρων στο 1", μπορεί να τα σπάζει και ένας καταγιστικός άνεμος, που τρέχει με ταχύτητα 45 μέτρων στο 1", είναι σε θέση να ξεριζώσει δέντρα και να ξεσηκώσει στην κυριολεξία έναν άνθρωπο από το έδαφος.

Αλλά τί να πη κανείς για την ταχύτητα ενός κυκλώνα; Το διάστημα που διατρέχει μέσα σ' ένα 1" είναι κάτι περισσότερο από μισό χιλιόμετρο (για την ακρίβεια 540 μ.). Σπίτια, δέντρα, άνθρωποι, τίποτε δεν μπορεί ν' αντισταθεί στην όρμη του.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, ο ήχος διατρέχει 337 μέτρα, ενώ μια σφαίρα όπλου διατρέχει 700 — 800 μέτρα. Γι' αυτό, ο θόρυβος της έκρηξης σφαιρών φθάνει σ' αυτά μας μετά την άφιξη της σφαίρας στον προορισμό της. Οι δίδες των μεγάλων πυροβολών διατρέχουν 900 — 1000 μέτρα στο 1". Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι τα πυροβόλα όπλα γενικά έχουν υπερηχητικές ταχύτητες. Παρόμοιες ταχύτητες προσπαθούν να επιτύχουν τα σημερινά πυραυλοκίνητα αεροπλάνα.

Αν περάσουμε στον κόσμο των ακτίνων, οι ταχύτητες γίνονται αληθινά ασύλληπτες. Το φως διασχίζει το διάστημα με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στο 1" και το ηλεκτρικό ρεύμα διαχέεται με ταχύτητα 440.000 χιλιομέτρων στο 1". Αλλά το ρεύμα κατέχει από τα ηλεκτρόνια. Η διάσπαση ενός ατομικού πυρήνα τα κάνει να εκσφενδυνίζονται με ιλιγγιώδεις ταχύτητες, που, δυστυχώς, δεν έχει καταρριωθεί ακόμη να μετρηθούν και να εκφρασθούν με αριθμούς.

Καλλυντικά TOBON PARIS

Επί τέλους παρελήφθησαν τα παγκοσμίως φήμη καλλυντικά TOBON. Παλούνται παντού.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ

Πούδρα Ραύς	Δρχ. 14.000
Κραγιόν θήκη	» 9.000
Κραγιόν Άνταλλακτικόν	» 10.000
Όδοντόκρεμα	» 5.000
	» 6.000

Η έκδικηρι του Κολοβρέζου

Όταν σηκώθηκε απ' το τραπέζι του ο άνθρωπος εκείνος με τα σκούρα μάτια, οι πελάτες του ξενοδοχείου μουρμούριζαν κάτι μεταξύ τους. Κι ο Γκρίβολι — ένας Κολοβρέζος που είχε ζήσει χρόνια στην Αμερική — μού είπε: «Είπε κάποιος Λιγκιούζο ντι Κασεντζά. Παρακολούθησε την Άντα, μία θεατρίνα τελευταίας τάξεως — τέτοιες δυστυχώς μόνο έρχονται σ' αυτό το άγριο βουνό — μα έκινε προτίμηση ένα συνάδελφο της. Τότε ο Λιγκιούζο χάραξε στο σπίτι της τόν κόκκινο σταυρό της έκδικήσεως. Και τώρα...»

Εκείνη ξέρε πώς ο έλθρός της βρίσκεται στο Στύλο κι' ειδωπόισε άμέσως τις άρχες.

Ο Γκρίβολι σηκώθηκε, φόρεσε την πλατεία ρεμπουμπλικά του και πρόσθεσε:

— Έρχεσθε και σείς στην παράσταση! Παίζουν τη «Λοκαντιέρα» του Γκολντόνι. Είχε νυχτώσει ξαφνικά. Άνάμεσα στα ψηλά στίπια του αστενού και σκοτεινού δρόμου, φαινόταν μία λουρίδα του ούρανο, σαν πασαλισμένη μ' ασπασμένη σκόνη αστρών.

Κάπου — κάπου, το φως ενός μαγαζιού σκόρπιζε στο δρόμο μερικές ακτίνες.

Σκιές ανθρώπινες διευθύνονταν προς ένα αδιέξοδο δρομάκι, που στο βάθος του έλαμπαν δυο λεκιασμένα στρογγυλά φανάρια. Μία γυριστή στενή σκάλα οδηγούσε στο πάνω πάτωμα. Άν κάποτε η παράγκα αυτή έπαινε πυρκαγιά θάταν άδυνατο να σωθεί έστω κι' ένας θεατής απ' τη γαλαρία και τα θεωρεία.

— Δεν είναι, βέβαια, το

«Μετροπόλιταν» της Νέας Υόρκης! μού είπε γελώντας ο Γκρίβολι, ενώ με οδηγούσε μέσα σ' ένα θεωρείο με έπικίνδυνες τρύπες στο πάτωμα...

Άκόμη χειρότερα χάλια όμως είχε η πλατεία του θεάτρου, στενομαρκή, χαμηλή κι' ετοιμόρροπη. Πίσω από ένα κιγκλίδωμα — σπημένο ίσως για να κρατάει σε κάποια απόσταση το κοινό απ' τη σκηνή — τέσσερες κουτσό παγκοί περίμεναν τους θεατές. Πίσω τους, έκταν βόλτες οι χωροφύλακες της υπηρεσίας, με... μεγάλη στολή!

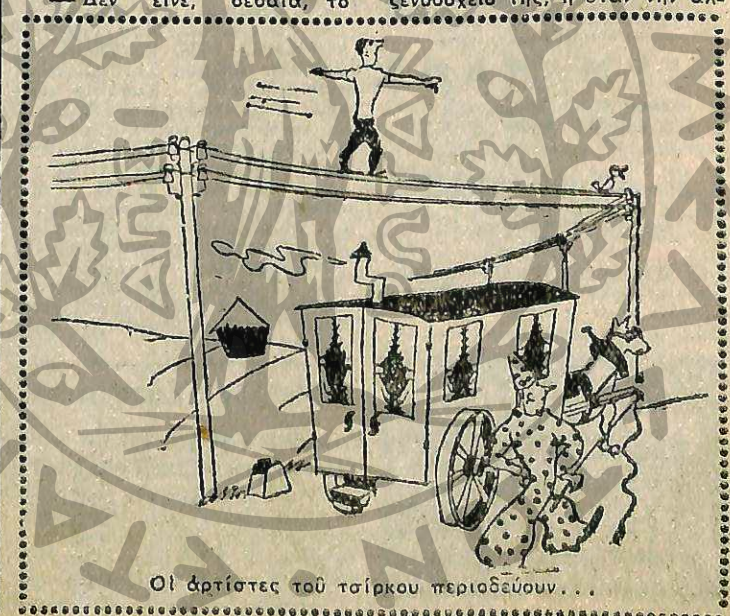
Τα θεωρεία, δόλγυρα, γαρνιρισμένα με κόκκινα κουρέλια, φιλοξενούσαν τις κάπνες καλλίτερες οικογένειες.

Είχε χτυπήσει τρεις φορές το κουδούνι. Τέλος, η αλλαία άνοιξε με δυσκολία κι' άρχισε η παράσταση, με ραγδαία χειροκροτήματα. Τό φτωχικά θεατήρια του θεάτρου είχαν ντύσει όπως-πως τους ήθοιους, με κοστούμια τριών αιώνων: ένας φορούσε μεσαιωνική στολή, άλλος φορέα της εποχής Λουδοβίκου 15ου κι' η πρωταγωνίστρια κορσάζ αγγλικού ρυθμού και φούστα πλίσε.

Δεν ήταν άσχημη, η πρωταγωνίστρια. Ψηλή και λεπτή, είχε μία μύτη μικρούλα, που της έδινε τσαχπίνικο ύφος. Τίποτε όμως το εξαιρετικό δεν δικαιολογούσε τη ζηλεια του Λιγκιούζο και τόν πόθο του να τη σκοτώσει...

Ήταν ολοφάνερο ότι μόνον η γυναίκα αυτή προκαλούσε το ενδιαφέρον των θεατών. Χειροκροτούσαν και την παραμικρή λέξη της, ενεδάρουναν τα άστεια θεατρικά κόλπα της.

Γι' αυτούς, το αληθινό έργο δεν ήταν η «Λοκαντιέρα», αλλά το δράμα που ξετυλιγόταν μέσα στο μυαλό της, η κρυφή της φρίκη πούκανε τη φωνή της λίγο βραχνή και πάγανε το γέλιο στα θαμμένα χείλη της... Όλοι ήξεραν πως ο κινδύνος δεν θα την παρημόνευε όταν θα γυρίσε στο ξενοδοχείο της, ή όταν την άλλ...

ΛΙΝΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ από 14.000

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ από 20.000

ΑΝΔΡΙΚΑ από 24.000

ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

ΗΛΙΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 25

λη μέρα θα πήγαινε στο σταθμό να πάρει το τρένο. Η έκδοκός απαιτείται επιτυχημένη σκηνοθεσία. Αν πρόκειται να γίνει κανείς δολοφόνος για να εκδικηθεί, πρέπει τουλάχιστον να γίνει επιδεικτικά... Καλό είναι δέβαινα να σκοτώσει κανείς εκείνη που αγαπάει. Έχει όμως διπλή αξία η πράξη του, όταν γίνεται μπροστά σ' έναν άνθρωπο...

Παρακολουθούσα με προσοχή τη θεατρίνα κι έβλεπα ότι ανατρίχιαζε ή δυστυχισμένη, κάθε φορά που χτυπούσε μια πόρτα της σκηνής ή αντίχουσε κάποιος θυροδύστη στην πλατεία... Στα διαλείμματα, οι ηθοποιοί παραμόνευαν έξω απ' το μοναδικό καμαρίνι τους, όπλισμένοι με μαχαίρια. Η αυλαία είχε κλείσει δύο φορές. «Αρχισε κι η τρίτη πράξη, χωρίς επεισόδιο. Η μουνα άρκετα συγκινημένος. Μ' είχε κυριεύσει κι έμένα σιγά-σιγά ο τρόμος της γυναίκας εκείνης. Το ίδιο συνέβαινε, σίγουρα, και σ' όλους τους άλλους θεατές.

Μόνη της τώρα στη σκηνή, έπαιζε το ρόλο της σαν αυτόματο. Εκείνη τη στιγμή, έπρεπε να εμφανισθεί ο ηθοποιός που παρίστανε τον υπηρέτη. Πραγματικά, τον φώναζε γυρισμένη προς το μέρος του κήπου. Η πόρτα άνοιξε μ' ένα απότομο σπρώξιμο. Η ηθοποιός έβγαλε μια φωνή σπαραχτική, σαν ένα ζωό που...

Οχι πλέον ΣΑΠΟΥΝΙ
μόνον
ΣΑΠΟΥ
...είναι πρόσδος
...είναι οικονομία
...τρένετε τα πιάτα
...ως τα ρούχια σας
μόνον με ΣΑΠΟΥ
ΠΡΑΞΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ
ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
Αγ. Κωνσταντίνου 12,
Τηλ. 53-100

Σ η μ. : Α! προσκομίζουσαι
το παρόν απόκοσμα λαμβάνουν
δωρεάν κάτι.

Κομπιναίζον
Ζέρου
7.000 - 18.000
ΣΤΗΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

νοιώθει νύχια θηρίου στο λαιμό του.
Αντί για τον ηθοποιό - υπηρέτη, είχε εμφανισθεί ο Λιγκιούζο!...

Πώς είχε κατορθώσει να αθάσει ως εκεί; Πού είχε μπει κρυμμένος σ' όλη την παράσταση;
Όλοι στο θέατρο είχαν παραλάβει απ' τον τρόπο. Οι χαροφύλακες ώρμησαν προς τη σκηνή. Δεν πρόλαβαν όμως να έπιεθούν εγκαίρως. Χαράζοντας με μια πένθιμη χειρονομία τον κύκλο του θανάτου, ο Λιγκιούζο άδειασε γύρω απ' τον εαυτό του και το θύμα του μια μπουντάλα δενζίν κι έβγαλε φωτιά!...

Οι φλόγες έφτασαν στα χάρτινα σκηνικά και στην αυλαία. Σε λίγες στιγμές, η σκηνή είχε γίνει σωστή κόλαση, όπου ο έκδικητής κρατούσε αγκαλιασμένο το θύμα του!... Ο πανικός του πλήθους μας είχε καρφώσει στη θέσι μας, το Γκριβολι κι έμένα. Δεν έβλεπα πώς θα μπορούσαμε να θυούμε ζωντανό απ' το θέατρο...

Ξαφνικά, ανάμεσα στον καπνό, είδα ένα χαροφύλακα που πήδησε πάνω στη σκηνή, ώρμησε προς τις φλόγες κι έριξε με μια πιστολιά νεκρό τον πυρπολητή.
Πώς κατάφερε να βγάλει την ηθοποιό μέσα από κείνο το καμίνι; Πώς κατορθώσαμε κι' έμεις να φτάσουμε στο δρόμο; Αδύνατον να το εξηγήσω! Ωρισμένος όμως θάκανε το θάμα της η Θεία Πρόνοια!

Μόνο ο ένοχος τιμωρήθηκε. Ένας ηθοποιός, που τόν είχε μαχαιρώσει ο Λιγκιούζο στα παρασκήνια, για να μπορούσε να βγεί στη σκηνή αντί γι' αυτόν, έμεινε λίγο καιρό στο νοσοκομείο και σάθηκε.

Όσο για την ηρωίδα του δράματος, έμαθα σ' ένα μήνα ότι παράτησε το θέατρο κι' έγινε γυναίκα του θαρραλέου χωροφύλακα. Ήταν, δίχως άλλο, το καλλίτερο δώρο που μπορούσε να του κάνει...

Ε. ΚΕ-Υ-ΖΕΡ

Μια καλή συνήθεια που εξαφανίζεται

Η συνήθεια για τους φοιτητές του περιφημου αγγλικού κολλεγίου του Ήτον ήταν να φορούν ψηλά καπέλλα. Εφέτος, όμως, δεν κατέστη δυνατή, η εξεύρεσις του απαραίτητου μαύρου δελουδου για την κατασκευή 1930 καπέλλων, όσοι είνε δηλαδή οι φοιτητές του κολλεγίου. Κατόπιν τούτου, η διεύθυνσις τους επέτρεψε να φορούν κασκέτα με γείσο. Τα ψηλά καπέλλα πρωτοεγκαινιάστηκαν στο Ήτον το 1820. Την εποχή εκείνη, ο αλόχρης των αναστομένων ώρισε ότι οι φοιτητές του κολλεγίου θα προσήρχοντο στην κηδεία του βασιλέως Γεωργίου του 3ου με ψηλά καπέλλα. Εκτοτε, αυτά τα καπέλλα καθιερώθηκαν ως διακριτικό των φοιτητών του Ήτον.

Αθλητικόν Επιστημονικόν

Εργαστήριον

Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674
Αναλαμβάνει την ριζικήν αποτριχώσιν και εξαφανίζει τας ρυτίδας, ουλές, εγκαύματα, στίγματα, πανάδες, στίγματα ευλογίας και θεραπεύει την τριχόπτωση.

Είναι καλλίτερος ο δοκιμαστικός γάμος;

Τί απέδειξαν ως τώρα τα κοινωνικά πειράματα

Πριν από λίγο καιρό, μια Γερμανίδα καθηγήτρια, στο Σλεδβίγκ-Χολστάιν, υπέβαλε μια πρόταση καταπληκτικά πρωτότυπη: Υπό τις σημερινές συνθήκες, 7.000.000 γυναίκες της Γερμανίας δεν πρόκειται να βρουν ποτέ σύζυγο, γιατί λείπουν οι άντρες. Γιατί λοιπόν να μη «παντρευτούν» για ώριμο μόνο χρονικό διάστημα; Κατόπιν, όσα απ' αυτά τα ζευγάρια ταίριασουν, μονιμοποιούν το γάμο τους. Πάντως, με το σύστημα αυτό, όλες οι Γερμανίδες θα μπόρεσουν να γνωρίσουν τη συζυγική ζωή και τη μητρότητα. Η καθηγήτρια έχει υποβάλει μια αναφορά στις αρχές κατοχής της Δυτικής Γερμανίας, ζητώντας να επιτρέψουν νομίμως αυτές τις ενώσεις.

Υπάρχουν ωστόσο κι' άλλοι όπαδοί της θεωρίας του δοκιμαστικού γάμου — έστω κι' εκεί που δεν τόν επιβάλλει η αριθμητική δυσαναλογία των δύο φύλων. Ίδιως στη νεολαία, όπου βρίσκουν μεγαλύτερη απήχρησι οι καινούργιες ιδέες, έχουν υποστηρίξει πολλοί το επιχείρημα ότι ένας γάμος διαρκείας 5 ετών θ' αποτελούσε μια ιδεώδη λύση. Μετά το χρονικό αυτό διάστημα, το ζευγάρι θα χωρίζε αυτομάτως, χωρίς τους πελάδες, τα έξοδα και το κοινωνικό στίγμα του διαζυγίου, αφού εξασφαλιζόταν η συντήρησις των παιδιών. Αν ώστόσο τα πέντε χρόνια περάσουν ευτυχισμένα, θα μπορούσε ν' ανανεωθεί ο γάμος για άλλο τόσο χρονικό διάστημα, κ.ο.κ.

Δεν είναι προτιμώτερο αυτό, απ' το να αισθάνεται κανείς πως είναι δεμένος ισόβιας μ' ένα άλλο πρόσωπο, είτε το θέλει, είτε όχι; Η ελευθερία θα εξασφαλιζή την ευτυχία.

Φαίνεται, βέβαια, έλκυστική αυτή η θεωρία. Είνε όμως αντίθετη προς τη φύσι του ανθρώπου, και ιδίως της γυναίκας. Η πείρα έχει αποδείξει ότι, στις περισσότερες πολιτισμένες κοινωνίες, σπάνια οι γυναίκες ικανοποιούνται από μια προσωρινή ένωση. Αυτό φαίνεται ίσως παράξενο για την εποχή μας, που χαρακτηρίζεται από μια αλματώδη αύξησι των διαζυγίων. Στην πραγματικότητα όμως, οι γυναίκες που ζητούν το διαζύγιο σε περίπτωση αποτυχίας του γάμου, δεν έχουν καθόλου διάθεσι να τον θεωρήσουν εξ' αρχής προσωρινό. Προτιμούν την ιδέα της είσοδισ ένωσης, έστω και με τις μεγάλες πιθανότητες της πικρής απογοητεύσεως.

Η Σοβιετική Ρωσία ήταν η πρώτη που έφηρμοσε το θεσμό του εύκολου γάμου με το εύκολο διαζύγιο. Μετά την Έπανάστασι, κάθε ζευγάρι μπορούσε να ενώθῃ προσωρινά, με μια απλή δήλωσι μπροστά σ' έναν υπάλληλο. Κατά τον ίδιο τρόπο χωρίζαν, όταν το ήθελε ο ένας ή ο άλλος. Ο πρώην σύζυγος πλήρωνε διατροφή στη γυναίκα κι' ανέλαμβανε τη συντήρησι των παιδιών τους ως τα 18 χρόνια τους.

Σ' αυτήν την εποχή ανάγεται η εξής χαριτωμένη ιστορία: Ένας άντρας δεν έννοούσε να πληρώσει συντήρησι για τα παιδιά του.

Μου είνε αδύνατον, δήλωσε στο δικαστήριο. Πληρώνω ήδη στην πρώτη μου γυναίκα το ένα τρίτον απ' όσα κερδίζω.
Να δώσης για τα παιδιά το δεύτερο τρίτον, του είπε ο δικαστής.

Το δίνω κι' αυτό στη δεύτερη γυναίκα μου.
Τότε να δώσης το τελευταίο τρίτον.
Αδύνατον! Το παίρνει η τρίτη γυναίκα μου.
Μα τότε πώς λης, αφού πληρώνεις στις πρώην γυναίκες σου όσα κερδίζεις; απόρησε ο δικαστής.

Με συντηρεί η τετάρτη γυναίκα μου, με τη διατροφή που παίρνει απ' τους πέντε προηγούμενους άντρες της!

Το περιστατικό αυτό δίνει μια εικόνα του οικονομικού μπλεξίματος που προκαλούν οι προσωρινοί γάμοι — εκτός απ' τις κοινωνικές και τις ψυχικές τους συνέπειες. Νέο γιατί, το 1933, η σοβιετική εφημερίδα «Οργάνωσι της Νεότητος» έγραφε: «Η κοινή συνείδησις καταδικάζει την αχαλίνωτη σεξουαλική ζωή. Η μόνη λύσις του ζητήματος είνε ένας σταθερός και μόνιμος γάμος, βασίζόμενος στην αγάπη, την αμοιβαία φιλία, την ψυχική συγγένεια και τα κοινά συμφέροντα». Και πραγματικά, οι προσωρινοί γάμοι καταργήθηκαν στη Ρωσία, και το διαζύγιο έγινε δυσκολώτατος.

Οι εφημερίδες των Ηνωμ. Πολιτειών είχαν αναφέρει πρό έτών την περίπτωση ενός Αμερικανού, που συζούσε στο Κανσας Σίτυ με την τετάρτη σύζυγό του και με τις τρεις προηγούμενες, στο ίδιο σπίτι! Δυστυχώς, δεν είνε γνωστό πώς τελείωσε το πρωτότυπο αυτό χαρέμι...

Στην ίδια περίπου εποχή, σημειώθηκε στην Αμερική ένα κύμα «δοκιμαστικών γάμων». Η κοινή γνώμη όμως τους καταδίκασε. Κι' οι αντίπαλοί τους είπαν, πολύ σωστά, ότι είνε δυσκολώτατο να ταίριασουν απόλυτα δύο άνθρωποι που συζούν ελεύθερα, ενώ στο μόνιμο γάμο υποχρεώνεται καθένας τους να κάνει ώρισμένες υποχωρήσεις και να προσαρμοσθή στην προσωπικότητα του άλλου.

Πολλά χρόνια ενώριτερα, η συγγραφέας Μαίρη Ουόλφσον-κροφτ, γνωστή για τις επαναστατικές αντίληψεις της περί γάμου, συνέζησε μ' ένα Αμερικανό κι' απέκτησε μαζί του παιδί. Όταν ώστόσο ο σύντροφός της της άπιστησε — εφαρμόζοντας τις δικές της αρχές περί ελεύθερου έρωτος — η Μαίρη έπεχείρησε ν' αυτοκτονήσει. Κατόπιν παρηγορήθηκε και παντρεύτηκε κανονικά με τον Ούίλλιαμ Γκόντουϊν. Η κόρη τους έγινε σύζυγος του μεγάλου ποιητού Σέλλεϋ.

Α. ΒΑΡΕΝΓΚ

Η άπολογία της νεκρής

Ο Φώτης σκούπισε τα δακρυσμένα μάτια του, άναψε ακόμα ένα τσιγάρο κι' έσκυψε να ξαναδιαβάσει για τρίτη φορά το γράμμα που βρήκε κάτω από το μαξιλάρι της αγαπημένης του νεκρής.

«Λατρεντέ μου, τη λυπή που θα σου δώσω κι' αυτό μου το γράμμα την έζησα κι' εγώ ως τα μυχία της ψυχής μου και τη ζω ακόμα τώρα, διπλά, στις τελευταίες στιγμές που μ' απομένουν. Σε σένα που μ' αγαπήσες τόσο, σε σένα που μου έδωσες τη γλυκειά ελπίδα μιας καινούργιας ευτυχισμένης ζωής ανοίγω την καρδιά μου για να σου πω το μυστικό που μας χωρίζει και που στάθηκε ικανό να μας χωρίσει για πάντα...»

Ο Φώτης σταμάτησε για μια στιγμή το διάβασμα και η σκέψι του πέταξε δυο χρόνια πριν σ' ένα καλλι, στις φυλακές Αδερωφ. Μια νέα γυναίκα μαυροφορεμένη στεκότανε στη μέση του καλλιού περιμένοντας τον έπισκεπτή που της είχε αναγγείλει η καλόγρια, που ήταν κι' ο δεσμοφύλακας της.

Ο Φώτης έμεινε για μια στιγμή έκθαμβος από την ομορφιά της. Ήταν ψηλή, λεπτή, με δυο υπέροχα σμαραγδένια μάτια, θλιμμένα, στεφανωμένα από δυο μεγάλους γαλάζιους κύκλους. Είχε καταξαναβα μαλλιά, που τ' ωρό της πρόσωπο και το μούρο φέρεται να τα έκαναν να φαίνονται σαν χρυσάφι που έπεφτε στους ώμους της. Κυτάχτηκαν για λίγο αμίλητοι.

Είμαι ο δικηγόρος, είπε ο Φώτης. Με στέλνει ο αδελφός σας ν' αναλάβω την υπόθεσί σας.

Δεν ζήτησε δικηγόρο, του απάντησε η νέα γυναίκα. Έχω έναν... Μου φτάνει... Αλλάστε ξέρω από τώρα την καταδίκη μου. Όλα είνε εναντίον μου... Τιποτα δεν θα μπόρεσά να με σώσει... Σας ευχαριστώ... και σας... και τόν αδελφό μου, αλλά δεν σας χρειάζομαι.

Τώρα θυμάται ο Φώτης, πώς κατάρθωσε να την πείσι να δεχθί... Θυμάται ακόμα την υπέροχη αγάρευσί του, που του είχε εμπνεύσει η μεγάλη, η τρελλή αγάπη που είχε κυριεύσει όλες του τις αισθήσεις γι' αυτή τη γυναίκα, που δεν ήταν και τόσο άθωα όσο εκείνη ήθελε να τον πείσι. Μα τη σημασία είχαν δλ' αυτά; Εκείνος ζητούσε την αθώωσί της... Και το πέτυχε. Την αγαπούσε τόσο πολύ. Ένα χρόνο έζησε κοντά της σε μιαν άτμοσφαιρα μυστηριώδη, αινιγματική.

Ένα μυστικό που ούτε ο ένας φρόντιζε να το μάθῃ, ούτε ο άλλος τολούσε να το ξεστομίσι, τους χωρίζει.

Πρέπει να δρίσωμε την ημέρα του γάμου μας, γλυκειά μου, της

είπε ένα βράδυ φεύγοντας από κοντά της.

Αύριο, αγάπη μου θα κανονισθούν όλα, του απάντησε η Κάκια, φιλώντας τον.

Και το αύριο ξημέρωσε τραγικό για το Φώτη. Ό,τι είχε απομείνει από την αγαπημένη του, ήταν αυτό το γράμα.

Κι' ο Φώτης συνέχισε το διάβασμα:

«Λαχταρούσα να σ' αγαπήσω κι' εγώ, όσο εσύ μ' αγαπούσες, μα το μυστικό που σου κρύβα ορθώνοταν πάντα ανάμεσά μας... Γι' αυτό αποφάσισα απόψε να πεθάνω!»

«Εγίνα φόνισσα από συμπνοία για το μαρτύριο ενός δυστυχισμένου ανθρώπου.

«Όλοι οι συγγενείς του είπαν πως σκοτώσα τον άντρα μου, για να μείνω ελεύθερη, γιατί αγαπούσα κάποιον άλλον...»

«Δεν είν' αλήθεια! Δεν είμαι δολοφόνος. Το Μπάμπη, τον άντρα μου, τον αγαπούσα. Όταν τον πήρα απ' το Νοσοκομείο και τόν έφερα σπιτί, τελείως άναπνρο, τυφλό, δίχως πόδια, τόν λάρψα σα γυναίκα του, σα μάννα και σαν αδελφή.

«Η καρδιά μου σπάραζε κάθε φορά που τόν άκουσα να με παρακαλή να τόν απαλλάξω από το φορικό του μαρτύριου.

«Δεν άντέχω πιά! μου έλεγε. «Αν μ' αγαπάς δός μου από κείνο το ναρκωτικό που μου δίνεις για να κοιμηθώ, μια τριπλή δόσι για να μην ζυπνησω πιά!»

«Ετσι μια νύχτα... τ' αποφάσισα... Του έδωσα όλο το ναρκωτικό που είχε το μπουκαλάκι, με τη συνείδησή μου ψυχική, πως θα λύτρωνα τη δυστυχισμένη μου αγάπη από το μαρτύριο, από μια άχαρη και βασανισμένη ζωή.

«Έγεια κοντά του, και είδα πως η ανάσα του ήταν ήρεμη και βαθεία. Τα χαράματα πρόσεξα πως είχε παγώσει!

«Τρελή από φόδο και μεταμέλεια, τηλεφώνησα τεύ γιατρού. Όταν ήρθε, τόν άκουσα να λει:

«Είνε νεκρός! «Λιποθύμησα... Είχε πιά καλά ξεμειρώσει όταν συνήλθα...

«Ο γιατρός με το άδεο μπουκαλάκι στο χέρι, και δυο αστυνομικοί έρεθιστοσαν απέναντί μου. Κατάλαβα πως ήμουν χαμένη. Αρνήθηκα τήν έννοχή μου ως την ημέρα που, ήρθε εσύ στο σκοτεινό καλλι της φυλακής μου. Διάβασα στα μάτια σου πως δεν σου ήμουνα άδιάφορη, και μια κλωμή έλπιδα γεννήθηκε μέσα μου: να σωθώ... να ζήσω!

«Όταν ξανόρθες ήξερα πως μ' αγαπούσες... Πιστέψατε όλα τα ψέματα που σου είπα... Τα πιστέψατε... και μ' έδωλας άδωα!...

«Επειτα... μου πρόσφερες το χέρι σου, την προστασία σου... Δεν σ' αγαπούσα, τότε, Φώτη. Δεν ήμουν ικανή για κανένα αίσθημα... ούτε καν για εύγνωμοσύνη. Σιγά, σιγά, όμως, σε συνήθισα και σ' αγαπάσα...

«Όταν, όμως, θέλησες να μου δώσης τ' όνομά σου τρώμαξα... γιατί το μυστικό θα ζούσε ανάμεσά μας. Το ψέμα θα μου δηλητηρίαζε πάντα τη ζωή. Νά, γιατί προτιμήσα να πεθάνω!

«Συχώρησε με, αγαπημένο μου, και πιστέψε με πως αυτή τη στιγμή σ' αγαπώ, όσο δεν σ' αγαπάσα ποτέ. ΚΑΚΙΑ»

Την τραγική εκείνη σιωπή ήρθε να ταραχή η στριγγή, φωνή της σειρήνας του αυτοκινήτου που έρχόταν να μεταφέρει τη νεκρή στο νεκροτομείο...

Ο Φώτης συνήλθε και ξέσπασε σ' έναν λυγμό απελπισίας που άποχωριζόταν για πάντα τη γυναίκα που αγαπήσε όσο καμμιάν άλλη στη ζωή του.

MIPANTA

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ F

Για τὰ νύχια, τὰ μαλλιά, τὸ δέριμα

Είναι γνωστός ο σημαντικός ρόλος που έχουν οι βιταμίνες στην υγεία και τη σωματική ευεξία μας. Αλλά δεν είναι μικρότερος ο ρόλος τους στην υγιεινή του δέρματος, τὸν μαλλιών και τὸν νυχιών μας, που είναι γνωστό πὸς αξία έχουν στην ομορφιά μιας γυναίκας.

Ανάμεσα σ' όλες τις βιταμίνες ξεχωριστή θέση κατέχει η απόκληθείσα F. Αυτή η βιταμίνη είναι μια ισομερής μορφή του λιπολείκου οξέος και βρίσκεται σε μεγάλη αφθονία μέσα στο λινέλαιο και στο λίπος του χοίρου. Η έλλειψη λιπαρών ουσιών, όπως είναι το βούτυρο και το λίπος του χοίρου και η αντικατάστασίς τους, τα τελευταία χρόνια, από υδρογονωμένα λάδια, στερήσαν τον οργανισμό μας από την πολύτιμη βιταμίνη F. Αυτή είναι η κυριώτερη άφορμή για τα δυσάρεστα φαινόμενα που παρουσιάζονται πρό πάντων στις γυναίκες, όπως είναι το σπασίμο των νυχιών, η μικρή άντοχη τὸν μαλλιών, η ερυθρότης και η σκληρότης της επιδερμίδος, καθώς και διάφορες άλλες δερματοπάθειες (έκζεμα, λειχήνες) κλπ. Πὸς μπορείτε να θεραπεύσετε αυτές τις δυσάρεστες και κάποτε αντιαισθητικές παθήσεις; Νά μερικές καλές συνταγές:

1) Για τὰ νύχια που σπά ζουν. Τὸ βράδυ, προτού πέσετε να κοιμηθῃτε, αλείψετε τις ρίζες των νυχιών με την ακόλουθη πομμάδα:

Χοιρινό λίπος (ή, βούτυρο από κακάο) 50 γραμμ. Βιταμίνη F 50 γραμμ.

Αυτές τις δυο ουσίες θα τις διαλύσετε κατά το σύστημα του υδρολαιο (μπαιν-μαρι). Θά τις βάλετε, δηλαδή, μέσα σ' ένα δοχείο που θά το τοποθετήσετε μέσα σ' ένα άλλο, π. χ. μια κατσαρόλα με νερό. Έπειτα θά βάλετε την κατσαρόλα στη φωτιά ως που να βράση το νερό. Η θερμότης του, διαχειτευομένη ανάμεσα απ' τα τοιχώματα του δευτέρου δοχείου, θά διαλύση το χοιρινό λίπος και τη βιταμίνη F που θά ενωθούν μεταξύ τους και θά αποτελέσουν μια ομοιογενή μάζα.

Μπορείτε ακόμα ν' ανακατώσετε βιταμίνη F μέσα στο υγρό που χρησιμοποιείτε για να βγάξετε το βερνίκι των νυχιών σας. Η αναλογία θά είναι ένα μέρος βιταμίνης F σε δέκα μέρη αυτού του υγρού.

2) Για τὰ μαλλιά που «σπά ζουν». Αν οι τρίχες των μαλλιών σας «σπάζουν» και έχετε άφθονη πιτυρίδα, θά σας κάνουν πολύ καλό μερικές έντριδες με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Υγρό λαδάντας 70 βαθμών 200 κυβικά εκατοστάμετρα.

Βιταμίνη F 10 γραμμάρια.

Προσέξτε όμως μην ανακατώσετε σ' αυτό το παρασκεύασμα έρεθιστικές ουσίες, όπως η ρεζορκίνη, το ναφτόλ, η χλωράλη, κτλ., γιατί παρεμποδίζουν την ευεργετική ενέργεια της βιταμίνης F.

Μ' αυτό το παρασκεύασμα θά κάνετε δυνατές έντριδες του τριχότου μέρους του κεφαλιού. Η απλή επάλειψις δεν αρκεί.

Μπορείτε να προσθέσετε ακόμα μια μικρή ποσότητα βιταμίνης F μέσα στην μπριγιαντίνη που χρησιμοποιείτε για τα μαλλιά σας. Οι αναλογίες θά είναι οι εξής:

Μπριγιαντίνη 50 γραμμάρια
Βιταμίνη F... 1 γραμμάριο

Θά έχετε προσέξει ίσως ότι πολλοί κτηνοτρόφοι περνούν το τρίχωμα των ζώων με άλευρο λιναριού για να τὸ δώσουν δύναμι και σπλιντότητα. Αυτό το αποτέλεσμα επιτυγχάνεται γιατί το άλευρο τὸ λιναριού περιέχει μεγάλη αναλογία βιταμίνης F.

Γ ρ ι α τ ὸ σ κ λ η ρ ὸ και ἄ γ ρ ι ο δ ε ρ μ α. «Αν το δέριμα σας είναι σκληρό και άγριο και έχει την τάσι ν' απολεπίζεται, όπως στο έκζεμα, θά κάνετε το εξής:

Τη στιγμή που πρόκειται να πλαγιάσετε θά τρίψετε πολύ ελαφρά το δέριμα σας με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Λανολίνη άσοςμος 100 γραμμ.
Αμυδαλόλαδο 100 »
Φυτική λεκιθίνη 15 »
Βιταμίνη F 45 »

Για να είναι το μίγμα ομογενές θά διαλύσετε τα άνωτέρω συστατικά μέσα σε υδρολαιο (μπαιν-μαρι) και κατόπιν θά τὸ αθήσετε να κρυσταλλωθεί.

Έπειτα από μερικές μέρες το δέριμα σας θά γίνει απαλό και μαλακό. Τὸ ίδιο θά κάνετε αν το δέριμα σας έχει την τάσι να σχηματίζει έρπητες ή λειχήνες.

Τό μοιραίο ψέμμα

Δραματικό διήγημα

ταν από κείνες που πουλούν τα χάρδια τους για λίγα χρήματα. Δεν είπα τίποτε στον ίδιο, αλλά μία μέρα πήγα να την δω. Είχα την απόφαση να την ξεμαλλιάσω. «Αλλ' όταν βρέθηκε μπροστά της, όλος ο θυμός μου πέρασε στη στιγμή. Αυτή η Μαλβίνα είχε ένα πρόσωπο θλιμμένο κι' όταν άκουσε ποιά ήμου άρχισε να κλαίει σαν παιδί.

— «Χωρόστε με, μου είπε. Δεν θέλησα να σας κάνω κακό. Αν ξέρατε πόσο είμαι δυστυχισμένη!

«Μου διηγήθηκε ύστερα τη ζωή της, το καθημερινό της μαρτύριο, τους εξευτελισμούς, τις αγωνίες της.

— Δεν πρέπει να με θεωρήτε για αντίζηλο, μου είπε. Ο Ιωνάς θα με βαρεθί μία μέρα, ίσως αύριο, ίσως μεθαύριο, όπως τόσοι άλλοι. Θα ξαναγυρίσει τότε κοντά σας μετανιωμένος και θα ξαναδобрήτε την αγάπη του, ενώ εγώ θ' απομείνω μόνη, όπως σ' όλη μου τη ζωή...

«Εκλάψα. Όχι για τον εαυτό μου, αλλά για τη Μαλβίνα. Κι' από κείνη την ημέρα, γεννήκαμε φίλες... Σας φαίνεται παράξενο αυτό, δεν είν' έτσι; Κι' όμως είναι αλήθεια. Η Μαλβίνα έρχοταν και μ' έδλεπε όταν έλειπε ο Ιωνάς, πηγαίναμε περίπατο στο Χάιντ Παρκ ή προς το μέρος του Τάμεσι. Σ' αυτές τις συναντήσεις μας, μιλούσαμε πιο πολύ για τον Ιωνα παρά για οτιδήποτε άλλο. Και νιώθαμε κι' οι δυο μεγάλη ανακούφιση.

«Τώρα πρέπει να σας πω κάτι άλλο. Το σώμα μου, από κάμποσο καιρό, είχε αρχίσει να στρογγυλεύει.

— Είσατο έγκυος; με ρώτησε μία μέρα η Μαλβίνα.

— Ναι, απάντησα.

«Ένα σύννεφο λύπης απλώθηκε τότε στο πρόσωπό της. Αισθάνθηκα άμέσως απέραντη συμπόνοια γι' αυτή τη γυναίκα, που δεν θα γνώριζε ποτέ τη χαρά να γίνη μητέρα. Και, σαν να ήταν τάχα ντροπή το πως αυτό το παιδί προερχόταν

από τον άνδρα μου, πρόσθεσα σιγά:

— Δεν είναι από τον Ιωνα... Όλες οι γυναίκες πέφτουν σε σφάλματα...

«Νομίζα πως έτσι θα την έκανα να λυπηθώ λιγότερο. Μα είδα, ξαφνικά, τη Μαλβίνα να τινάζεται όρθια με μιά άγρια έκφραση στο πρόσωπο.

— Το έκαμες αυτό στον Ιωνα; φώναξε. Δεν ντράπηκες να τον προδώσεις;

«Νομίζα πως θα χυμούσε πάνω μου για να με ξεσχίσει. Άλλα συγκρατήθηκε και μ' έφτυσε στο πρόσωπο με μιάν απερίγραπτη έκφραση αηδίας... Έπειτα έφυγε, χειρονομώντας ζοηρά...

— Αυτή η γυναίκα είναι καλύτερη από ό,τι φανταζόμουν, σκέφτηκα.

«Κι' αυτή η σκέψις με γέμισε από χαρά. Θα πήγαινα την άλλη μέρα στο σπίτι της Μαλβίνας και θα της έλεγα πως αυτό που της είχα πη ήταν ψέμμα.

«Άλλα δεν πρόφτασα να πάω. Το ίδιο βράδυ, η Μαλβίνα είδε τον Ιωνα και φαίνεται πως, πάνω στο θυμό της, του έκανε υπαινιγμούς για τη διαγωγή μου.

«Ο,τι έγινε ύστερα ήταν η αναπόφευκτη συνέπεια της απεισκευίας μου. Ο Ιωνάς γύρισε πολύ άργα στο σπίτι και μου ζήτησε να του πω ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που έμεελα να γεννήσω.

— Τί σ' ενδιαφέρει; του απάντησα. Μήπως εγώ ενδιαφέρομαι με ποιες γυρίζεις;

— Όμολογείς, λοιπόν, πως αυτό το παιδί είναι ενός άλλου; φώναξε ο Ιωνάς.

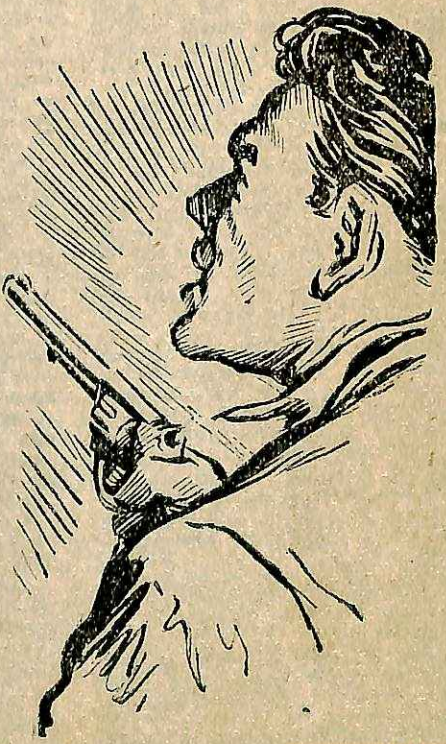
«Γέλασα. Άλλα το γέλιο έσβυσε, ξαφνικά, στα χείλη μου και ο φόβος παραμόρφωσε το πρόσωπό μου. Ο Ιωνάς έβγαλε το περιστρόφο του και πυροβόλησε...

«Αυτή είναι η αλήθεια, κύριοι ένορκοι. Έκείνο που έκανε ο Ιωνάς κάθε άλλος άντρας θα το έκανε στη θέση του... Για μένα, αυτή η σφαίρα που δέχτηκα κατάστηθα, ήταν μία απόδειξη πως δεν είχε πάψει να μ' αγαπάει.

«Έπειτα από λίγη ώρα, δυο άνθρωποι, πιασμένοι από το χέρι, έβγαιναν από την αίθουσα του δικαστηρίου. Ο Ιωνάς και η γυναίκα του. Τα μάτια τους έλαμπαν από χαρά.

Πίσω τους, χαμένη μέσα στο πλήθος, μία γυναίκα έκλαιγε. Ήταν η Μαλβίνα.

«Άλλα τα δάκρυά της δεν ήταν από λύπη. Ένοιωσε τον εαυτό της ευτυχισμένο, μία που ο Ιωνάς είχε ξαναδобрή την εύτυχία στη γυναίκα του. Π. ΜΑΡΤΕΝ

Νερό για τα μοτέρ!

Τό μυστήριο μιάς καταπληκτικής εφευρέσεως

Στα μέσα του 1917, ο Άμερικανός πλοίαρχος Τζέσσον, αρχιμηχανικός στα Ναυτικά Έργαστήρια του Μπρούκλιν, έλαβε επανειλημμένα γραμμάτια από καποιον Τζων Άντριους, πορτογαλικής καταγωγής. Ο άγνωστος αυτός ισχυριζόταν ότι είχε ανακαλύψει ένα χημικό μίγμα, που έκανε το νερό καύσιμο κι' έκρηκτικό σαν τη βενζίνη.

Τέλος, ο Τζέσσον κάλεσε τον Άντριους να τον επισκεφθεί, για μία πρακτική επίδειξη της εφευρέσεως του. Έτοιμάσθηκε στα Ναυτικά Έργαστήρια μία μηχανή βενζινακάτου. Ο Άντριους έκαμε μερικές μικρές μετατροπές στο καμινωτάρι. Έπειτα ένας βοηθός του Τζέσσον έφερε ένα κουβά νερό.

— Δεν μπορεί να φανερώσω ακόμη το μυστικό της μεθόδου μου, δήλωσε ο Άντριους. Επιτρέψατέ μου να κλειστό στο αυτοκίνητό μου, για τη μετατροπή του νερού.

Ο Τζέσσον κι' οι άλλοι αξιωματικοί συγκατατέθηκαν, αφού πρώτα έψαξαν λεπτομερώς το έσωτερικό του αυτοκινήτου. Ο εφευρέτης πήρε μαζί του το νερό κι' ένα αδειανό μπιρντόνι. Αφού έμεινε ένα λεπτό μέσα στο αυτοκίνητο, ξαναδобрήκε, κρατώντας γεμάτο το μπιρντόνι.

Ο ίδιος ο Τζέσσον αδειασε το ύγρο μέσα στο ρεζερβουάρ του μοτέρ. Ο Άντριους πλησίασε ένα αναμμένο σπρίτο, για να δείξει ότι το μίγμα δεν έπαιρνε ακόμη φωτιά. Έπειτα το μοτέρ άρχισε να λειτουργεί κανονικά! Σε 2 λεπτά της ώρας, είχε φτάσει στα 75% της δυναμείας που μπορούσε ν' αναπτύξει. Και λειτουργούσε έτσι ως ότου αδειασε το ρεζερβουάρ!

Την άλλη μέρα, έγινε δεύτερο πείραμα, μ' ένα κουβά θαλασσινό νερό. Τώρα ο Άντριους εργάσθηκε κλεισμένος σ' ένα γυμνό τοιμενένιο δωμάτιο, όπου δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο το νερό, παρά να το ρίξει μέσα στο γαλόνι της βενζίνης. Κι' αυτή τη φορά λοιπόν, το μοτέρ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ - ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ
ΝΤΙΝΑΣ ΖΑΜΑΝΟΥ

ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ

Η μορφωτική και επαγγελματική κατάρτιση εκείνων που επιθυμούν να μάθουν την Κοπτική - Ραπτική - Εφαρμογή.

Με τα μαθήματα μας θα εξασφαλίσουν, εκείνες που θέλουν: Μόνες των να ράβουν τα φορέματά τους. Εκείνες που θέλουν: Να γίνουν αληθινές μορφωμένες μοδίστρες. Εκείνες που θέλουν: Να συμπληρώσουν την μόρφωσίν τους και πρακτικά. Εκείνες που θέλουν: Να μπουν στο πραγματικό νόημα της τέχνης.

Αυτά θα τα επιτύχετε: Μόνον με την ΝΤΙΝΑ ΖΑΜΑΝΟΥ, καθηγήτρια Κοπτικής - Ραπτικής - Εφαρμογής εξασκούσαν το επάγγελμά από εικοσαετίας, γνωστήν δε εις την καλλιτέραν κοινωνικήν τάξιν, παρέχουσιν ούτω κάθε εγγύησιν και σπουδάσασαν επί μακρόν εις Παρίσιους.

Διπλωματούχου της Ecole Pigier

Τα δίδακτρά μας

Προσιτά, λογικά και χαμηλότερα των άλλων διδασκτριών. — Έγγραφοι καθημερινά από 4 — 6 μ. μ. — Αποτεκός 46 (Κολωνάκι). Τηλ. 70-270.

Σημειώσεις. Διά τας τελείας απόρους ώρας.

λειτουργήσει περίφημα, χωρίς να μπορεί ούτε ο πιο δύσπιστος έλεγκτής ν' ανακαλύψη το παραμικρό ίχνος απάτης.

«Οι τεχνικές γνώσεις μου κι' η λογική μου λένε πως είναι κάτι αδύνατον, δηλώσε ο πλοίαρχος Τζέσσον. Κι' όμως, πώς ν' αμφιβάλω για κάτι που είδα με τα μάτια μου;...»

Οι ειδικοί γνωμάτευσαν ότι ο Άντριους είχε ανακαλύψει κάποιες χημικές ουσίες, που προκαλούσαν τέτοια διάσπασι του νερού, ώστε ν' ανάβη σαν βενζίνη, αλλά μόνον όταν γινόταν λεπτά σταγονίδια μέσα στο καμινωτάρι.

Η αρχική φιλοπομία έδωσε τη θέση της στην κατάρληξη. Ένας έκτακτος άπεσταλμένος έφυγε για την Ουάσινγκτον. Ο άρμόδιος ύπουργός ζήτησε άμέσως να δη τον Άντριους. Όταν όμως πήγαν να τον ειδοποιήσουν, στο ξενοδοχείο του, έμαθαν ότι είχε φύγει βιαστικά.

— Φαινόνταν τρομαγμένος, είπε ο ξενοδόχος. Έλεγε ότι τον παρακολουθούσαν...

Το δωμάτιο του Άντριους βρέθηκε άνω κάτω, με φανερά σημεία πάλης. Συνοδάκια και μπασούλα είχαν παραδισσθή. Κι' ο εφευρέτης είχε εξαφανισθή. Μάταια τον αναζητήσε η αστυνομία σ' όλη την Άμερική.

Σαν να μην άρκουσε αυτό το σκοτεινό αίνιγμα, έπακολούθησε και μία δεύτερη πράξις. Δυό χρόνια άργότερα, τον Οκτώβριο του 1919, ο μυστηριώδης Πορτογάλος εμφανίσθηκε στην Άγγλία κι' επέδειξε την ανακάλυψι του σε αρκετούς Άγγλους επιχειρηματίες — που άγνοούσαν τι είχε συμβή ήδη στην Άμερική. Ζήτησε τότε 50.000 λίρες για το μυστικό του, με τη συμφωνία να τις καταθέσουν σε μία Τράπεζα, άπ' όπου θα μπορούσε να τις πάρη μόνον αφού άπεδεικνύετο στην πράξι ότι η εφευρέσι του ήταν εμπορικά εκμεταλλεύσιμη κι' ότι η νέα καύσιμη ύλη θα στοίχιζε μόλις 1 πέννα το γαλόνι!

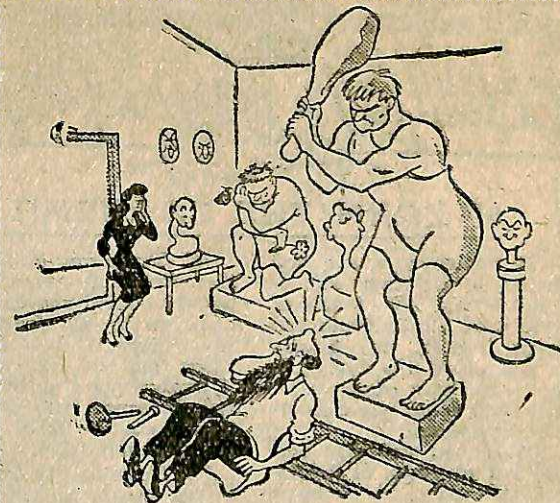
Η πρώτη δοκιμή έγινε κοντά στο Ντέρμπυ. Ο Άντριους αδειασε το περιεχόμενο δυο μικρών μπουκαλιών μέσα σ' ένα κουβά νερό που του είχαν φέρει. Έρριξε ένα σπρίτο μέσα στο ύγρο, για να δείξει ότι δεν έπαιρνε ακόμη φωτιά. Έπειτα πρόσθεσε λίγες σταγόνες από ένα τρίτο μπουκάλι. Πήρε ένα φλυτζάνι άπ' το μίγμα, το έχυσε καταγής και το άναψε. Μία φλόγα, ύψους 1½ μέτρου, ύψώθηκε μπροστά στα μάτια των έκπληκτων θεατών.

Άλλα και τα επόμενα πειράματα απέδειξαν ότι η εφευρέσις του Άντριους ήταν πραγματική, όσα και καταπληκτική. Ένδιαφέρθηκε γι' αυτήν ο ίδιος ο τότε Πρωθυπουργός Λόυδ Τζώρτζ και ανέθεσε τον έλεγχό της σε μία επιτροπή από τρεις έπιστήμονες.

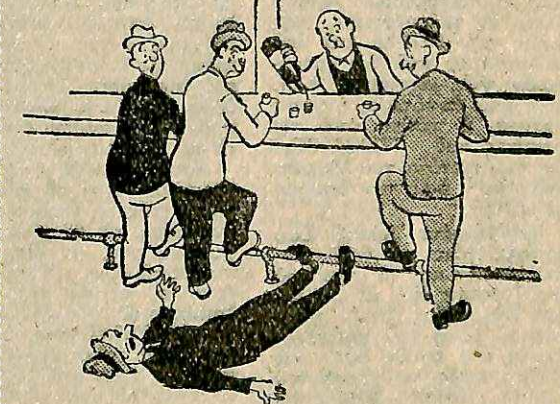
Πριν όμως άρχισή το έργο της αυτή η επιτροπή, ο Άντριους χάθηκε και πάλι! Το μόνο ίχνος ήταν ένα τηλεγράφημα άπ' το Χερβούργο, που έλεγε ότι είχε βαρεθί τις τόσες διατυπώσεις κι' ότι έφυγε για την πατρίδα του. Ωστόσο, ένας λεπτομερής έλεγχος απέδειξε ότι δεν είχε ταξιδέψει με κανένα μεταφορικό μέσον, στην Άγγλία, στη Γαλλία ή στην Άμερική. Κι' από τότε ο Άντριους δεν έδωσε πια σημεία ζωής.

Ήταν άραγε ψεύτικο το τηλεγράφημα; Μήπως οι ενδιαφερόμενες μεγάλες εταιρείες πετρελαίου είχαν άγοράσει κρυφά την εφευρέσι του Άντριους, για να την εξαφανίσουν; Ή τον είχαν δολοφονήσει, για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους; Το μυστήριο αυτό έμεινε πάντοτε άδιαφάνιστο, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλαν οι μεγαλύτερες αστυνομίες του κόσμου.

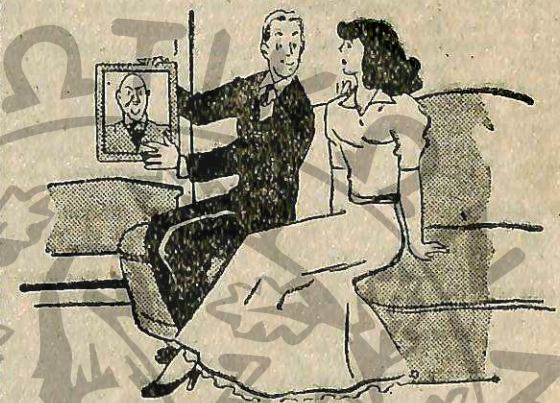
ΜΑΡΚ ΠΡΙΣΤΛΕΥ

Ο γλύπτης: Μη τρομάξεις, αγάπη μου... Έπεσα μόνο άπ' τη σκάλα!...

Έμένα παιδιά θα μου επιτρέψετε να μην πω άλλο, γιατί δεν θέλω να μεθύσω!...

ΕΝΑΣ ΕΥΓΕΝΗΣ
Μου επιτρέψετε να γυρίσω από την άναποδη το πορτραίτο του πατέρα σας;

Φαίνεται ότι η μαγερίσά μας έχει προηγούμενα με τον κύριο!...

Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΖΑΪΝΕΜΠ

Η περιέργη τελετή του γάμου έγινε πάνω στο όροπέδιο της Αϊν-Μπεϊντά. Αυτό ήταν μία επιθυμία του σείχη 'Αχμέτ, που θέλησε να παντρευτεί την αγαπημένη του Ζαϊνέμπ σύμφωνα με τα παλαιά έθιμα των Βεδουϊνών της ερήμου.

Την ημέρα που είχε οριστεί για το γάμο, οι άνθρωποι του σείχη δεν άφησαν κανένα να πάει εκεί πάνω. Ο 'Αχμέτ ανέβηκε στο όροπέδιο από τα χαράματα, μαζί με το Νταούντ 'Αμπού Σάρ, το γεροντότερο της φυλής των Γκαζού και δύο φίλους του, που θα χρησίμευαν για μάρτυρες. Καί, λίγη ώρα αργότερα, η γρηά Φατιμά, η πρώτη από τις γυναίκες του Τζελάλ 'Εντίν, του πατέρα του 'Αχμέτ, οδήγησε εκεί την όμορφη Ζαϊνέμπ.

Ο Νταούντ 'Αμπού Σάρ άρπαξε τότε το δεξί χέρι του 'Αχμέτ και το αριστερό της Ζαϊνέμπ και, μ' ένα μικρό έγχειρίδιο, που πήρε από τη ζώνη του γαμπρού, άνοιξε και στους δύο τις φλέβες προς το μέρος του καρπού. 'Επειτα έσμιξε τις δύο πληγές, έτσι που το αίμα του ενός να χυθεί μέσα στις φλέβες του άλλου και απάγγειλε μερικές ευχές. Στο τέλος, έβριζε ένα βάλλισμα πάνω στις πληγές και τούλιζε τα χέρια του γαμπρού και της νύμφης με μερικούς επιδέσμους, που είχε έτοιμάσει από πριν.

Ο 'Αχμέτ γύρισε τότε προς το μέρος της νέας. — Ζαϊνέμπ, της είπε, είσαι δική μου για πάντα. Το αίμα μου τρέχει μέσα στις φλέβες σου κι' έχω το δικό σου μέσα στις δικές μου. Τιποτε πια δεν μπορεί να μας χωρίσει.

Πήρε ύστερα το έγχειρίδιο από τα χέρια του γέροντος, το έβαλε στη θήκη του και τόριξε μέσα στο κορμάκι της νέας. — Φύλαξέ το, της είπε. Θα μάς θυμίζει πάντα την πιο εύτυχισμένη στιγμή της ζωής μας.

Οι δύο σύζυγοι κατέβηκαν σε λίγο από το όροπέδιο μαζί με το Νταούντ 'Αμπού Σάρ, τη γρηά Φατιμά και τους δύο μάρτυρες. Τό πλήθος που περίμενε στους πρόποδες του όροπέδιου τους υποδέχτηκε με χαρούμενες κραυγές. Ο συνοστισμός ήταν μεγάλος κι' ο πονηρός 'Αλχί, ο έμπιστος του 'Ομπάιντ 'Ελ Κατίμ, έπωφελήθηκε, για να κάμη την ανόσια πράξη του.

Ο 'Ομπάιντ 'Ελ Κατίμ ήταν ο πλουσιότερος από τους Γκαζού κι' είχε στα χέρια του όλο το εμπόριο με τις γκαυήδες. Κι' ήταν πολύ καλοφτιαγμένος, νέος.

Μ' όλα αυτά, όμως, δεν είχε καταφέρει να συγκινήσει την καρδιά της όμορφης Ζαϊνέμπ. Η νέα αγαπούσε τον 'Αχμέτ κι' όταν ο πατέρας της της είπε πως ο 'Ομπάιντ την είχε ζητήσει, του απάντησε πως δεν θα παρνε κανένα άλλον εκτός απ' το νεαρό σείχη.

Ο 'Ομπάιντ είχε από τότε ένα μοναδικό πάθος: να εκδικηθεί. Κι' είχε βάλει τον 'Αλχί ν' αρπάξει τη ζώνη της νύμφης και να του τη φέρει. Ο υπέρτης έπωφελήθηκε, λοιπόν, από το συνασπισμό, σφίχτηκε κοντά στη Ζαϊνέμπ, της έβουσε τη ζώνη της και την πήρε. 'Επειτα, πήδησε πάνω στο άλογο του, που το είχε αφήσει εκεί κοντά κι' εξαφανίστηκε.

Αυτό που είχε γίνει ήταν τρομερό. Γιατί οι νόμοι ώριζαν πως ο γαμπρός δεν μπορούσε να πληρώσει τη γυναίκα του, αν δεν ξανάποιε τη ζώνη της στην κατοχή του και δεν τιμωρούσε εκείνον που την είχε αρπάξει. Η Ζαϊνέμπ κι' ο 'Αχμέτ ήταν τώρα δυο άνθρωποι χωρίς τιμή. Κι' έπρεπε να προσπαθήσουν να την ξαναβρούν.

Να γιατί οι δυο νεόνυμφοι ξεκίνησαν την άλλη μέρα προς το μέρος της ερήμου. 'Ολοι οι άνθρωποι του συνώδευσαν το σείχη σ' αυτή την έκστρατεία.

Οι γκαυήδες του σείχη και της Ζαϊνέμπ προχωρούσαν ή μια πλάι στην άλλη κι' οι δύο σύζυγοι μπορούσαν να βλέπουνται και να συζητούν.

Μα οι πληροφορίες που τους έδιναν οι γκαυιλιέρηδες ήταν όλες ψεύτικες, και το παραβάνι του σείχη πλανιόταν μέσα στην ερήμο χωρίς αποτέλεσμα.

Έτσι πέρασαν πολλά χρόνια... Οι άνθρωποι που συνώδευσαν το σείχη έφυγαν ένας - ένας. Καί, στο τέλος, ο 'Αχμέτ κι' η Ζαϊνέμπ απόμειναν μόνοι.

Κατά καλή τους τύχη, ο 'Ομπάιντ βρήκε μπροστά τους σε μία στιγμή που δεν το περίμεναν.

Ο 'Αχμέτ κι' η Ζαϊνέμπ, κατάκοποι, χώθηκαν τα ξεμωράματα σε μία μικρή σακιά κάτω από τα δέντρα για να ξεκουραστούν.

Έκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος, ανεξασμένος πάνω σ' ένα μικρόσκιμο άλλο, έφτασε καλπάζοντας από μια αντίθετη διεύθυνση. Ο 'Αχμέτ τον άνοιξε να περάσει. Ήταν ο 'Ομπάιντ.

Ο σείχης έτρεξε τότε κοντά του κι' άρπαξε το άλογο του από τα χαλινάρια. — Κατέβα, του είπε.

Ο 'Ομπάιντ πήδησε άμέσως από το άλογο του.

— 'Ας γίνω το θέλημα του 'Αλλάχ, ψιθύρισε. — Έχεις τη ζώνη; ρώτησε ο 'Αχμέτ. — Ο 'Ομπάιντ την έβγαλε από τον κόρφο του και την ακούμπησε πάνω σ' ένα θάμνο. 'Επειτα πήγε και στάθηκε μπροστά απ' αυτό το θάμνο.

— Μόνο πατώντας πάνω στο πτώμα μου, σκύλε, θα μπορέσεις να την πάρεις! — Αυτό λογαριάζω να κάνω, απάντησε ο 'Αχμέτ.

Καί λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα αστραφτερό μαχαίρι από τη ζώνη του. — Ο 'Ομπάιντ έκανε κι' αυτό το ίδιο.

Μία στιγμή αργότερα, οι δυο αντίπαλοι άρμησαν ο ένας έναντι του άλλου.

Μα ο 'Αχμέτ ήταν κουρασμένος από τη νυχτερινή περιπλάνηση και σε λίγο άναγκάστηκε να γονατίσει. Καί τότε ο 'Ομπάιντ έχωσε με όρμη τη μαχαίρι του μέσα στο λαιμό του 'Αχμέτ που έπεσε νεκρός.

Ο 'Ομπάιντ γύρισε προς το μέρος της Ζαϊνέμπ. — Αυτό ήταν το θέλημα του 'Αλλάχ! είπε. Ήταν γραφτό πως μία μέρα θα γίνουσαν δική μου.

Καί προχώρησε προς το μέρος της, για να την σφίξει στην άγκυλιά του.

Η Ζαϊνέμπ τον κτύπησε σαστισμένη. Τα μάτια της δεν μπορούσαν να πιστέψουν εκείνον που την είχε αρπάξει.

— 'Αλλά όταν είδες τον 'Ομπάιντ μπροστά της, τινάθηκε όρθια και φώναξε άγριεμένη: — Μη μ' εγγίζεις, φοβη!

— Σ' αγαπώ, Ζαϊνέμπ είπε ο 'Ομπάιντ.

Η Ζαϊνέμπ θυμήθηκε τότε το έγχειρίδιο που είχε πάντα στη μέση της.

Η νέα το άρπαξε μέσα στα χέρια της και τη στιγμή που ο 'Ομπάιντ έσκυβε πάνω της το έχωσε με όρμη μέσα στο στήθος του.

.....

Οι άνθρωποι του 'Ομπάιντ, που έφθασαν σε λίγο στην έδρα, βρήκαν τη Ζαϊνέμπ ανάμεσα στα δυο πτώματα. Τα μάτια της ήταν κατάφερα. Ούτε ένας δάκρυ δεν είχε κυλήσει απ' αυτά! Καί τα χείλη της σφιγμένα. 'Αλλοίμονο! Δεν μπορούσε πια να μιλήσει.

Οι Βεδουίνοι φόρτωσαν τότε το πτώμα σε μία γκαυήλα κι' έφυγαν.

Όσο για τη Ζαϊνέμπ και το πτώμα του 'Αχμέτ, να τί αφηγήθηκαν μερικοί γκαυιλιέρηδες έπειτα από μερικές ημέρες.

Η νεαρή γυναίκα, βλέποντας τα κοράκια που όρμουσαν για να κατασπαράξουν το πτώμα του αγαπημένου της, είχε όπλισει μ' ένα μεγάλο ξύλο κι' έτρεχε για να τ' άπομακρύνει.

Αυτός ο άγώνας κράτησε μία, δυο, τρεις μέρες, ποιός ξέρει πόσο;

Η Ζαϊνέμπ, νικημένη από την κόπωση και τη πείνα, παύστηκε κι' αυτή, στο τέλος, πλάι στον 'Αχμέτ.

Καί τα δρινα κατασπαράζαν τότε και τους δυο...

ΜΑΡΣΕΛ ΣΕΝΤΑΚ

Η «σουπα-πέταλο»

Μία φορά κι' έναν καιρό ο Ναστραδίν Χότζας θέλησε να δοκιμάσει την ελπίστια των συμπατριωτών του.

Ένα Σάββατο πρωί κίνησε και πήγε στην πλατεία της Προύσσας, όπου γινόταν το τακτικό βδομαδιακό παζάρι, μ' ένα τσουκάλι με νερό και μερικά κουτούρα.

Το παζάρι ήταν πάνω στη βράσι του. Οι χωριάτες είχαν κουβαλήσει εκεί ένα σωρό γεωργικά προϊόντα τους, οι έμποροι είχαν απλώσει τις προματιές τους και ο κόσμος ηγωνισόταν, παζάρευε και ψωνίε.

Ο Χότζας άφου δειόχε την πλατεία γαιρετώντας όσους τον χαιρετούσαν διάλεξε και στάθηκε στην πιο ήσυχη γωνιά.

Άφου καλημέρισε όλους, βέβαια κι' άριστέρα του, έστησε δυο μεγάλες πέτρες, έβαλε απάνω το τσουκάλι με το νερό κι' ύστερα γιάνοντας από κάτω τα κουτούρα άναψε φωτιά. 'Υστερα πήρε μια κατρίνα, την έβαλε πλάι στη φωτιά και κάθισε πάνω να παρακολουθεί το βράσιμο του νερού μέσα στο τσουκάλι.

Οι άγνοοι γύρω του κτύπαζαν μ' άπορία τα καμάκια τους Χότζα.

Δεκά-δεκά πλησίαζαν να παρακολουθήσουν κι' ένας μάστακ από τους γύρω πουλητές δεν κρατήθηκε να μην τον ρωτήσει: — Μή το συμπάθειο, Χότζα μου, τί κάνεις αυτό;

— Ε, τί να κάνω, παιδιά μου, απάντησε ο Ναστραδίν ανήσυχος. Σηκώθηκα κι' ήρθα δω να μαγειρέψω τη σουπα μου να φάω.

— 'Α, νά! Έβρασε το νερό και πρέπει να έτοιμάσω τώρα τη σουπα μου. — Καί μπροστά στα μάτια των άπορημένων θεατών έδωσε απ' το καφενάκι του την ταμπακέρα του, την άνοιξε, έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο πέταλο κι' άφου το καθάρισε καλά-καλά με χαρτί, το έβριζε μέσα στο νερό ποδράζε!

— Μή τί κανείς Χότζα εφέντι μου: τον ρώτησε κάποιος. Πέταλο βράζει; — Πέταλο βράζει. Μμμ... μμμ... νάζερες τη σουπα κάνει αυτό το πέταλο. — Καί ο Χότζας έβγαλε ένα κουτάλι και δοκίμασε το ζουμί.

— Μωρέ νοστιμιά! Σε λίγο θάνε έτοιμη η σουπα. Μόνο, νάχα κανένα κρομμυδάκι! — Μα σου δώσω ένα, Χότζα μου, προθύμωθήκα κάποιος από τους πουλητές και τούδωσε δυο-τρία κρομμυδιά που ο Χότζας άτρίριζε μές' στο τσουκάλι.

— Άλλος πάλι φιλοτιμήθηκε και πρόσφερε στον Χότζα κάμποσες πατάτες: — Μήπως σου κάνουν Χότζα εφέντι για τη σουπα σου;

Καί ο Χότζας παίρνοντας τις, τις καθάρισε και τις έβαλε κι' αυτές. — Μόνο, ξέρετε τί; είπε στους γύρω του. Οι πατάτες στη σουπα — πέταλο χρειάζονται και μυρωδικά.

Καί τότε προθυμοποιήθηκαν οι πουλητές να δώσουν στο Χότζα άλλος καρότα, άλλος σέλινο άλλος κολοκυθάκια κι' άντιβό και δυόσμο που ο Ναστραδίν τα πήρε, τάρκουσε και τάρριζε μέσα στο τσουκάλι.

Σε λίγο όταν η σουπα έβρασε καλά, ο Ναστραδίν Χότζας τράβηξε από μέσα με το κουτάλι του το πέταλο — σκούπισε προσεκτικά και το ξαναφύλαξε στην ταμπακέρα του.

Καί ύστερα σηκώθηκε να φύγει παίρνοντας φυσικά μαζί του τη χύτρα με τη νόστιμη σουπα, που την είχε φτιάξει έτσι άνέξοδα, χωρίς στο κόλπο του πέταλο.

.....

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιασδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διεθνήνους του «Οπασουρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 β' του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διεύθυνσης: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3. 'Υπεύθυνος: Τυπογραφείο: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μεταδού 9. 'Αθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 β' του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διεύθυνσης: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3. 'Υπεύθυνος: Τυπογραφείο: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μεταδού 9. 'Αθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 β' του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διεύθυνσης: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3. 'Υπεύθυνος: Τυπογραφείο: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μεταδού 9. 'Αθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 β' του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διεύθυνσης: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3. 'Υπεύθυνος: Τυπογραφείο: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μεταδού 9. 'Αθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 β' του Α. Ν. 1092/1938

Τά χαμένα μάτια

Παράξενο διήγημα

Δέν υπάρχει άνθρωπος στη Σέντρα Ούντε που να μην έχει δη το φάντασμα της νέας που γυρεύει να βρή τα χαμένα της μάτια.

Μία τραγική ιστορία, στ' άλλη-θαια.

Η Χάμαρ ήταν κόρη ενός φτωχού ψαρά, που δεν είχε άλλη περιουσία, εκτός από μία μικρή καλύβα και μία παλιά βάρκα. Μα η φύσις την είχε κάνει τόσο όμορφη, που καμμία άλλη νέα δεν θα μπορούσε να παραβγεί μπροστά της.

Όλοι οι νέοι της Σέντρα Ούντε ονειρεύονταν να την κάνουν γυναίκα τους. Η Χάμαρ, όμως, δέ βιαζόταν. Για ποιο λόγο άλλωστε; Έφτανε να πη μία λέξη μόνο για να πάρη τον καλύτερο.

Μα ο καλύτερος δεν ήταν, βέβαια, εκείνος που είχε τα πιο πολλά χρήματα, ούτε εκείνος που ξεπερνούσε τους άλλους στη δύναμη και την τόλμη. Όχι. Ο καλύτερος για τη Χάμαρ θα ήταν εκείνος που θ' αγαπούσε η καρδιά της. Τό αν θα ήταν πλούσιος ή φτωχός, καλός ή κακός, δυνατός ή αδύνατος δεν την ένδιε. Έτσι η καρδιά της δεν είχε μιλήσει ακόμη.

Έτυχε όμως κάποτε να περάσει από τη Σέντρα Ούντε ο κόμης Ζάττερνινγκ, που είχε τον πύργο του από την άλλη πλαγιά του βουνού, στο Χόρσεν. Κι' ο πλούσιος άρχοντας άρραψε τη Χάμαρ και ζήτησε άμέσως να την παντρευτεί.

Ο πατέρας της ήταν ένθουσιασμένος κι' όλοι τη μακάριζαν για την τύχη της. Ποιόν άλλον καλύτερο από τον κόμητα Ζάττερνινγκ θα μπορούσε να επιθυμήσει για σύζυγο; Ήταν νέος ακόμη — μόλις τριάντα πέντε χρόνων — καλοφτιαγμένος, πλούσιος και δυνατός. Όλοι τον έδλεπαν σαν το βασιλόπουλο του παραμυθιού. Τί αξία είχαν τα δέκα πέντε χρόνια που περνούσε τη Χάμαρ; Ούτε η νέα έδινε σημασία σ' αυτό. Όμως νά, δεν αγαπούσε τον Ζάττερνινγκ και δεν ήθελε να γίνη γυναίκα του.

Έπεσαν τότε πάνω της όλοι. Ο δήμαρχος της Σέντρα Ούντε, ο πάστορας, όλοι οι καλοί νοικοκυραίοι του τόπου. Πώς μπορούσε να διώξη μία τέτοια τύχη; Θα γινόταν βασίλισσα, παίρνοντας τον Ζάττερνινγκ. Καί θ' άνακούφιζε και το δυστυχισμένο πατέρα της, που, χρόνια τώρα, πάλευε με τη θάλασσα.

Η Χάμαρ, στο τέλος, άποφάσισε να παντρευτεί το Ζάττερνινγκ.

Άλλά τί έγινε μέσα στην ψυχή της όταν άκουσε τον άββα να προφέρει τα καθιερωμένα λόγια, που την ένωναν για πάντα με τον πλούσιο κόμητα; Κανείς δεν θα μπορούσε να το πη. Τό βέβαιον είνε ότι, το ίδιο βράδυ, καθώς οι δύο νεόνυμφοι άνέβαιναν στο δωμάτιό τους, η Χάμαρ άρπαξε ένα έφιπος από μία παντοπλία που βρισκόταν σ' ένα διέδρομο και το έχωσε μέσα στο στήθος του Ζάττερνινγκ. Έπειτα πήδησε από το παράθυρο, κι' όπως ήταν ντυμένη με το νυφικό της φορέμα, άρχισε να τρέχει προς το βουνό.

Έτσι, έπειτα από πολλές ώρες, έφτασε κοντά στο βάραθρο του Τσάγκελσε.

Ο σκοπός της ήταν, να πέσει μέσα σ' αυτό, γιατί τραβούσε άποφασιστικά προς τα εκεί. Τό μονοπάτι που άκολουθούσε περνούσε από μάν άγρια τοποθεσία, που ήταν γεμάτη άγκάθια. Κι' η Χάμαρ παραπάτησε κάποια στιγμή και σωριάστηκε χά-

μου. Δυό άγκάθια χώθηκαν τότε μέσα στα μάτια της. Κι' όπως η νέα έκανε ν' άνασκησθή, τα μάτια της βγήκαν από τις κόγχες τους κι' έμειναν πάνω στ' άγκάθια.

Η δυστυχισμένη η Χάμαρ άρχισε τότε να ψάχνει για να μπορέσει να τα ξαναβρή. Άλλά πώς μπορούσε να τα βρή, άφου δεν έδλεπε πιά; Σε μία στιγμή, τα πόδια της συνάντησαν το κενό. Κι' η νέα κύλησε μέσα στο τρομερό βάραθρο.

Από τότε, η Χάμαρ βγαίνει κάθε νύχτα από το βάραθρο και ψάχνει όλόγυρα για να βρή τα χαμένα της μάτια. Καί δεν υπάρχει ούτε ένας κάτοικος της Σέντρα Ούντε που να μην την έχει δη.

Στην άρχη, οι άνθρωποι έδλεπαν το φάντασμα της με συμπονόνα κι' έκαναν το σταυρό τους χωρίς να φοβούνται. Μα, με τον καιρό, το φάντασμα της Χάμαρ έγινε ο έφιάλτης της μικρής πολιτείας. Οι νέοι κι' οι νέες έφευγαν κρυφά τις νύχτες από το βουνό για να δούν τη δυστυχισμένη κόρη του ψαρά. Καί κανένας πατέρας και καμμία μητέρα δεν τολμούσαν πια να στενοχωρήσουν την κόρη τους, για να πάρη έναν άντρα που δεν τον ήθελε.

Μία νύχτα, ώστόσο μερικοί άνθρωποι από τη Σέντρα Ούντε άνέβηκαν στο βουνό κι' έβδαν φωτιά στ' άγκάθια που βρισκόνταν γύρω στο βάραθρο του Τσάγκελσε.

Αυτό, όμως, δεν έμπίδισε το φάντασμα να βγη τη συνθησμένη του άρα για να κάη τον τραγικό του περίπατο. Η Χάμαρ, φορώντας πάντα το νυφικό της φορέμα, ξεπρόβαλε κάποια στιγμή από το βάραθρο κι' άρχισε να προχωρή άνάμεσα στα άγκάθια που καίγονταν. Οι άκρες του φορέματός της άρχισαν τότε να καίγονται κι' αυτές, με ή φωτιά δεν άνέθηκε πιο πάνω. Ένα φάντασμα δεν μπορεί να καί και γι' αυτό δεν φοβάται τί φωτιά.

Έτσι, οι νυχτερινοί περίπατοι της Χάμαρ δεν σταμάτησαν ποτέ. Έγώ που σας τα άφηγούνα δλ' αυτά, την είδα πολλές φορές να γυρίζει κοντά στο βάραθρο του Τσάγκελσε για να βρή τα χαμένα της μάτια. Μα οι κάτοικοι της Σέντρα Ούντε ξέρουν πως δεν θα το βρή ποτέ. Γιατί τα μάτια της, τρυπημένα όπως ήταν από τ' άγκάθια, χύθηκαν και το νερό τους άπορροφήθηκε από τη γη. Έτσι έσβυσαν για πάντα τα ίχνη τους. ...

ΠΙΕΡ ΖΟΥΒΕ

Θραυστάτη ληστεία

Μία καταπληκτική ληστεία έγινε πριν από λίγο καιρό στην ταχεία Βαλτιμόρης - Νηπρόντ. Καθώς το τραίνο περνούσε από μία έρημη περιοχή, τέσσερις καγκώστερες, όπλισμένοι με αυτόματα, σημάσαν τον κώδωνα του κινδύνου και, όταν σταμάτησε η αμαξοστοιχία, άνάγκασαν όλους τους επιβάτες να περάσουν ένας - ένας από μπροστά τους. Καθώς περνούσαν, τους άφαιρούσαν τα χρήματά τους και ό,τι άλλο πολύτιμο είχαν. Τους έκλεισαν ύστερα στη σκευοφόρο, όπως και τους ύπολλητους του τραίνου, ξάφρισαν από τις άποσκευές τους, κάθε αντί-κείμενο άξίας, άνέβηκαν σ' ένα αυτόκινητο που τους περίμενε εκεί κοντά κι' εξαφανίστηκαν. Οι τέσσερις αυτοί άνθρωποι είχαν μελετήσει τόσο καλά τις λεπτομέρειες τις έπιχειρήσεως τους κι' ένρηγσαν με τόση ταχύτητα, ώστε, κατά τη βεβαίωση όλων των έπιβατών, κάθε άντίστασις ήταν άδύνατη. Οι έπιβάτες του τραίνου μαζί με τους ύπαλλήλους ξεπερνούσαν τους 170.

Στο προηγούμενο σημείωμα μίλησαμε λεπτομερώς για την αιτιολογία των πανάδων και τα ιδιαίτερα γνωρίσματά τους. Είπαμε ακόμα ότι για τον καθαρισμό του προσώπου από τις αντιαισθητικές πανάδες και τις εφελύδες πρέπει ν' αποφεύγονται τα δραστικά και βλαβερά μέσα, όπως ο υδρόαγυρος, η αποβολισμός του δέρματος κτλ. που προκαλούν την ξηρότητα της επιδερμίδος, τις άνεξάλειπτες ούλες και το πρόσωπο κι' άνεπαρκώς τις περισσότερες φορές σούφωμα του προσώπου. Τα βλαβερά αυτά μέσα εκτός από μία προσωρινή και μέτρια άποτέλεσματικότητα προκαλούν έπιμονες δερμίδες, έγκαύματα και άπολεπίσεις της επιδερμίδος, οι όποιες καταταρύνουν έπι πολύ τον πάγοντα και άφήνουν μόνιμα αντιαισθητικά ίχνη έπι το δέρμα.

Γι' αυτό χρειάζεται έπιμελημένη και συντηρητική θεραπεία για τον καθαρισμό των πανάδων, άνάλογα με την ποιότητα του δέρματος (έξηρο ή λιπαρόν). την πυκνότητα και το είδος των πανάδων. Γιατί τί ώφελεί λ. χ. αν παρασχεθώμεν ότι πράγματι, με ποιάς άξια έξάλειψις τις πανάδες, αν αυτή η ποιάς, έξ ατίας των βλαβερών συστατικών της, έρεβίζει συγχρόνως και ρυτιδώνει το πρόσωπο;

Χρειάζεται, λοιπόν, για την έπιτυχή εξάφνιση των πανάδων, οι όποιες, καθώς είπαμε, δεν είνε νόσος του δέρματος, αλλά σύμπτωμα μιας άλλης νοσούσας αίτίας του οργανισμού, μικτή θεραπεία. Έσωτερική μέν άνάλογος της προκαούσης ταύτης παθήσεως, έξωτερική δέ διά της καταλλήλου αντιπαναδικής άλοιφής. Όστε ο ρόλος του δερματολόγου γιατρού δεν περιορίζεται άπλως μόνον στη χορήγηση και άναγορή μιας ειδικής αντιπαναδικής άλοιφής, αλλά κυρίως στην άνέρεση και θεραπεία των έσωτερικών αίτιών που προκαλούν τις πανάδες. Καί για τα έσωτερικά μέν αίτια μιλήσαμε λεπτομερώς στο προηγούμενο σημείωμα. Σήμερα θα μιλήσωμε για την τοπική έξωτερική θεραπεία των πανάδων.

Υπάρχουν πλέον, με την πρόσδοση της Αισθητικής 'Επιστήμης και της Βιολογικής Άλμειας διάφορες άσφαδεις συνθέσεις οι όποιες παρασκευάζονται καταλλήλως, είνε άποτέλεσματικές και τελειώς άκίνδυνες για την άνηρότητα του προσώπου.

Θα σας γράψω σήμερα δύο άπλες φαρμακευτικές συνθέσεις για την εξάφνιση των πανάδων. Όταν οι πανάδες είνε έλαφρές και κυρίως παρουσιάζονται κατά την άνοιξη και το θέρος, ή δέ έπιδερμίδα του προσώπου έξηρο ή εύπαθής, ή κάτωθι ποιάς είνε άφκατα άποτέλεσματική: Ρίτε salicylique 0.30 cent Oxyde de zinc 5 gr. Poudre de iucco 1 gr. Vaselline neutre 10 gr. Lanoline 0 gr. Essen e Violet 1 gr.

Με το άκρον του δακτύλου έπιτρίβουμε έλαφρώς, κάθε βράδυ, ιδιαίτέρως πρώτα τις πανάδες και το ύπόλοιπο της άλοιφής που μένει έπάνω σ' αυτές το άπλώνουμε κατόπιν μαλακά-μαλακά σ' όλο το πρόσωπο. Έννοείται ότι προηγούμενος πρέπει να έχη ξεμακρυνιστή το πρόσωπο με το ειδικό γάλα ή την μαλακτική κρέμα. Όταν το δέρμα του προσώπου είνε λιπαρόν, τότε χρησιμοποιούμεν κάθε βράδυ την έξηρη άντιπαναδική σύνθεση: Oxyde de zinc 10 gr., Resorcin 3 gr., Vaselline neutre 10 gr., Lanoline anhydride 10 gr. 'Επιτρίβουμε έλαφρώς με όληνη από αυτή την κρέμα τις πανάδες μόνο τοπικά, άφου προηγούμενως έχομε ξεμακρυνίσει το πρόσωπο, με το συνθησμένο μας ειδικό καλλυντικό.

Τό άλλο πρωί μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν περνάμε όλο μας το πρόσωπο: Eau de roses 50 gr. Eau de fleurs d'orange 50 gr. Bixax 10 gr. Όταν μία εκ των άνωτέρω συνθέσεων προκαλεί έρεθισμό στην έπιδερμίδα τότε η χρσις της πρέπει να σταματήσει άμέσως.

Μερικές κυρίες θέλουν να διατηρήν την λευκότητα της επιδερμίδος των και κατά το καλοκαίρι. Σ' αυτές συνιστώ την χρσιν της ακόλουθου λοσιόν: Teinture de benjoin 6 g. Teinture de panama 6 gr. Glycerine neutre 6 g. Eau de roses 100 gr. Acide salicylique 0.2 cent.

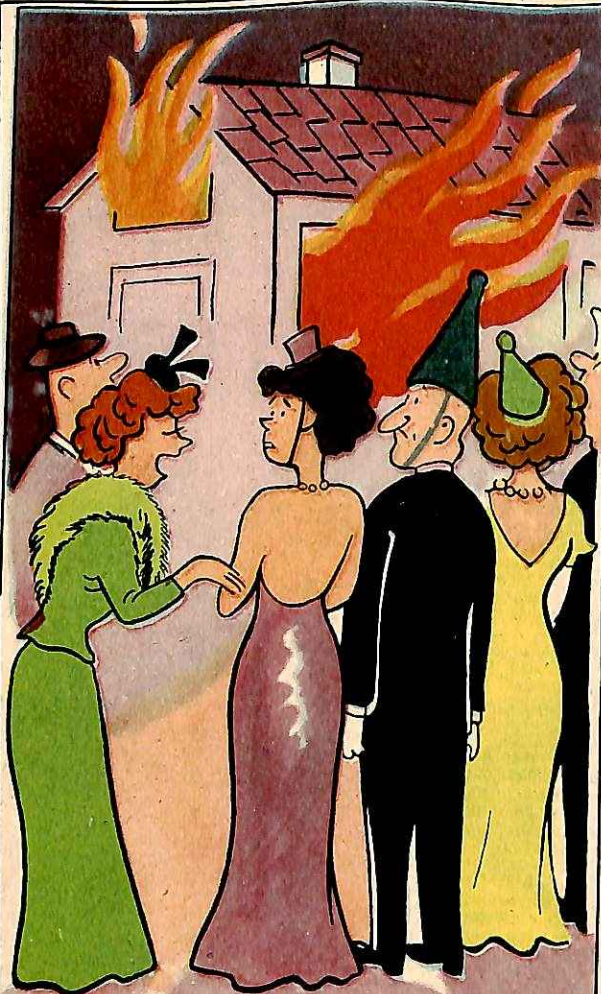
Όσον άφορρά τις χρόνιες και έγρονες πανάδες, των όποιων η θεραπεία δεν είνε τόσο έύκολη, όπως πιστεύεται, πέν σας γράφω γιατι αυτή άλλάξει στις διάφορες περιπτώσεις και πρέπει να είνε άνάλογος με την ποιότητα κι' άνθεκτικότητα της επιδερμίδος, την αιτιολογία και την πυκνότητα των, γεγονότα που σταβρίζονται μόνον κατόπιν προσωπικής εξέτάσεως από των δερματολόγων γιατρού.

Τις άντιπαναδικές άλοιφές πρέπει ν' αποφεύγουν να χρησιμοποιούν γενικά τα άτομα που υποφέρουν από έρεθισμό ή δερμίδες του προσώπου, ως και από άσφαδαιτικές έκδηλώσεις. Όσάυτως τα άτομα που παρουσιάζουν εξανθήματα του προσώπου και προσώπου άποθεραπεύουν ταύτα, πρέπει ν' αποφεύγουν την χρσιν των άντιπαναδικών σκευασμάτων.

Υπάρχουν ακόμα, για τις δυσάστες περιπτώσεις και τεχνικά μηχανικά μέσα που διαθέτει η σύγχρονη έπιστήμη για την άπαλάγη των προσώπων από τα διάφορα αντιαισθητικά στήματα και τις υπερχρωματικές μεγάλες πλάκες (όπρωθρο άκίντες Minip κ.τ.λ.) άποδίδοντα φυσικά στοιχεία με ζωτικές και τροπονοτικές ένέργειες, με την καταλλήλως έφαρμογή των όποιων η έπιδερμίδα απαλλάσσεται των αντιαισθητικών έλαττωμάτων της και παρουσιάζει μία νεανική λάμψη και φυσική άραιότητα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος Δερματολόγος

—'Ωραίο ήταν τὸ πάρτυ σας... Κάηκε τὸ πελεκούδι!

Ζαχαριάς: Λοιπόν, ἀγάπη μου, στὴν ἔδessa καλὰ τὴν κορ-
δέλλα τῶν μαλλιών σου;

Ὁ μποξέρ παντρεύεται!...

— Ἀν μὲ ξαναδῆς, γυναίκα, στὸ σπίτι, νὰ μὴ
βγάλῃς τὸ μάτι!...